

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Goethe, Johann Wolfgang von.; oversat af K. L. Rahbek.

Titel | Title:

Wilhelm Meisters Læreaar : en Roman

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 1-2

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : Arntzens og Hartiers Forlag,
1801-1802

Fysiske størrelse | Physical extent:

1-4 i 2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

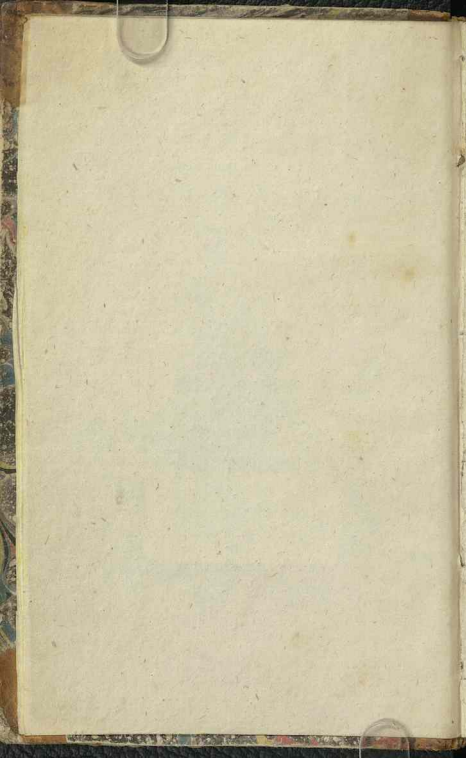
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130019095941

Wilhelm Meisters

L æ r e a a r.

En Roman

af

G ö t t e.

Oversat af

K. L. Rahbek,

Professor.

Første Bind.

Kjøbenhavn, 1801.

Trykt paa Arntzens og Hartiers Forlag,
hos B. Breum.

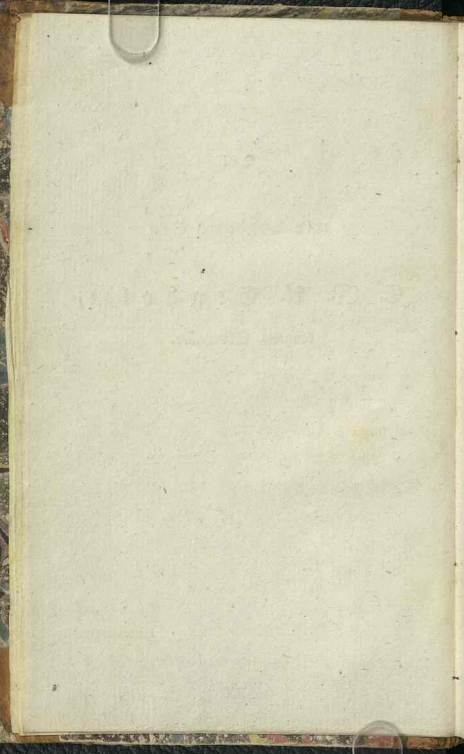

Til

min Ungdoms Ven

C. B. A. E g h o l m,

kongelig Skuespiller.

Tusinde Gange ere, medens jeg arbejdede
paa denne Oversættelse, vor Ungdoms, vort
Venstabs første Dage blevne levende for mig
paa ny, da den dramatiske Kunst vare vore
Tankers Hvile, dens Forædling og Guld-
melse vor glædeste Drøm, dens Ideal vort
Idol. Underlig har siden den Tid Stikbuen,
denne, som Göthe kalder den, fornemme, men
dyre Hovmester, ledet os begge. Dig, som
en saa ganske anden Bestemmelse syntes at
smile imøde, førte den til Thalias Højaltar;
og mig, der næsten fra min Barndom, for
alle mine Tanker, Bølelser, Bestræbelser, og
Drømme intet andet Maal havde havt, brag-
de den saalangt derfra, at det endog kun er
stælden en Gienlyd af dit Kunstværk og dit
Bisald, naaer mit Die. Maatte du midlertid

paa din Bane blive saa lykkelig, som jeg er
paa min; maatte du ved tilstagende Haard og
Held stedse mere overbevises, som ved tilsta-
gende Vard stedse mere bevise, at hine vore
Ungdomssvarmerier vare mere end Dromme,
at Scenen kan og bør vare Musernes Hellig-
dom, den skionne Borgaard, giennem hvilken
man ad Enigens Tempel vandrer til Dydens
og Grens.

Vakke. i Decb. 1800.

Din

K. L. Rahbek.

Wilhelm Meisters

Lehrjahre.

Erste Bog.

THE
LIBRARY
OF THE
MUSEUM OF
COMPARATIVE ZOOLOGY
AT HARVARD UNIVERSITY
CAMBRIDGE, MASS.

RECEIVED
JAN 11 1901

FROM
THE
LIBRARY OF THE
MUSEUM OF COMPARATIVE ZOOLOGY
AT HARVARD UNIVERSITY
CAMBRIDGE, MASS.

RECEIVED
JAN 11 1901

Første Kapitel.

Skuespillet varte meget lange. Den gamle Barbara gik nogle Gange til Vinduet og lyttede, om Karetherne ikke vilde rasle. Hun ventede Mariane, hendes smukke Jomfrue, der i Aften i Esterstykket, klædt som en ung Officier, henrykkede Publicum, med større Utaalmødighed, end ellers, naar hun kun havde et maadeligt Aftensmaaltid at sætte for hende; denne Gang skulde hun overraskes med en Pakke, som Nordberg, en riig ung Kiebsmand, havde sendt med agende Post, for at vise, at han endog fraværende tænkte paa sin Herskerinde.

Barbara var, som gammel Tienerinde, For- troelig, Raadgiverinde og Underhandlerinde i

Besiddelse af den Ret at aabne Segl; og i Aften kunde hun saa meget mindre modstaae sin Nysegierrighed, da den gavmilde Elfers Gunst laae hende mere paa Hierte, end Mariane selv. Til hendes største Glæde havde hun i Pakken fundet et fint Stykke Retteklæde og de nyeste Baand til Mariane, men til sig et Stykke Tattum, Halsstørklæder, og en liden Tut Penge. Med hvilken Hengivenhed, hvilken Taknemmelighed erindrede hun den fraværende Nordberg; hvor levende forestog hun sig ogsaa hos Mariane at tale hans Sag paa det bedste, erindre hende, hvad hun var ham skyldig, og hvad han maatte haabe og vente af hendes Troeskab.

Retteklædet, som oplivedes ved Farven af de halvpoprullede Baand, laae som en Gulegave paa det liden Bord; Lysenes Stilling ophøjede Gavens Glæde; alt var i Orden, da den Gamle mærkede Marianes Gang paa Trappen, og ikke hende imøde. Men hvor forundret traadde hun tilbage, da den liden qvindelige Officier, uden at agte paa

Hendes Kiærtegn, trængte sig forbi hende, med usædvanlig Hast og Bevægelse traadde ind i Værelset, kastede Officierhat og Kaarde paa Bordet, gik uroelig op og ned, og værdigede ikke de højtidelig tændte Lys eet Øjeblik.

Hvad fattes dig, Gode! raabte den Gamle forundret: for Guds skyld, mit Varn! hvad er der paa Gærde? See her disse Foræringes! hvem kan de være fra, uden fra din ænneste Ven? Nordberg sender dig dette Stykke Musselin til en Negligee, snart er han der selv; han synes mig ivrigere og mere gavmild, end nogentid.

Den Gamle vendte sig om, og vilde til at vise de Gaver frem, han ogsaa havde betænkt hende med, da Mariane vendte sig bort fra Foræringerne, og raabte med Lidenkskab: bort! bort! i Dag vil jeg intet høre af alt det; jeg har hørt dig; du vilde saa have det; lad saa være! Naar Nordberg kommer igien, er jeg igjen hans, er jeg din; gjør med mig, hvad du vil; men saa længe vil jeg være min egen; og havde du saa

tusinde Tunger, skal du ikke snakke mig af med mit Forsæt. Alt, hvad jeg er, vil jeg give til de, der elsker mig, og som jeg elsker. Ingen sure Ansigter! Jeg vil overlade mig til denne Lidenkab, som om den skulde vare evig.

Den Gamle fattedes ikke paa Contrasterstillinger og Modgrunde; dog da hun i deres videre Ordstrid blev hæftig og bitter, sprang Mariane ind paa hende, og tog hende i Brystet. Den Gamle loe overlydt. Jeg kommer til at sørge for, raabte hun, at hun kommer snart i Skjorter igien, hvis jeg vil være sikker paa mit Liv. Afsted! Klad sig af! Jeg haaber, Pigen vil gjøre mig Afbigt for, hvad Fortræd den vilde Junker har gjort mig; af med Kiolen, og af med alt det andet; det er en umagelig Dragt, og farlig for Dem, mærker jeg. Skulderbaandene Begejstrer Dem.

Den Gamle havde lagt Haand paa hende; Mariane rev sig løs. Ikke saa hurtig, raabte hun: jeg har endnu i Dag Besøg i Vente.

Det er ikke godt, svarte den Gamle. Dog ikke den unge kiælne duunløse Riøbmandsøn? Gøst ham! svarte Mariane.

Det synes, som Ædelmodighed vil blive Deres herskende Lidenstak, svarte den Gamle spottende; De tager Dem meget ivrig af de Umyndige og Uformuende. Det maa være fortryllende, at tilbedes, som uegennyttig Hersterinde. —

Spot du, saa meget du vil. Jeg elsker ham, jeg elsker ham! Med hvilken Hentykkelse udtaler jeg første Gang disse Ord. Det er denne Lidenstak, jeg saa ofte har forestilt, og som jeg intet Begreb havde om. Ja! jeg vil kaste mig om hans Hals! jeg vil favne ham, som jeg vilde holde ham evig. Jeg vil vise ham hele min Kiærlighed, nyde hans Kiærlighed i hele dens Omfang.

Styr Dem, sagde den Gamle roelig; styr Dem! jeg maa bryde Deres Glæde af med eet Ord: Nordberg kommer, om fiorten Dage kom:

mer han; her er hans Brev, der var med Fordringerne.

Og om saa Morgensolen skulde røve mig min Ven, vil jeg dølgge mig det. Tiorten Dage hvilken Evighed! i tiorten Dage! hvad kan der ikke falde for, hvad kan ikke der forandre sig?

Wilhelm traadde ind. Med hvilken Fyrighed støj hun ham imøde; med hvilken Henrykkelse omslyngede han den røde Uniform, trykkede han den lille hvide atlaskes Vest til sit Bryst! Hvo torde vove her at beskrive, hvo formaaer det at udsige to Elskendes Salighed? Den Gamle gik knurrende til Side, vi følge hende, og lade de lykkelige være ene.

Andet Kapitel.

Da Wilhelm anden Morgen helste paa sin Moder, sagde hun ham, hans Fader var meget fortrydelig, og med det første vilde forbyde ham den daglige Gang paa Comedie. Hvorvel jeg selv, blev hun ved, engang imellem gjerne gaaer paa Comedie; kunde jeg dog tit bande den, da min huuslige Roe forstyrres ved din umaadelige Lidenskab for denne Forlystelse. Fader gientager bestandig, hvad det nytter til? Hvor man saaledes kan spille sin Tid?

Jeg har ogsaa alt maattet høre det af ham, svarede Wilhelm, og har maaskee svart ham for hastig; men i Guds Navn, Moder! er da alt det unyttigt, hvad der ikke umiddelbar bringer os Penge i Pungen, hvad der ikke skaffer os den allernærmeste Besiddelse? Havde vi ikke Num nok i det gamle Huus? og var det nødvendigt, at bygge et nyt? Anvender ikke Fader aarlig en

anseelig Deel af, hvad han vinder i sin Handel, paa at forskionne disse Værelser? ere disse Silkes tapeter, disse engelske Meubler ikke ogsaa unyttige? kunde vi ikke nøjes med mindre? i det mindste tilstaaer jeg, at paa mig gjøre disse strubede Bægge, disse hundrede Gange gientagne Blomster, Snirkler, Kurve og Figurer et overmaade ubehageligt Indtryk. De komme mig i det høieste for, som vort Theatertæppe. Men hvor meget anderledes er det at sidde for det! om man maae bide nok saalænge, saa veed man dog, det skal gaae op, og vi ville faae de meget mangfoldige Gienstande at see, der more, oplyse og hæve os.

Gaar det blot med Maade, sagde Moderen; din Fader vil ogsaa moeres om Aftenen, og desuden troer han, det adspreder dig, og tilsidst faaer jeg Skylden, naar han bliver fortrædelig. Hvor tit har jeg ikke maattet høre det fordømte Marionetspil, som jeg for 12 Aar siden gav jer til

Gullegave, og som først gav Eder Smag paa Skuespil.

Skæld ikke det Marionetspil! fortryd ikke Deres Kiærlighed og Forsorg! det var de første fornøjede Øieblikke, jeg nød i det nye tomme Huus; jeg seer det endnu i dette Øieblik for mig; jeg veed, hvor besynderligt det forekom mig, da man bad os, efterat vi havde faaet de sædvanlige Gullegaver, sidde ned for en Dør, der gik ud til et andet Værelse. Den gik op, men ikke som ellers til at løbe ind og ud af; Indgangen var udfyldt med en uventet Højtidelighed. Der vilste sig et Portal, der var tildækket med et mystisk Forskæng. Først stod vi alle langt borte, og da vor Nygierighed tiltog efter at see, hvad det raskende og blinkende kunde være, der duggede sig bag det halv giennemsigtige Skjul, anviiste man hver af os sin liden Stol, og befalede os at være taalsmodige og give Tiid.

Der stod nu alle sammen, og vare stille; en Pibe gav Signalet, Forhængen rullede i Bæivet,

og vliste en højred malet Udsigt i Templet. Ops
 perstebrosten Samuel kom frem med Jonathan,
 og deres afverlende underlige Stemmer forekom
 mig høist ærverdige. Kort derpaa betraadde Saul
 Scenen, i megen Forlegenhed over den Imper-
 tinence af den firskaarne Kriger, der havde ud-
 æffet ham og hans. Hvor vel blev jeg derfor til-
 mode, da den dværgagtige Jeesefon med Hyrdes-
 stav, Hyrdepose og Slynge hoppede frem, og
 sagde: Stormægtigste Konge og Herre! Modet
 undfalde ingen derfor! naar Deres Majestet vil
 tillade mig det, vil jeg gaae hen, og træde i
 Kamp med den vældige Gætte. — Den første
 Akt var til Ende, og Tilskuerne høist begjærlige
 efter at see, hvad der nu skulde videre gaae for
 sig; enhver ønskede, Musiken nu snart vilde holde
 op. Endelig gik Forhængen op igien. David
 indviede Uhyrets Riid til Fuglene under Himlen,
 og Dyrene paa Marken, Philisteren spottede,
 stampede dygtig med begge Beenene, saldt oms-
 sider som en Klods, og gav Sagen et heldigt

Udsald. Da nu siden Jomfruerne sang: Saul har slaæet tusinde, men David titusinde! Sættens Hoved blev baaret for ved den lille Overvin- der, og han fik den skønne Kongedatter til Ges- malinde, fortrod det mig dog med al min Glæde, at den lykkelige Prinds var saa dværgagtig skabt. Thi efter den Idee om den store Goliath og den lille David havde man ikke undladt at gjøre dem begge ret characteristisk. Jeg beder Dem, hvor- ere Dukkene blevne af? Jeg har lovet at vise en god Ven dem, hvem jeg gjorde megen Fors- nøjelse nys, da jeg fortalte ham om dette Bars- nespil.

Det undrer mig ikke, at du erindrer dig dis- se Ting saa levende: thi du tog strax den største Deel deri; jeg veed, hvor du stjal den lille Bog fra mig, og lærte heele Stykket udenad; jeg blev det først vaer, da du en Aften gjorde dig en Go- liath og en David af Bøx, lod dem perorere mod hinanden, endelig gav Kæmpen et Stød, og flæbde hans vanskabte Hoved paa en stor Knaps

penaal med Borgreb i Haanden paa den lille Dø-
 vid. Jeg havde dengang en saa hiertelig Moder:
 glæde over din gode Huskommelse og din pathetiske
 Tale, at jeg strax foretog mig, nu at overgive
 dig Træetruppen selv. Jeg tænkte dengang ikke,
 at det skulde giøre mig saa mangen fortrædelig
 Time.

Lad det ikke fortryde Dem, svarte Wilhelm:
 den Spøg har giort os mangen fornøjet Time.

Og med det samme bad han om Nøglerne,
 skyndte sig, fandt Dufferne, og var et Øieblik hen-
 sat i hine Dage, da de endnu forekom ham at
 have Liv, da han troede ved sin Stemmes Liv,
 ved sine Hænders Bevægelser at oplive dem.
 Han tog dem op med paa sit Bærelse, og giemte
 dem omhyggelig.

Tredie Kapitel.

Er den første Kiærlighed, som jeg almindelig hører paaftaae, det skionnefte, et Hierte tidlige re eller sildere kan føle, da maae vi prise vor Helt trefold lykkelig, at det undtes ham i heele deres Omfang at nyde disse mageløse Diebligs Fryd. Kun saa Menneſter blive saa udmærket begunstigede, da de fleste af dem ved deres tidligere Erfaringer kun føres giennem en haard Skole, hvor de efter en kummerlig Nydelse nødes at undſige deres bedste Ønſker, og for ſtedſe lære at undvære, hvad der ſvævede for dem ſom den højeſte Lykſalighed.

Paa Indbildningskraftens Vinger havde Wilhelms Begiærlighed hævet ſig til den indtagende Pige; efter en kort Omgang havde han vundet hendes Tilbøjelighed; han fandt ſig i Beſiddelse af en Perſon, han ſaa høilig elſkede, ja ærede: thi hun var ſørſt forekommet ham i theas

trulst Førefillings gunstige Lys, og hans Livens
 Skab for Skuepladsen forbandt sig med hans før-
 ste Rørlighed til en quindelig Skabning. Hans
 Ungdom lod ham nyde rene Glæder, der ophøje-
 des, og bevaredes af en levende Digtning. Og
 saa hans Elskedes Tilstand gav hendes Forhold
 en Stemning, som meget kom hans Følelser til
 Hielp; Frygten for, at hendes Elskede for Tiden
 maatte opdage hendes øvrige Forhold, udbredede
 et elskværdigt Skin af Sorg og Undseelse over
 hende; hendes Lidenſkab for ham var levende;
 selv hendes Uroe syntes at formere hendes Øms-
 hed; i hans Arme var hun den elſkeligſte Skab-
 ning.

Da han vaagnede af Glædens første Ruus,
 og ſaae tilbage paa ſit Liv og ſine Forhold, fores-
 kom alting ham nyt, hans Pligter helligere, hans
 Lyſthaverier meere levende, hans Kundſkaber ty-
 deligere, hans Talenter krafifuldere, hans Fors-
 ſætter mere beſtemte. Det blev ham derfor let
 at ſøje en Indretning til at undgaae ſin Faders

Bebrejdelser, beroelge sin Moder, og nyde Marianes Kiærlighed uforstyrret. Om Dagen forrettede han punktelig, hvad han havde at giøre, forsagede i Almindelighed Skuespillet, var om Aftenen moersom ved Bordet, og sneeg sig, naar Alting var i Seng, indsvøbt i sin Kappe, sagte ud af Haugen, og iilde med alle Lindover og Leandre i sin Varm, uopholdelig til sin Elskede.

Hvad har De der? spurgte Mariane, da han en Aften viiste en Byldt frem, som den Gamle, i Haab om behagelige Foræringer, betragtede meget opmærksom. De glætter det ikke, svarede Wilhelm.

Hvor undredes Mariane, hvor forskrækkedes Barbara, da Servietten opløstes, og hun fik en forvirret Hob et Spænd lange Duffer at see. Mariane loe højt, da Wilhelm var i Arbeid med, at vikle de forvirrede Traade ud af hinanden, og vise hver Figur frem for sig. Den Gamle sneeg sig fortræden til Side.

Der behøves kun en Smaating til at more
 to Elskende, og saaledes fornøjede vore Venner
 sig denne Aften paa det bedste. Den liden Trup-
 pe blev mynstret, hver Figur nøje betragtet, og
 beleet. Kong Saul i den sorte Fløjels-Riøle med
 Guldkronen vilde slet ikke behage Mariane; han
 saae hende alt for stiv og pedantisk ud, sagde
 hun. Desbedre behagede Jonathan hende, hans
 glatte Hage, hans gule og røde Klædning, og
 hans Turban. Ogsaa vidste hun meget artig at
 dreie ham frem og tilbage med Traaden, lod ham
 gjøre Reverencer, og sige Elskovserklæringer. Der-
 imod vilde hun ikke skænke Propheten Samuel
 den mindste Opmærksomhed, skøndt Wilhelm an-
 priiste hende Brylløstoldet, og fortalte, at Skils-
 dretastet til Livkörtelen var taget af en gammel
 Riøle af Grandmamas. David var hende for
 liden, og Goliath for stor; hun holdt sig til sin
 Jonathan. Hun vidste at kiøle saaledes for ham,
 og tilføjet at bringe sine Kiærtegn fra Duffen

over paa vor Ven, at igien denne Gang et ringe Spil blev en Indledning til lykkelige Timer.

Af deres søde kjaalne Drømme bleve de vækkede ved en Alarm paa Gaden. Mariane kaldte paa den Gamle, der efter hendes Sædvane endnu var slittig i Begreb med at læmpe Theatergarns derovens foranderlige Materialier efter det næste Stykkes Brug. Hun gav den Besked, at just et Selskab lystige Fyre tumlede ud fra Italieneres Kialderen næst ved, hvor de til friske nys ankomne Østers, just ikke havde spart paa Champagnevin.

Skade, sagde Mariane, at det ikke faldt os ind for, vi skulde ogsaa have gjort os noget tilgode.

Det er vel Tidsnok endnu, svarte Wilhelm, og rakte den Gamle en Louisdor; Kaffer hun os hvad vi ønske, skal hun faae sin Part med!

Den Gamle var ved Haanden, og inden kort Tiid stod et artig besat Bord med en velordnet Collation for de Elskende. Den Gamle

maatte sidde hos, man spiste, drak, og gjorde sig tilgode.

I lige Tilfælde fattedes der aldrig paa Samtale. Mariane tog sin Jonathan frem igien, og den Gamle vidste at bringe Samtalen paa Wilhelms Yndlingsæmne. De har alt eengang, sagde hun, fortalt os om den første Forestilling af en Marionetcomedie paa Juleaften; det var morsomt at høre. De blev afbrudt, ligesom Valletten skulde begynde. Nu kende vi det herlige Personale, der frembragte hine store Virkninger.

Sa! sagde Mariane; fortæl os videre: hvoreledes var du tilmode?

Det er en skøn Følelse, kære Mariane! svarede Wilhelm, naar vi erindre os gamle Dage, og gamle uskadelige Bilsfarelser, især naar det skeer i et Øieblik, da vi lykkelig have naaet en Højde, hvorfra vi kan see os om, og overskue den tilbagelagte Vej. Det er saa behageligt selv tilfreds at kunde erindre sig mange Hindringer, som vi ofte med en piinlig Følelse holdt for uovers

vindelege, og sammenligne det, hvad vi nu ere som udviklede, med det, hvad vi dengang vare uudviklede. Men usigelig lykkelig føler jeg mig nu, da jeg i dette Øieblik taler med dig om det Forbigangne, siden jeg tillige seer fremad i det yndige Land, som vi Haand i Haand kunne gien- nemvandre sammen.

Hvordan var det med Balletten? faldt den Gamle ham i Ordet: jeg er bange, alt løb ikke af, som det skulde.

O jo! svarte Wilhelm: meget godt! Af hine underlige Spring af Møder og Møder, Hyrder og Hyrdinder, Dverge og Dverginder har jeg hele min Livstid beholdt en dunkel Erindring tilbage. Nu faldt Forhængen, Døren lukkedes, og det heele lidet Selskab ilede, som beruset og ravende til Sengs; men jeg veed nok, at jeg ikke kunde falde i Sovn, at jeg først vilde have meget fortalt; at jeg endnu gjorde mange Spørgsmaal, og at jeg kun ugierne lod Nigen gaae, der havde bragt os til Noe.

Anden Morgen var desværre det magiske Stillads igien forsvundet, det mystiske Forhæng borttaget; man gik giennem hiin Dør igien frit af een Stue i den anden, og af saamange Eventyr var intet Spor blevet tilbage. Mine Sødsfænde løb op og ned med deres Legetøj; jeg ene sneg mig frem og tilbage; det syntes mig umueligt, at der kun skulde være to Dørstolper nu, hvor der endnu i Gaar havde været saa megen Trolldom. Af den, der søger en tabt Kiærlighed, kan ikke være ulykkeligere, end jeg den Gang forekom mig.

Et glædedruffent Blik, han kastede paa Mari-
 riane, overtødede hende, han ikke var bange for,
 nogensinde at kunde komme i dette Tilfælde,

Fjerde Kapitel.

Mit eneste Ønske var nu, blev Wilhelm ved, at see nok en Forestilling af Stykket. Jeg overhængte min Moder, og hun søgte i en beleiligt Tid at overtale min Fader, men hendes Umage var forgæves. Han paastod, kun en siælden Fornøjelse kunde have Bærd hos Mennesker; Børn og Gamle vidste ikke at sætte Priis paa, hvad Godt der mødte dem daglig.

Vi havde og kommet til at bie længe endnu, maaskee til Juel igjen, havde ikke Bygmesteren og den hemmelige Directeur for vort Skuespil selv følt Lyst til, at gientage Forestillingen, og derved i Esterstykket at fremstille en Hansvurst, han havde ganske nyelig faaet færdig.

En ung Mand af Artilleriet, begavet med mange Talenter, især duelig i mechaniske Arbejder, og der havde gjort min Fader mange væsentlige Tjenester, imedens han byggede, og var

rigelig bleven begavet af ham, vilde til Julehøitiden vise sig taknemmelig mod den liden Familie, og gjorde sin Belynders Huus en Foræring med dette heelt indrettede Theater, som han tilforn i ledige Timer havde bygget, udskaaet, og malet. Det var ham, der med en Diener til Hielp selv styrede Dufferne, og med forvændt Stemme sagde de forskiellige Roller. Ham faldt det ikke tungt at overtale min Fader, der af Føjelighed tilstod en Ben, hvad han af Oversbeviisning havde afflaaet sine Børn. No, Theatret blev sat op igien, nogle Børn af Naboelaus get indbudne, og Stykket gientaget.

Havde jeg første Gang Overraskelsens og Forundringens Glæde, da var den Belyst at give Agt, og første, anden Gang stor. Hvorledes det gik til, var nu mit Anliggende. At Dufferne ikke snakkede selv, havde jeg alt første Gang sagt mig; at de ikke bevægedes af dem selv, formodede jeg ogsaa; men hvorfor alt det dog var saa vakkert? og det dog saae ud, som de snakkede

selv, og bevægede sig selv? og hvor Lysene og Folkene kunde være? disse Gaader foruroeligede mig saa meget mere, jo mere jeg ønskede paa eens gang at være blandt de Fortryllede og Tryllerne, paa eengang at have mine Hænder fordækt i Spillet, og som Tilskuer nyde Selvbedragets Glæde.

Stykket var til Ende; man gjorde Tilberedelser til Efterstykket; Tilskuerne vare staaede op, og snakkede med hinanden. Jeg trængte mig nærmere til Døren, og hørte indvendig paa Skramlen, at man var i Færd med at rydde op. Jeg lettede det nederste Tæppe i Bæiret, og kigede ind imellem Træeværket. Min Moder mærkede det, og trak mig tilbage; men saameget havde jeg dog seet, at man pakkede Benner og Fiender, Saul og Goliath, og hvad de alle hedde i een Skuffe; og saaledes fik min halvtilsfredsstillende Nysgiærighed frisk Næring; tillige havde jeg til min store Forundring seet Lieutnanten have

meget travlt i Helligdommen. Nu kunde Hans
 yurft, saa meget han endog klapprede med sine
 Hæle, ikke møre mig. Jeg tabte mig i dyb
 Estertanke, og var efter hiin Opdagelse roeligere,
 og uroeligere end før. Efterat jeg havde faaet
 noget at vide, kom det mig først for, som om
 jeg slet intet vidste, og jeg havde Ret, for jeg
 fattedes Sammenhængen, og derpaa kommer al-
 ting dog egentlig an.

T e m t e K a p i t e l.

Barn have, blev Wilhelm ved, i velindrettede og ordnede Huse en Fællese, omtrent som Muns og Notter ogsaa tør have, de ere opmærksomme paa alle Nidser og Huller, hvor de kan slippe til forbudne Slikkerier; de nyde det med en saadan lønlig vellystig Frygt, som udgjør en stor Deel af den barnlige Lykke.

Jeg var fremfor alle mine Sødsfende opmærksom, saasnart der blev en Møgle siddende. Jo større den Erbødighed var, jeg i mit Hierte bar for de tilslukte Dørre, jeg Uger og Maaneder maatte gaae forbi, og som jeg kun nu og da, naar Døder aabnede Helligdommen, kunde staae mig til at kaste et Øie ind af; jo hastigere var jeg til at nytte et Øieblik, Huusholderfernes Skjædesløshed undertiden lod mig finde.

Af alle Døre var, som man let kan tænke,
 Spisekammerdøren den, som mine Sønder skar-
 pest vogtede paa. Saa ahnelsefulde Glæder i
 Livet lignede den Høielse, naar min Moder under-
 tiden kaldte mig ind, at hjælpe hende at bære
 noget ud, og jeg da enten havde hendes Godhed
 eller min List at takke for nogle tørrede Blommer.
 De over hinanden opdyngede Skatte omgave min
 Indbildningskraft med deres Fylde, og selv den
 underlige Lugt, som saamange Specerier iblandt
 hinanden udaandede, havde saa lækker en Virk-
 ning paa mig, at jeg aldrig forsomte, saa tit jeg
 var i Nærheden, i det mindste at gaae mig paa
 den aabnede Atmosphære. Denne mærkelige
 Nøgle blev siddende en Søndagmorgen, da det
 kom bag paa Moder med at ringe sammen, og
 heele Huset laae i en dyb Sabbatstilhed. Neppe
 havde jeg opdaget det, førend jeg gik nogle Gange
 sagte frem og tilbage langs med Væggen, end-
 delig stille og smukt trængte mig tæt op til den,
 aabnede Døren, og med eet Skridt fandt mig

i Nærheden af saa megen lange ønsket Lyksalighed. Jeg besaae Kister, Potter, Øster, Krukker, Glas med et hurtigt tvivlende Blik, hvad jeg skulde vælge og tage? greb endelig efter de højstelskede tørre Cathrineblommer, forsynede mig med nogle tørrede Æbler, og tog næssom endnu en syltet Pomeranzskal til; med dette Bytte vilde jeg igien liste mig min Vej, da et Par ved Siden af hinanden staaende Kister faldt mig i Øjnene, hvor der af den ene hang Traade, med smaa Hager foroven, ud af det stet lukkede Laag. Fuldt af Afhuelse kastede jeg mig over dem, og med hvilken overjordist Følelse opdagede jeg, at min Helte- og Glæde-Verden var indpakket her. Jeg vilde tage de øverste op, betragte dem, trække de nederste frem, men snart forvirrede jeg de lette Traade, kom derover i Uro og Angst, især da Koffepigen i det næstliggende Kiocken gjorde nogle Bevægelser, saa jeg trykkede alting sammen det bedste jeg kunde, skød Skuffen til, og kun puttede en skreven liden Bog, hvori Comedien om

David og Goliath var optegnet, og som laae oven paa, til mig, og med dette Bytte reddede mig sagte op af Trappen paa et Tagkammer.

Fra den Tid af anvendte jeg alle stiaalne eensomme Timer paa, at læse mit Skuespil, lære det udenad, og forestille mig i Tankerne, hvor det vilde være herligt, om jeg ogsaa med mine Fingre kunde oplive Figurerne dertil. Jeg blev derover i mine Tanker selv til David og Goliath. I alle Kroge, paa Loftet, i Staldene, i Haugen, under alle haande Omstændighed studerte jeg Stykket ganske ind i mig, tog alle Roller, og lærte dem udenad, kun at jeg for det mæeste pleiede at sætte mig i Hovedhelténes Sted, og blot lod de andre, som Drabanter, løbe med i Hukommelsen. Saaledes laae Davids højmodige Taler, hvormed han udfærdede den overmodige Kæmpe Goliath, mig Dag og Nat i Tanke; jeg mumlede dem ofte for mig selv, ingen gav Agt derpaa, undtagen Fader, der undertiden lagde Mærke til saadant et Udraab, og ved sig selv priiste sin Drengs gode

Hufommelse, at han af at høre det saa lidt havde kundet beholde saa mangehaande.

Herved blev jeg bestandig mere forvoven, og reciterte en Aften det meeste for min Moder, i det jeg formede mig nogle Klumper Vox til Skuespillere. Hun lagde Mærke dertil, trængte ind paa mig, og jeg tilstod.

Lykkeligtvis traf denne Opdagelse ind paa den Tid, da Lieutnanten selv havde yttret det Ønske, at han torde indvie mig i disse Hemmeligheder. Min Moder gav ham strax Underretning om hendes Sønns uventede Talent, og han vidste nu at indleede, at man overlod ham et Par Værelser i øverste Etage, der sædvanlig stod ledige, hvor Tilskuerne igien skulde sidde i det eenes, og de Spillende være i det andet; da Pros sceniet da igien skulde udfylde Abningen af Døren. Fader havde tilladt sin Ven, at foranstalte det alt; han selv syntes kun at see igjennem Sins

grene, efter den Grundfætning, man maatte ikke lade Børnene mærke, hvor meget man holdt af dem; de greb bestandig for vidt om sig; han meente, man maatte synes alvorlig ved deres Glæder, og imellem fordærve dem for dem, at deres Tilfredshed ikke skulde giøre dem umaadelige og overmodige.

Siette Kapitel.

Lieutnanten slog nu Theatret op, og besørge-
 det øvrige. Jeg mærkede nok, at han i ligen
 adskillige Gange paa en usædvanlig Tid kom i
 vort Huus, og formodede Hensigten. Min Be-
 giærlighed voxede utroelig, da jeg vel sølte, at jeg
 ikke før Lørdag torde tage nogen Deel i det,
 der tilberededes. Endelig frembrød den ønskede
 Dag. Klokken 5 om Aftenen kom min Fører,
 og tog mig op med. Gittrende af Glæde traadde
 jeg ind, og saae paa begge Sider af Stikkadse-
 de nedhængende Duffer, i den Orden, de skulde
 træde frem; jeg betragtede dem omhyggelig, be-
 steeg Erindret, der havde mig over Theatret,
 saa at jeg nu svævede over den liden Verden. Jeg
 saae ikke uden Erbødighed ned mellem de smaa
 Brætter, da Erindringen, hvilken herlig Virkning
 det Hele gjorde uden fra, og Følelsen, hvad for

Hemmeligheder, jeg var indviet i, omfattede mig. Vi gjorde et Forsøg, og det gik godt.

Den anden Dag, da et Selskab Børn var indbudet, holdt vi os fortreffelig, undtagen, at jeg i Actionens Ild lod min Jonathan falde, og var nød til at gribe ned med Haanden, og hente ham op: et Tilfælde, der meget afbrød Illusionen, forårsagede en stor Latter, og krænkede mig usigelig. Ogsaa syntes denne Forseelse at være min Fader meget velkommen, som vel betænkelig ikke tilkiendegav sin store Fornøjelse over at see sin Søn saa duelig, efter at Stykket var forbi, strax hang sig ved Reilene, og sagde, det havde været ret artig, hvis det og det ikke var gaaet galt.

Vi krænkede det inderlig; jeg blev sorgmodig for hele Aftenen, men havde næste Morgen alt igien sovet al min Fortræd bort, og var salig i den Tanke, at jeg paa hiint Uheld nær, havde spilt fortreffelig. Dertil kom Tilskuernes Bisald, som reent ud paastod, at, hvorvel Lieutnanten i Henseende til den fine og grove Stemme havde

giort meget, prælede han dog for det mæste for
 affekteert og for stivt; derimod sagde den nye Bes-
 gynder sin David og sin Jonathan ypperlig, især
 roste Moder det frimodige Udtryk, hvor jeg havde
 fordret Goliath ud, og forestilt Kongen den bes-
 fæedne Sejerherre.

Nu blev til min største Glæde Theatret
 staaende, og da Vaaren kom, og man kunde
 undvære Varme, laae jeg i mine Frie, og Lege-
 timer paa det Bærelse, og lod Dufferne vakker
 spille mellem hinanden. Tit bød jeg mine Gæd-
 skende og Kamerater derop; men naar de ogsaa
 ikke vilde komme, var jeg der een. Min Ind-
 bildningskraft rugede over den liden Verden, som
 saare snart fik en anden Gestalt.

Neppe havde jeg nogle Gange opført det
 første Stykke, som Theater og Skuespillerne vare
 skabte og stemplede til, før det ikke fornøjede mig
 mere. Derimod var blandt Bestefaders Bøger
 det tydske Theater, og adskillige italiensk, tydske
 Operaer faldne mig i Hænder; i disse fordybede

jeg mig meget, og talte blot først hvergang Personerne foran, og skreed derpaa uden videre til at opføre Stykket. Der maatte nu Kong Saul i sin sorte Fløjels Kiøle spille Chaumingrem, Eato, og Darinus; hvorved er at mærke, at Stykkerne aldrig opførtes heele, men for det meste kun de femte Acter, hvor det gik ud paa en Stikken ihjel.

Ogsaa var det naturligt, at Operaen med sine mangfoldige Forandringer og Eventyr maatte tiltrække mig mere end alt. Der fandt jeg store mende Hav, Guder, der komme ind i Skyer, og hvad især gjorde mig lykkelig, Torden og Lynild. Jeg hjalp mig med Pap, Farve og Papiir, vidste overmaade fortreffelig at gjøre Nat, Lynilden var frygtelig at see til, kun Tordenen lykkedes ikke altid; dog havde det ikke saa meget at sige. Ogsaa fandtes der i Operaerne mere Leilighed til at anbringe min David og Goliath, som i det regelrette Drama slet ikke vilde gaae an. Jeg sølte daglig mere Hengivenhed for den liden

smalle Plads, hvor jeg nød saa mangen Glæde, og jeg tilstaaer, at den Lugt, Dufferne havde tiltrukket sig i Spisekammeret, ikke bidrog lidet dertil.

Mit Theaters Decorationer vare nu i temmelig Fuldkommenhed; thi, at jeg fra Ungdom af havde været nem til at omgaaes med Cirkel, Klare Pap ud, og illuminere Billeder, kom mig nu godt tilpas. Desmere ondt gjorde det mig, naar saare ofte Personalet hindrede mig i at udføre store Ting.

I det mine Søstre klædte deres Duffer paa og af, bragte de mig paa de Tanker, ogsaa lidt efter lidt at skaffe mine Helte løse Klæder. Man sprettede Kapperne af dem, satte dem sammen saa godt man kunde, sparte sig lidt Penge, købte ny Vaand og Glitter, tiggede sig mangt et Stykke Tæst sammen, og anskaffede lidt efter lidt en Theatergarderobe, hvori især Fiskebeensskjorter til Damerne ikke vare forglemte.

Truppen var nu virkelig forsynet med Klæder til det største Stykke; og man skulde nu have

tænkt, nu vilde først ret een Forestilling følge paa den anden; men det gik mig, som det saa tit pleier at gaae Børn, de fatte vide Planer, giøre store Anstalter, vel og nogle Forsøg, og det bliver liggende altsammen. Denne Feil maae jeg ogsaa anklage mig for. Min største Glæde laae i at opfinde og syselsætte Indbildningskraften. Det eller det Stykke interesserte mig for en eller anden Scenes Skyld, og jeg lod strax igien giøre nye Klæder til det. Over flige Anstalter vare mine Heltes gamle Klæder komne i Uorden, og snart borte, saa at ikke engang det første store Stykke kunde opføres mere. Jeg overlod mig til min Phantasie, prøvede og levede til evig, byggede tusende Casteller i Lusten, og sporede ikke, at jeg havde edelagt Grunden til den liden Bygning.

Under denne Fortælling havde Mariane opfordret al sin Venlighed mod Wilhelm, for at dølge, hun var saa søvnig. Saa spøgefuld Begivenheden fra den ene Side syntes, saa var den hende dog for eensformig, og Betragtningerne

ved den for alvorlige. Hun satte om sin Fod paa sin Eftendes Fod og gav ham tiisyneladende Tegn paa hendes Opmærksomhed og Bisald. Hun drak af hans Glas, og Wilhelm var overtydet, at ikke eet Ord af hans Historie var faldet til Jorden. Efter en liden Pause raabte han: nu er Radden til dig Mariane! ogsaa at meddele mig din første Ungdoms Glæder. Hidtil vare vi stedse forsysselsatte med det nærværende, til at kunde giensidig have bekymret os om hinandens forrige Levemaade; sig mig, under hvad for Omstændigheder er du opdraget? hvilke ere de første levende Indtryk, du erindrer dig?

Disse Spørgsmaal vilde have sat Mariane i stor Forlegenhed, var ikke den Gamle strax kommen hende til Hielp. Troer De da, sagde den snedige Kone, at vi ere saa opmærksomme paa det, der hændes os tidlig, at vi have saa artige Begivenheder at fortælle, og om vi havde dem, da ogsaa vidste at give Tingene saadan Art?

Som om det behøvedes! raabte Wilhelm.

Jeg elsker denne sømme, gode, elskelige Skabning saa høit, at jeg fortryder hvert Øieblik af mit Liv, jeg har tilbragt uden hende. Lad mig i det mindste ved Indbildningskraften tage Deel i dit forbigangne Liv! fortæl mig alt, jeg vil fortælle dig alt. Vi ville om uueligt skuffe os, og søge at vinde hine for Elskov tabte Lider tilbage.

Naar De paastaar det saa ivrig, kan vi vel stille Dem tilfreds, sagde den Gamle. Fortæl De os blot først, hvorledes Deres Lysthaverie til Skuespillet lidt efter lidt er voret, hvorledes De har øvet Dem, hvorledes De har taget saa lykkelig til, at De nu kan gælde for en god Skuespiller? Derved har det vist ikke feilet Dem paa lystige Begivenheder. Det er ikke Umagen værdt, at vi lægge os til Røe; jeg har endnu en Flaske i Vaghaanden; og hvis Vred, om vi saasnart sidde saa roelig og fornøiet sammen igjen.

Mariane saae med et sorgmodigt Blik op til hende, hvilket Wilhelm ikke lagde Mærke til, og vedblev i sin Fortælling.

Syvende Kapitel.

Ungdommens Udspreddelse, da mit Stadsbroders
 Skab begyndte at formere sig, gjorde Skaar i den
 eensomme, stille Fornøjelse. Jeg var verelvis
 snart Jager, snart Soldat, snart Rytter, ligesom
 som vore Lege medførte, dog havde jeg altid deri
 et lidet Fortrin for de andre, at jeg var i Stand
 til at forme dem de fornødne Redskaber stikkelig.
 Saaledes vare Sværdene for det meeste af min
 Fabrik; jeg udjirede og forgyldte Slæderne, og
 en hemmelig Instinct lod mig ikke have Noe,
 før jeg havde omdannet vor Milice til Antik.
 Hjelme forfærdigedes, smykkede med Papirbuske,
 der blev gjort Skjolde, og endog Harnisker, hvorefter
 ved Tienerne i vort Huus, der vare Stradere,
 og Sypigerne, brød mangen Synaal itu.

En Deel af mine unge Stadsbrødre saae
 jeg nu vel udrustede, de øvrige bleve ogsaa
 Tiid efter anden, dog ringere udstærede, og det

Men fuldt er Livets Maal nu for den Rønne Mø,

Den Time kommen er, i hvilken hun skal døe

uden at Taarene kom mig i Øinene, og flød rigelig, da den ulykkelige Elsker stødte hende Sværdet i Brystet, løser hendes Hjelm, i det hun synker, klander hende, og havende henter Vandet til Daaben.

Men hvor randt mit Hjerte over, naar i den fortryllede Skov Tancredos Sværd træffer Træet, Blod flyder efter Hugget, og en Stemme lyder i hans Øre, at han ogsaa her saarer Chloerinde, at han af Skiebnen er bestemt overalt uvitterlig at saare, hvad han elsker.

Denne Historie bemestrede sig saaledes min Indbildningskraft, at, hvad jeg havde læst af Digtet, dannede sig dunkelt til et Heelt i min Sjæl, af hvilket jeg saaledes var indtaget, at jeg tænkte paa een eller anden Maade at forestille det. Jeg vilde spille Tancredo og Rinaldo, og fandt dertil to Rustninger ganske færdige, som jeg alles

vede havde gjort i Stand. Den eene af mærkes
 graat Papiir med Skæl skulde pryde den alvorlige
 Tancredo, den anden af Sølv- og Guldpapir,
 den glimrende Rinaldo. I Fyrigheden af min
 Forestilling fortalte jeg alt til mine Staldbrødre,
 der vare ganske henrykte derover, og blot ikke vel
 kunde begribe, at alt det skulde opføres, og det
 opføres af dem.

Disse Tvivl affhials jeg med megen Fyrig-
 hed. Jeg disponerede strax over et Par Varel-
 ser i en nærboende Kamerats Huus, uden at be-
 regne, at den gamle Tante aldrig vilde give dem
 dertil; ligeledes var det med Theatret, som jeg
 ingen bestemt Idee havde om, undtagen at man
 maatte sætte det paa Viælker, opstille Koulisser af
 i Stykker skaarne Skiermbretter, og tage et stort
 Klæde til Baggrund. Men hvor Materialierne
 og Redskaberne skulde komme fra, havde jeg ikke
 betænkt.

Skoven fandt vi godt Udkomme til: vi gav
 en gammel Diener fra eet af Husene, der nu var

bleven Kørster, gode Ord, for at han skulde skaffe os unge Birker, og Graner, som og, hurtigere end vi kunde vente, bleve os bragte. Men nu fandt man sig i stor Forlegenhed, hvorledes man skulde bringe Stykket i Stand, inden Træerne gik ud. Der vare gode Raade dyre; vi saattedes Plads, Theater, Forhæng. Skiermbretterne vare det eeneste, vi havde.

I denne Forlegenhed tyede vi igien til Lieutenanten, som vi gav en vidtløftig Beskrivelse af den Herlighed, der skulde være. Saa lidet han begreb os, saa hielpsom var han, drev alt, hvad der i Huset og Nabolauget af Borde var at finde, ind i en liden Stue, satte Skiermbretterne derpaa, gjorde en Udsigt i Baggrunden af grønne Gardiner, og Træerne bleve tillige satte i Raden.

Imidlertid var det blevet Aften; man havde tændt Lysene, Pigerne og Børnene sad paa deres Pladser, Stykket skulde begynde, heele Høisteskaren var paaflødt; men nu sporede enhver for første Gang, at han ikke vidste, hvad han havde

at sige. I Opfindelsens Heede, da jeg ganske var giennemtrængt af min Gienstand, havde jeg glemt, at enhver dog maatte vide, hvad og hvor han havde at tale; og i Tyrigheden af Opførelsen var det heller ikke saldet de andre ind. De troede, de vilde let kunne fremstille sig som Helte, let handle og tale, som de Personer, i hvis Verden jeg havde sat dem. De stode alle forbausede, spurgde hinanden, hvad der nu skulde komme? og jeg der havde tænkt mig, som Tancredo foran, begyndte, i det jeg traadde eene frem, at sige nogle Vers af Heltedigtet. Men da Stedet alt for snart gik over i det fortællende, og jeg i min egen Tale endelig forekom, som tredie Person, og den Gottfried, der taltes om, heller ikke vilde til at komme frem, maatte jeg under stor latter af mine Tilskuere trække af igjen; en Ulykke, der krænkede mig dybt i Sjælen. Forulykket var Expeditionen; Tilskuerne sad der, og vilde see noget. Paaklædte vare vi; jeg tog Mod til mig, og besluttede kort og godt at spille David

og Goliath. Mogle af Selskabet havde tilforn
 opført det Marionetspil, alle havde tit seet det;
 man uddeelte Rollerne, hver lovede at giøre sit
 bedste, og en liden snorrig Dreng malte sig et
 sort Skæg, for, isald der jo skulde indtræffe en
 Rist, da at kunde som Hansvurst fylde det op
 med en Narrestreg. En Anstalt, jeg saare ugierne
 lod skee, som mod Stykkets Alvorlighed. Dog
 svoer jeg, saafremt jeg kun een gang var frelst af
 denne Forlegenhed, aldrig uden med det største
 Overlæg at vove mig til at forestille et Stykke.

Ottende Kapitel.

Mariane, overvældet af Sønnen, lænede sig op til sin Elskede, der trykkede hende fast til sig, medens den Gamle med god Betænkksomhed nød Resten af Vinen.

Den Forlegenhed, sagde han, jeg og mine Venner havde befundet os i, ved det vi foretog os at spille et Stykke, der ikke var til, var snart glemt. Min Lidenstabs, at fremstille enhver Roman, jeg læste, hver Historie, man læste mig, i et Skuespil, kunde selv det ubøieligste Emne ikke modstaae. Jeg var fuldkommen overtydet, at alt, hvad der fornøjede i Fortælling, maatte, naar det blev forestilt, gjøre en endnu meget større Virkning; alt skulde foregaae for mine Øine, alt paa Theatret. Naar Verdenshistorie foredroges os i Skolen, tegnede jeg omhyggelig op, hvor nogen paa en besynderlig Maade blev stukket ihjel,

eller forgiven; og min Indbildningskraft saae bort over Exposition og Forvikling, og tilte til den interessante femte Akt; saaledes begyndte jeg og virkelig paa, at skrive nogle Stykker bagfra frem, uden at jeg ved noget eeneste kom til Begyndelsen.

Paa samme Tiid læste jeg, deels af egen Drift, deels paa Anviisning af nogle af mine gode Venner, der havde faaet Smag paa at opføre Skuespil, en heel Mængde Theaterprodukter igiennem, ligesom Tilfældet bragte mig dem i Hænde. Jeg var i de lykkelige Aar, da endnu alt behager os, da vi finde vor Tilfredsstillelse i Mængde og Afveksling. Men desværre blev endnu min Dømmekraft bestukken paa en anden Maade. De Stykker behagede mig især, som jeg haabede at behage i, og der var kun faa, som jeg jo gjenleste i dette behagelige Selvbedrag; og min levende Forestillingskraft, da jeg kunde tænke mig i alle Roller, forledte mig til at troe, at jeg ogsaa kunde fremstille alle; sædvanlig valgte

jeg derfor ved Uddeelingen dem, der aldeles ikke passede sig for mig, og naar det kun nogenlunde vilde gaae an, vel endog et Par Røller.

Børn veed i Leeg af alt at gjøre Alt: en Stok bliver en Flint, et Stykke Træ en Kaarvde, hver lille Vølt en Duffe, og hver Braae en Hytte. I denne Smag udviklede vort Privats theater sig. Ved den fuldkomne Ukyndighed om vore Kræfter foretog vi alt, mærkede intet Qviproqvo, og vare overtydede om, at enhver maatte tage os for, hvad vi gave os ud for. Dess værre gik alt det saadan en Hverdagsgang, at jeg ikke engang har en mærkelig Dumhed tilovers at fortælle. Først spillede vi de saa Stykker igiennem, hvor der kun kommer Mandspersoner for; saa forklædte vi nogle af os, og trak tilsidst Søstrene i Spillet med. I nogle Huse holdt man det for en nyttig Syssel, og bød Selskaber paa det; vor Artillerielieutenant forlod os heller ikke her, han viiste os, hvordan vi skulde komme og gaae,

declamere og gesticulere; men han fik for det mæste kun lidt Tak for sin Umage, da vi alt troede, at forstaae de theatraliske Kunster bedre end han.

Snart faldt vi paa Sorgespillet; thi vi havde tit hørt sige, og troede selv, det var lettere at skrive og forestille en Tragedie, end at være fuldkommen i Lystspillet. Ogsaa søgte vi os ved vore første tragiske Forsøg ganske i vort Element, vi søgte ved Stivhed og Affectation at nærme os til den Højhed af Stand, til den Fortreflighed i Carac-ter, og tykkedes ikke smaa Folk i vore egne Dine; men fuldkommen lykkelige vare vi kun, naar vi ret kunde rase, stampe i Jorden med Fødderne, og vel endog af Rasenhed og Fortvivlelse kaste os paa Jorden.

Piger og Drenge vare ikke lange samlede i disse Spil, før Naturen begyndte at røre sig, og Selskabet at beele sig i adskillige smaa Rierligheds-Historier, da der da for det mæste spillede Comedie i Comedien. De lykkelige Par trykkede

bag Theatervæggene hinandens Hænder paa det ømmeste; de hensvømmede i Lykksalighed, naar de saa baandbehængte og udpyntede forekom hinanden ret idealske, medens ligeoverfor de ulykkelige Medbeilere fortæredes af Misundelse og med Trodsighed og Skadesfryd stiftede allehaande Fortrød.

Disse Spil, skøndt de foretoges uden Forskand, og udførtes uden Anviisning vare dog ikke uden Nytte for os. Vi øvede vor Hukommelse og vor Legeme, og fik mere Smidighed i vor Tale og Adfærd, end man ellers i saa tidlige Aar kan erhverve. Men for mig var hiin Tiid især Epøke, min Aand vendte sig ganske efter Theatret, og jeg fandt ingen større Lykke, end at læse, skrive og spille Skuespil.

Mine Læreres Underviisning varte ved, man havde bestemt mig til Handelsstanden, og sat mig paa Contoir hos vor Naboe, men just paa samme Tiid bortrev min Aand sig kun voldsommere fra alt, hvad jeg maatte holde for en lav Sysjel. Skuepladsen vilde jeg hellige hæle

min Virksomhed, paa den finde min Lykke og min Tilfredshed.

Jeg erindrer mig endnu et Digt, som maa findes blandt mine Papirer, hvori den tragiske Digtetekunst's Muse, og en anden Qvindestabning, hvori jeg havde personificeret Næringsliden, ret dygtig skændtes om min dyrebare Person. Opfindelsen er hverdags, og jeg erindrer ikke, om Versene bue noget; men I skal see det, for den Frygt, den Affry, den Rærligheds, og den Lidenskabs Skyld, der herske deri. Hvor ængstelig havde jeg skildret den gamle Huusmoder med Teenen i Forklædet, Nøglerne paa Siden, Brillerne paa Næsen, altid flittig, altid i Uro, trættefær og huusholderst, smaalig og besværlig. Hvor kummerlig beskrev jeg dens Tilstand, der maae bøje sig under hendes Riis, og i sit Ansigt ses Sveed, fortiene sit Trældoms Dagværk.

Hvor ganske anderledes fremtraadde deris mod hiin! hvilket Syn blev hun for det besymrede Hjerte! Herlig dannet, i sit Bæsen og

Udsærd at ansee som Frihedens Datter. Hendes
 Selvsølelse gav hende Værdighed uden Stolthed;
 hendes Klæder klædte hende, de omhullede hvert
 Lem uden at tvinge det, og Stoffets rigelige Fol-
 der gientog som et tusendfoldt Echo den Guddom-
 meliges indtagende Bevægelser. Hvilken Contrast!
 og til hvad Side mit Hjerte vendte sig, kan du
 let tænke. Og saa var intet glemt for at gjøre
 min Muse kiærdelig. Kroner og Dolke, Lænker
 og Masser, ligesom mine Forgiængere havde
 overantvortet mig dem, vare og her hende tildeelte.
 Bæddestriden var hæftig, begge Personers Taler
 contrasterede vedbsrlig, da man i fiortende Aar
 sædvanlig pleier at male det sorte og hvide ret
 nær ved hinanden. Den Gamle talte, som det
 sommer den, der tager en Knappenaal op, og hiin
 som en, der bortskjænker Kongeriger. Den Gams-
 les varslende Trudsel forsmættedes; allerede vendte
 jeg de mig lovede Rigdomme Nyggen; arveløs og
 nøgen overgav jeg mig til Musen, der fastede sit
 gyldne Slør til mig, og dækkede min Nøgenhed.

Havde jeg kunnet tænke, Elskede! vaabte han, i det han trykkede Mariane fast til sig, at en ganske anden, en elskeligere Guddom skulde komme, styrket mig i mit Forsæt, ledsaget mig paa min Vei, hvilken skønnere Bending vilde da mit Digt have taget, hvor interessant vilde ikke dets Slutning blevet? Dog det er intet Digt, det er Liv og Sandhed, det, jeg finder i dine Arme, lad os nyde den søde Lykke med Bevidsthed.

Ved Trykket af hans Arm, ved Tyrigheden i hans hævede Stemme, var Mariane vaagnet, og skulde ved Røртеgn sin Forlegenhed: thi hun havde end ikke hørt eet Ord af den sidste Deel af hans Fortælling, og det er at ønske, at vor Helt i Fremtiden maa finde opmærksomme Tilhørere til sine Vandsingshistorier.

Niende Kapitel.

Saaledes tilbragte Wilhelm sine Nætter i Nydelse af fortroelig Kiærlighed, sine Dage i Forventning af nye salige Timer. Alt i hine Dage, da Længsel og Haab drog ham til Mariane, følte han sig som ny oplivet, følte, at han begyndte at blive et andet Menneske; nu var han foreenet med hende; Tilfredsstillingen af hans Ønsker blev en indtagende Bane. Hans Hierte stræbte at forædle Gienstanden for hans Lidenstkaab, hans Aand at hæve den elskede Pige med sig. I den mindste Graværelse greb hendes Minde ham. Havde hun tilforn været ham nødvendig, da var hun ham nu uundværlig, da han med alle Menneskehedens Baand var knyttet til hende. Hans reene Siæl følte, at hun var det Halve, mere end det Halve af ham selv. Han var taknemmelig og hengiven uden Grændser.

Ogsaa Mariane kunde stusse sig selv en Tid lang, hun deelte Følelsen af hans levende Lykke med ham. Ak, var kun ikke mangel Gang Berbreidelsens kolde Haand saaret over hendes Hjerte! Selv ved Wilhelms Barm var hun ikke sikker derfor, selv under hans Kiærligheds Vinger. Og naar hun nu endog igien var allene, og fra de Styer, hvor hans Lidenstabs haandede hende, sank ned i Bevidstheden om hendes Tilstand, da var hun at beklage. Thi Læstind kom hende til Hielp saalange hun levede i usel Forvirring, bedrog sig i Henseende til sine Forhold, eller rettere, ikke kendte dem; da vilste sig de Begivenheder, hun var udsat for, kun enkelte for hende; Fornøjelse og Fortræd afløste hinanden, Ydmygelse godtgjordes ofte af Forsængelighed, og Mangel ved Øieblikks Overflod; hun kunde anføre sig Død og Væne, som Lov og Aetsærdiggjørelse, og saa lange lode alle ubehagelige Følelser sig fra Dag til Dag, fra Time til Time afrygte. Men nu havde den arme Dige følt sig Øieblikke rykket over i en bedre

Verden, havde som ovenfra nedad, seet fra Lys og Glæde ned i det øde forskudte i hendes Liv, havde følt, hvilken usel Skabning det Fruentimmer er, der ikke tilligemed Begjærlighed indskyder Kiærlighed og Ærbødighed, og fandt sig udvortes og indvortes ikke bedret: hun havde intet, der kunde reise hende. Naar hun saae, og søgte i sig selv, var det tomt i hendes Aand, og hendes Hierte havde intet Rygstød. So sørgeligere denne Tilstand var, des hæftigere klyngede hendes Tilbøjelighed sig fast til den Elskede; ja Livdenskabten voksede med hver Dag, ligesom Faren at tabe ham med hver Dag rykkede nærmere.

Derimod svævede Wilhelm lykkelig i høiere Regioner; ogsaa for ham var oprunden en ny Verden, men riig paa herlige Udsigter. Neppe astog den første overvættets Glæde, da stilte det sig lyst for hans Siæl, hvad hidtil mørkt havde bruset igiennem den. Hun er din! hun har hengivet sig til dig! hun, den elskede, den søgte,

tilbedede Skabning, dig hengivet paa Troe og Love; men hun har ikke overladt sig til nogen utaknemmelig. Hvor han stod, og gik, talte han med sig selv; hans Hjerte flød bestandig over, og han foresagde sig de meest ophøjede Tanker i en Gjælde af prægtige Ord. Han troede at forstaae Skiebne's lyse Bink, som ved Mariane rakte ham Haanden, at rive sig ud af det standsende slæbende borgerlige Liv, som han alt saalænge havde søgt at redde sig ud af. At forlade sin Faders Huus, og Sine, syntes ham noget let. Han var ung og ny i Verden, og hans Mod til at løbe ud i dens vide Omkreds efter Lykke og Tilfredsstillelse, var forhøjet ved Rærlighed. Hans Bestemmelse til Theatret var ham nu tydelig; det høje Maal, han saae afstukket for sig, syntes ham nærmere, i det han stræbte did ved Marianes Haand, og i selvbehagelig Beskeedenhed saae han i sig den fortreflige Skuespiller, Skaber af et tilkommende Nationaltheater, som han havde hørt saa mangfoldige sukke efter. Alt hvad hids

til havde slumret i hans Siæls inderste Braaer,
 kom i Bevægelse. Af de mangehaande Ideer
 dannede han med Kiærligheds Farver et Skils
 derie paa Taagegrund, hvor Figurerne rigtig
 nok flød meget i hinanden; men hvor derfor og
 det Hele gjorde en desmere indtagende Virk-
 ning.

Tiende Kapitel.

Han sad nu hiemme, ragede imellem sine Papirer, og rustede sig til Afreise. Hvad der smagte efter hans hidtilværende Bestemmelse, blev lagt til Side, han vilde ved sin Udvandring i Verden være fri endog for enhver ubehagelig Erindring. Kun Smagens Bærker, Digtere og Kunstdommere bleve som bekendte Venner henfattede mellem de Udkaarne, og da han hidtil meget lidet havde nyttet Kunstdommerne, fornyedes hans Begierlighed efter Underviisning, da han paa ny giennemsaac sine Bøger, og fandt, at de theoretiske Skrifter for det mæeste endnu vare uopstaarne. Han havde i den fuldkomne Overbeviiisning om slige Skrifters Nødvendighed anskaffet sig mange af dem, og med den bedste Villie ikke været i Stand til at læse sig halv ind i noget eeneste.

Derimod havde han holdt sig desivrigere til Exemplerne, og selv gjort Forsøg i alle ham bekendte Slags.

Werner traadde ind, og da han saae sin Betselselsat med de bekendte Hæster, raabte han: er du nu igien ved de Papirer? Jeg vædder, du har ikke i Sinde, at fuldende eet eller andet af dem; du seer dem igiennem, og atter igiennem, og begynder i al Gald paa noget Nyt.

At fuldende er ikke Lærlingens Sag, nok, naar han øver sig.

Men dog gjør særdigt, saa godt han kan.

Og dog lod vel det Spørgsmaal sig opløse: om man ikke kunde gjøre sig ligesaa godt Haab om et ungt Menneske, der snart bliver det vaer, naar han har foretaget sig noget dumt, ikke bliver ved med sit Arbeid, og hverken vil ødse Umage eller Tiid paa noget, der kan aldrig have Værdie.

Jeg veed nok, det var aldrig din Sag, at bringe noget i Stand, du var altid træt, inden du kom Halvveien. Da du endnu var Directeur

for vor Marionnettheater, hvor tit blev da ikke gjort nye Klæder til Dværgeselskabet? udskåret nye Decorationer? snart skulde det, saa det Sørgespil opføres, og i det høieste gav du engang den femte Akt, hvor alting gik dygtig op og ned, og Folk sat sig ihjel.

Naar du vil tale om de Dage, hvo var da Skyld i, at vi lod de Klæder, der vare passede efter vore Duffer, og syet dem fast til Kroppen, sprætte af, og satte os i Omkostninger for en videløst og unyttig Garderobe? Var det ikke dig, der altid havde et nyt Stykke Vaand at sælge ud, der vidste at opflamme og nytte mit Lysthaverie.

Werner loe, og raabte: jeg erindrer mig endnu bestandig med Glæde, at jeg trak Fordeel af eders theatraliske Feldttog, som Leverandeurerne af Krigen. Da I rustede eder til at befrie Jerusaleem, gjorde jeg ogsaa mig en artig Profit, som fordu Benetianerne i lige Tilfælde. Jeg

finder intet fornuftigere i Verden, end at drage Fordeel af andres Daarligheder.

Jeg veed ikke, om det ikke var en æblere Fornøjelse, at helbrede Menneskene for deres Daarligheder.

Som jeg kender dem, torde det vel være en unyttig Bestræbelse. Der hører alt noget til, naar et enkelt Menneske skal blive klogt og rigt, og for det meste bliver han det paa andres Beskostning.

Netop tilpas falder Unglingen paa Korsveien mig i Hænde, sorte Wilhelm, i det han trak et Hæfte frem af de andre Papirer: det er dog blevet færdigt, lad det saa forresten være, som det vil.

Læg det til Side! kast det i Ilden! sorte Werner. Opfindelsen er ikke i ringeste Maade at rose; alt forudm ærgrede denne Composition mig nok, og tilbrog dig din Faders Uvillie. Det kan være ganske artige Vers, men Forestillingsmaaden er grundfalsk. Jeg erindrer mig endnu din personificerte Dåringsflid, din sam-

mensnærpede erbarmelige Sibylle. Det Billede maa du have snappet i en eller anden usel Høters bod. Om Handelen havde du dengang intet Begreb; jeg veed ingen, hvis Aand var, maatte være mere udbredt, end en ægte Handelsmands. Hvilket Oversyn skaffer ikke den Orden os, hvori vi føre vore Forretninger! Den lader os altid overflue det heele, uden at vi have behov, at lade os forvirre ved det enkelte. Hvilke Fordeele skænker det dobbelte Bogholderie ikke Kiebsmanden! det er en af den menneskelige Aands skioneste Opfindelser, og enhver god Huusholder skulde indføre den i sin Huusholdning.

Forlad mig, sagde Wilhelm smilende, du begynder med Formen, som om det var Sagen; men i Almindelighed glemmer I over jer Adderen og Balanceren egentlig Livets Facit.

Desværre seer du ikke, min Ven! hvori ledets Form og Sag her kun er eet; det ene ikke kan bestaae uden det andet. Orden og Klarhed forøge Lysten til at spare og erhverve. Et Mens

neste, der holder ilde Huus, befinder sig saare
 vel i Mørket, han gider ikke gierne regnet de
 Poster sammen, han er skyldig. Derimod kan
 intet være en god Bert behageligere, end hver
 Dag at uddrage sig Summen af sin voxende Lykke.
 Selv et Uheld, om det fortrædelig overrasker
 ham, forfærder ham ikke; thi han veed strax,
 hvad for erhvervede Fordele han har at lægge paa
 den anden Vægtsskaal. Jeg er overtydet, min
 kiære Ven! at, dersom du blot eensgang kunde
 faae ret Smag paa vore Forretninger, vilde du
 overtyde dig, at mange Nands Evner ogsaa der-
 ved kunne have deres frie Spil.

Det er mueligt, at den Reise, jeg har for,
 bringer mig paa andre Tanker.

O sikkerlig! troe mig! dig fattes kun Syn-
 net af en stor Virksomhed, for at gjøre dig for-
 stedse til vores; og naar du kommer tilbage, vil
 du gierne staae dig til dem, der ved alle Slags
 Expedition og Speculation vide at faae en Deel
 af de Penge og det Velbesindende, der gjør sit

fornødne Kredsløb i Verden, revet til sig. Kast et Blik paa alle Verdensdeele's naturlige og kunstige Producter; betragt, hvorledes de vexelvist ere blevne til Rødtørst! hvilken behagelig aanderig Omsorg er det, at kende alt, hvad i det Øieblik meest søges, og dog snart fattes, snart er vanskeligt at faae; let og hurtig at skaffe enhver, hvad han forlanger, forsigtig sætte sig i Forraad, og nyde Fordelen af hvert Øieblik af denne store Circulation! Dette er, synes mig, noget, der maae gjøre enhver, der har Hoved, en stor Glæde.

Wilhelm syntes ikke utilboielig, og Berner blev ved: Besøg kun først et Par store Handelssteder, et Par Havne, og du vil sikkerlig blive henrevet med. Naar du seer, hvor mange Mennecker, der ere sysselsatte; naar du seer, hvor saa mangt kommer fra, hvor det gaaer hen, saa vil du sikkerlig og med Fornøjelse see det gaae gienem dine Hænder. Den ringeste Vare seer du i Sammenhæng med den heele Handel; og just derfor anseer du intet for ringe, fordi alt formes

ver den Circulation, hvoraf dit Liv drager sin
Næring.

Werner, der uddannede sin rigtige Forstand
i Omgang med Wilhelm, havde vant sig til, og
saa at tænke paa sin Haandtering, paa sine
Sysler med Siælens Opførelse, og troede bestans-
dig, at han gjorde det med mere Ret, end hans
ellers forstandige og agtede Ven, der, som han
syntes, lagde paa det ureelleste i Verden saa stor
en Værdie, og sin heele Siæls Vægt. Manges-
gange syntes han, det slet ikke kunde laae feil,
at jo denne falske Enthusiasmus maatte være et
overmande, og saa godt et Menneske at bringe
paa den rette Vej. I dette Haab blev han ved:
Denne Verdens Store have bemestret sig Jorden,
de leve i Herlighed og Overflod. Det mindste
Rum i vor Verdensdeel er alt taget i Besiddelse,
hver Besiddelse besættet; Embeder og andre bors-
gerlige Forretninger indbringe lidet, hvor gives
nu endnu en mere retmæssig Erhverv, en billigere
Erøbring, end Handelen? have denne Verdens

Fyrster Floderne, Belene, Havnene i deres Magt; og tage af alt, hvad der gaaer igiennem og forbi, en stærk Binding; skulde vi da ikke med Glæde gribe Leiligheden, og ved vor Virksomhed ogsaa tage Told af hine Artifler, som deels Trang, deels Overmod har gjort uundværlige for Menneskene? Og jeg kan forsikre dig, naar du kun vilde anvende din digteriske Indbildningskraft, kunde du dristig sætte min Gudinde, som en uovervindelig Seiervinderinde, mod din. Hun fører vist nok heller Olieqvisten end Sværdet; Dolk og Lænker kender hun slet ikke: men Kroner uddeeler ogsaa hun til sine Yndlinge, der, det være sagt uden Foragt for hiin, glimre af ægte af Kilden hentet Guld og af Perler, hun har hentet af Havets Dyb ved sine altid gestjærte Tjenere.

Dette Udfald fortæller Wilhelm en Smule, dog skulde han sin Ømsindtlighed; thi han erindrede sig, at Werner ogsaa pleiede at anføre hans Apostropher med Taalmodighed. Overalt var han villig nok til gierne at see, naar enhver tænkte paa

det bedste om sit Haandværk, kun maatte man lade ham beholde sit uanfægtet, som han med Lidsenskab havde opoffret sig til.

Og for dig, raabte Werner, for dig, der tager saa hiertelig Andeel i de menneskelige Ting, hvad vil det for dig være for et Skuespil, naar du for dine Øine vil see den Lykke, der ledsager modige Foretagender, skianket Menneskene! Hvad er mere indtagende, end Synet af et Skib, der kommer hjem fra en lykkelig Fart, kommer tidlig tilbage fra en riig Fangst. Ikke blot Frænden, Bekjændten, Deeltageren, enhver fremmed Tilskuer henrives, naar han seer den Glæde, hvorefter med den uidspærrede Skipper springer paa Land, endnu inden hans Fartøj berører det ganske, føler sig fri igien, og nu kan betroe den troe Jord, hvad han undrog det falske Vand. Ikke blot i Tal, min Ven! viser sig Bindingen for os; Lykken er de levende Menneskers Gudinde, og for virkelig at føle dens Gunst, maae man leve, og see Mennesker, der vet levende stræbe, og vet sandselig nyde.

Ellevte Kapitel.

Det er nu Tiid, at vi ogsaa lære at kende vore tvende Benners Fædre nærmere, et Par Mand af meget forskiellig Tænkemaade; men hvis Sindelag deri kom overeens, at de ansaae Handel for den ædelste Syssel, og begge vare høist opmærksomme paa enhver Fordeel, nogen Speculation kunde bringe dem. Den gamle Meister havde strax efter sin Faders Død gjort en kostbar Samling Malerier, Tegninger, Kobberstykker og Oldsager i Penge, opbygget sit Huus fra Grund af, meubleret det efter den nyeste Smag, og gjort sin øvrige Formue gjældende paa enhver muelig Maade. En anseelig Deel deraf havde han givet den gamle Werner i hans Handel, da han var beremt, som en driftig Handelsmand, og Lykken gemeenlig var hans Speculationer gunstig. Men intet ønskede den gamle Meister saar meget, som at give sin Søn Egenskaber, som han

selv fattedes, og efterlade sine Børn Eiendomme, paa hvis Besiddelse, han satte den største Priis; saaledes var han en særdeles Ven af det prægtige, af det, der falder i Øinene, men der tillige har indvortes Bærdie, og Varighed. I hans Huus maatte alt være solid og massivt, rigeligt Forraad, Solvtojet svært, Taffelservicet kostbart; derimod vare Glæstene flædne; thi hvert Maaltid blev en Fæst, der saavel for Omkostningernes, som Uleilighedernes Skyld ikke tit kunde gientages. Hans Huusholdning gik en rolig og eensformig Gang, og alt, hvad deri bevægede og fornyede sig, var netop det, der ikke gav nogen nogen Nydelse.

Et ganske modsat Liv førte den gamle Werner i et mørkt og skummelt Huus. Havde han i sin snevre Skriverstue gjort sine Forretninger færdige ved den ældgamle Pult, saa vilde han spise godt, og om mueligt, drikke endnu bedre; heller ikke kunde han nyde det Gode allene; tillige med hans Familie maatte han bestandig see sine

Benner, alle Fremmede, der blot stode i nogen Forbindelse med hans Huus, ved sit Bord. Hans Stole vare ældgamle; men han indbød daglig nogen at sidde derpaa. Den gode Mad drog Gæsternes Opmærksomhed til sig, og ingen lagde Mærke til, at den blev baaren ind i almindeligt Steentøj. I hans Kælder var ikke megen Wiin; men den, der blev drukken ud, erstattedes sædvanlig ved en bedre.

Saaledes levede begge Fædrene, som idelig kom sammen at raadslaae om fælles Foretagender, og just i Dag besluttede at sende Wilhelm bort i Handelsanliggender.

Han kan see sig om i Verden, sagde den gamle Meister, og tillige besørge vore Forretninger paa fremmede Stæder; man kan ikke vise et ungt Menneske større Begierning, end naar man tidlig indvier ham i sit Livs Bestemmelse. Deres Søn er kommen saa lykkelig tilbage fra sin Expedition, har vidst at giøre sine Ting saa godt, at jeg er ret nysgierrig efter, hvorledes min vil

føre sig op; jeg frygter, han kommer til at give flere Lærepenge end Deres.

Den gamle Meister, der havde store Tanker om sin Søn og hans Evner, sagde disse Ord i det Haab, at hans Ven skulde sige ham imod, og udbasune den unge Mand's fortreffelige Gaver. Men heri bedrog han sig; den gamle Werner, der i practiske Ting ingen troede, uden hvem han havde prøvet, svarte roelig: Man maae prøve alt; vi kan stikke ham selv samme Vej, vi give ham en Forskrift, han har at rette sig efter; der er adskillig Gield at cassere ind, gamle Bekjændte skaber at fornye, nye at gjøre. Han kan ogsaa hielpe til at befordre den Speculation, jeg nys talte med Dem om; thi uden at samle noje Efterretninger paa Stædet, lader der sig ikke stort gjøre ved.

Han kan lave sig til, svarte den gamle Meister, og brække op, saasnart mueligt. Hvor

saae vi en Hest fra til ham, der flækker sig til denne Expedition?

Den skal vi ikke søge længe efter. En Krammer i H**, der endnu er os noget skyldig, men ellers en god Mand, har budt mig en til, i Stæden for Betaling; min Sen kender den, det skal ret være et brugeligt Dyr.

Han kan hente den selv, kan tage over med Posten, saa er han overmorgen i god Tid tilbage; imidlertid gjør man Badsæk og Breve paa rede Haand for ham, og saa kan han brække op i Begyndelsen af næste Uge.

Wilhelm blev kaldet, og man gjorde ham denne Beslutning bekendt. Hvo var glattere, end han, da han saa Midlerne til sit Forehavende i sine Hænder, da Seiligheden uden hans Medvirkning blev beredt for ham. Saa stærk var hans Eidskab, saa reen hans Overtydning, at han handlede fuldkommen ret i, at unddrage sig fra sit nuværende trykkende Liv, og at følge en ny ædlere Bane, at hans Samvittighed ikke i

mindste Naade rørte sig, ingen Sorg opkom hos ham, ja at han meget mere ansaae dette Besdrag for helligt. Han var vis paa, at Forældre og Frænder med Tiiden skulde prise og velsigne ham for dette Skridt; han erkjendte en ledende Skæbnes Vink i disse sammenstødende Omstændigheder.

Hvor lang blev Tiiden ham til Natten, til den Time, da han skulde see sin Elskede igien! Han sad paa sit Bærelse, og overvejede sin Rejseplan, som en kunsig Tyv eller Troldmand i Fangslet mangen Gang trækker Godderne ud af de fastsluttede Riader, for at nære den Overtydning hos sig, at hans Redning er muelig, ja nærmere, end fortsynede Bogtere troe.

Endelig slog Nattetimen, han gik ud af sit Huus, afrystede alt, hvad der trykkede ham, og vandrede giennem de stille Gader. Paa den store Plads løstede han sine Hænder mod Himlen, følte alt bag sig og under sig; han havde løstrevet sig fra alt. Nu tænkte han sig

i sin Elskedes Arme, saa igien med hende paa den blændende Theaterforhøining, han svævede i en Fylde af Forhaabninger, og kun stundum erindrede Bøgterens Raab ham, at han endnu var paa Jorden.

Hans Elskede kom ham imøde paa Trappen, og hvor skion! hvor elskelig! i den nye hvide Negligee modtog hun ham; han troede endnu aldrig at have seet hende saa indtagende. Saaledes indviede hun den fraværende Elfers Gave i den nærværendes Arme, og med sand Lidenſkab ødſlede hun al den Rigdom af Kiærlægn, som Naturen indgav, og Kunſten havde lært hende, paa ſin Yndling; og nu ſpørge man, om han ſolte ſig lykkelig, ſolte ſig ſalig?

Han aabenbarede hende, hvad der var foregaaet, og lod hende i det Almindelige ſee ſin Plan, ſine Ønſker. Han vilde ſee at komme af, og ſaa hente hende; han haabede, hun ſaa ikke vilde nægte ham ſin Haand. Men

den arme Pige taug, dulgte sine Taarer, og trykkede sin Ven til sit Bryst, der, skiondt han paa det gunstigste udlagde hendes Taushed, dog havde onsket et Svar, især da han tilsidst paa det bestedneste, paa det venligste spurgde hende: om han da ikke torde troe sig Fader? men ogsaa herpaa svarte hun blot med et Suk, et Ahs.

Tolvte Kapitel.

Anden Morgen vaagnede Mariane [kun] til ny Bedrøvelse; hun fandt sig eene, gad ikke seet Dagen, blev i Sengen, og græd. Den Gamle satte sig hos hende, søgte at tale hende tilrette, at trøste hende, men det lykkedes hende ikke at læge det saarede Hjerte saa hastig. Nu var det Øjeblik nær, den arme Pige havde seet imøde, som sit Livs sidste. Kunde man og føle sig i en angstligere Stilling? Hendes Elskede tog bort, en ubegvem Elsker truede at komme, og den største Ulykke forestod, hvis begge, som let var mueligt, engang skulde støde paa hinanden.

Vær roelig, Slut! raabte den Gamle: græd mig ikke dine smukke Dine fordærvede! er det da saa stor en Ulykke, at besidde to Elskere? Og om du endog kun kan skænke den eene din Æmhed, saa vær dog i det mindste taknemmelig mod

den anden, der, eftersom han sørger for dig, vist fortjener at kaldes din Ven.

Det anede min Elskede, svarte Mariane derpaa med Taarer, at os forestod en Skilsmisse; en Drøm har aabenbaret ham, hvad vi saa omhyggelig søge at følge ham. Han sov saa roelig ved min Side; med eet hørte jeg ham stamme ængstlige uforstaaelige Toner. Jeg bliver bange, og jeg vækker ham. Ak! med hvilken Kiærlighed, hvilken Æmhed, hvilken Ild omfavnede han mig! O Mariane! raabte han, hvilken skrækkelig Tilstand har du revet mig udaf! Hvorledes skal jeg takke dig, at du har befriet mig af dette Helvede? Jeg drømte, blev han ved, at jeg besandt mig langt fra dig i en ubekjendt Egn; men dit Billede svævede for mig; jeg saae dig paa en skion Høj, Solen bestrinnede den hele Plads; hvor indtagende forekom du mig! men det varte ikke længe, da saae jeg dit Billede glide ned, bestandig ned; jeg udstrakte mine Arme efter dig; de rakte ikke giennem Graastanden.

Bestandig sank dit Billede, og nærmede sig til en stor See, der laae vidt udstrakt ved Højens Gud, snarere et Rieer end en See. Med eet gav en Mand dig Haanden, han syntes at vilde føre dig op, men han ledede dig til Siden, og lod til at drage dig efter sig. Jeg raabte, da jeg ikke kunde naae dig, jeg haabede at advare dig. Vilde jeg gaae, syntes Grunden at holde mig fast; kunde jeg gaae, hindrede Vandet mig, og selv mit Raab qvaltes i mit beflemte Bryst. — Saaledes fortalte den Arme, medens han forvandt sin Skræk ved min Varm, og priste sig lykkelig at see en frygtelig Drøm fortrængt ved den saligste Virkelighed.

Den Gamle søgte saa meget mueligt ved sin Prosa at lokke sin Venindes Poesie ned i det daglige Livs Eenemærker, og betiente sig derved af den gode Maade, der pleier at lykkes Fugles fængere, da de ved en liden Fløjte søge at efterligne de Fugles Toner, som de snart og hyppig ønske at see i deres Garn. Hun roeste Wilhelm, der

rømte hans Skabning, hans Dine, hans Kiærlighed. Den arme Pige hørte med Fornøjelse paa hende, stod op, lod sig klæde paa, og syntes roeltgere. Mit Varn, min Slut, blev den Gamle smiggrende ved: jeg vil ikke bedrøve, ikke fornærme dig; jeg agter ikke at røve dig din Lykke. Tør du misliænde min Hensigt, og har du glemt, at jeg al min Tiid har sørgt meere for dig end for mig? Siig mig blot, hvad du vil; vi skal nok see til, hvorledes vi udføre det.

Hvad kan jeg vilde? svarede Mariane: jeg er ulykkelig, ulykkelig for hele min Livstiid; jeg elsker ham, der elsker mig, seer, at jeg maa skilles fra ham, og veed ikke, hvorledes jeg kan overleve det. Nordberg kommer, som vi skyldte hele vor Tilværelse, hvem vi ikke kan undvære. Wilhelm er meget indskrænket; han kan intet gøre for mig. —

Ja han er til Ulykke af de Elskere, der intet bringe uden deres Hjerte; og just de har de fleste Fordringer.

Spot ikke; den Ulykkelige tænker at forlade sit Huus, gaar til Theatret, byde mig sit Haand.

Tomme Hænder have vi alt fire af.

Jeg har intet Valg! vedblev Mariane, bestem du! Stod mig hid eller did! kun maa du vide een Ting endnu; rimeligviis bærer jeg et Pant under mit Hierte, der endnu skulde hæfte os mere til hinanden; betænk det, og bestem: hvem skal jeg forlade? hvem skal jeg følge?

Efter nogen Taushed raabte den Gamle: at dog Ungdommen bestandig svæver mellem Yderligheder! Jeg finder intet naturligere, end at forbinde Alt, hvad der bringer os Fornøjelse og Fordeel. Elsker du den eene, saa lad den Anden betale; det kommer kun an paa, vi ere floge nok til at holde de to fra hinanden.

Glor, hvad du vil; jeg kan ikke tænke; men jeg vil lyde.

Vi have den Fordeel, at vi kan skyde Skylden paa Directeurens Egenfindighed, der er stolt

paa sin Truppes Sæder. Begge Elskere ere alt
vante til at gaae hemmelig og forsigtig tilværks.
Tid og Leilighed skal jeg sørge for; kun maa
du siden spille den Rolle, jeg foreskriver. Hvem
veed, hvad Omstændighed der siden hjælper os.
Kom bare Nordberg nu, da Wilhelm er borte!
hvem forbyder dig i den eenes Arme at tænke paa
anden. Jeg ønsker dig Lykke til en Søn, han
skal have en riig Fader.

Mariane var kun hjælpen for en kort Tid
ved disse Forestillinger. Hun kunde ikke bringe
sin Tilstand i Harmonie med sin Følelse, sin
Overbeviisning; hun ønskede at glemme disse
smertelige Forhold, og tusende Smaaomstændig-
heder maatte hvert Øieblik minde hende derom.

Trettende Kapitel.

Wilhelm havde midlertid fuldbragt den liden Reise, og overgav, da han ikke fandt sin Handelsven hjemme, Anbefalingskrivelsen til den Fraværendes Kone. Men ogsaa hun gav ham liden Bækked paa hans Spørgsmaal; hun var i hæftig Sindsbevægelse, og hele Huset i megen Forvirring.

Det varte dog ikke længe, før hun betroede ham — og det var heller ikke at dølge — at hendes Steddatter var gaaet bort med en Skuespiller, et Menneſke, der for kort ſiden havde revet ſig løs fra et lidet Skueſpillerſelskab, opholdt ſig der paa Stædet, og givet Underviisning i Franſk. Faderen, der var ude af ſig ſelv af Smerte og Fortrydſſe, var lobet paa Amtſkuen, for at lade ſætte efter de Flygtende. Hun ſkældte hæftig paa ſin Datter, ſmældede paa Eſſeren, ſaa de ikke beholdt megen Tre tilbage, nogen af dem, beklagede med

faa Ord den Skiædsfel, som derved var kommen over Familien, og satte Wilhelm ikke i ringe Forslegenhed, da han sølte sig og sit lønlige Forehavende ved denne Sibylle ligesom med prophetisk Aand dadlet og straffet i Forvejen. Men endnu stærkere og inderligere Andeel maatte han tage i Faderens Smerte, der kom tilbage fra Amtstuen, med stille Sorg og halve Ord fortalte Konen sin Expedition; og i det han, efter at have seet i Brevet, lod Hesten trække frem til Wilhelm, ikke kunde dølge sin Adspredelse og Forvirring.

Wilhelm tænkte strax at sætte sig paa Hesten, og forlade et Huus, hvor han under de givne Omstændigheder umuelig kunde blive vel; men den gode Mand vilde ikke lade Sennen af et Huus, han var saa forbunden, komme af sit Huus, uden at have berærtet ham, og havt ham en Nat under sit Tag.

Vor Ven havde taget et sørgeligt Aftensmaaltid til sig, udholdt en uroelig Nat, og iilde om Morgenens tidlig at komme saasnart som

mueligt bort fra Folk, der, uden at vide det, med deres Fortællinger og Vittringer havde piint ham paa det soeleligste.

Han reed langsom og i Tanker hen ad Veien, da han med eet saae en Deel bevæbnede Folk komme over Marken, og paa deres vide og lange Kioler, store Opflag, vanstæbte Hætte, og plumpe Gerværer, deres træchiertige Gang og magelige Holding erkjendte dem strax for en Commando Landsoldater. Under en gammel Eeg holdt de stille, satte deres Bøsser, og lagde sig magelig i Græsset, for at ryge en Pipe. Wilhelm opholdt sig hos dem, og indlod sig i Samtale med et ungt Menneske, der kom ridende til. Han maatte desværre høre de Flygtedes Historie, der kun var ham alt for bekendt, eengang endnu, og det med Annærkninger, der hverken vare det unge Par eller Forældrene synderlig gunstige. Tilslige fik han at vide, at man var kommet her for virkelig at tage mod de unge Folk, som i en liden Naboebye vare indhentede og anholdte. Nogen

Tid efter saae man en Bogn komme langt borte, omgivet af en Borgervagt, der var mere latterlig end frygtelig. En plump Byskriver reed foran, og komplimenteredes med Virkeskriveren fra den anden Side (det var den unge Mand, Wilhelm havde talt med) paa Grandsen med megen Omstændelighed og underlige Gebærder, omtrent som Mand og Troldmand, den eene inden, den anden uden for Kredsen ved farlige natlige Operationer, kunde bære sig ad.

Tilskuernes Opmærksomhed var midlertid henvendt paa Bondevagten, og man betragtede ikke uden Medynk de arme Forvildede, der sad paa et Par Smaaknipper Straa ved Siden af hinanden, saae emt til hverandre, og knap syntes at lægge Mærke til de Omstaaende. Tilfældigviis havde man seet sig nødsaget til at bringe dem afsted paa en saa upasselig Maade fra sidste Bondeby, da den gamle Kareet, hvori man havde den Skionne, var gaaet i Stykker. Hun udbad sig ved denne Leilighed sin Vens Selskab,

hvem man af Overtydning, at han var grebet i halsløs Gierning, hidtil havde ladet gaae ved Siden belæstet med tunge Kiæder. Disse Kiæder bidrog da rigtig nok selv ikke lidet til, at gjøre Synet af den samme Gruppe interessanter, især ved det den unge Mand bevægede dem med megen Anstand, i det han idelig kysjede sin Elskedes Hænder.

Vi ere meget ulykkelige! raabte hun til de Omstaaende; men ikke saa skyldige, som vi synes. Saaledes lønne grusomme Mennesker troefast Kiærlighed, og Forældre, der ganske forsømme deres Børns Lykke, rive dem voldsomt af Glædens Arme, der efter lange mørke Dage bemærkede sig dem.

Medens de Omstaaende paa forskiellige Maader gave deres Deeltagelse tilkiænde, havde de Rættens Middel fuldbragt deres Ceremonier; Bognen gik videre, og Wilhelm, der tog megen Deel i de Forelskedes Skiebne, iilte ad Stien foran, for at gjøre Kiandskab med Amtsforval-

teren, inden endnu Toget kom. Men neppe naaede han Amtstuen, hvor alt var i Bevægelse, og færdigt til at modtage Flygtningerne, før Birkeskriveren indhentedede ham, og ved en omstændelig Fortælling, hvorledes alt var tilgaaet, men især ved en vidtløftig Lovtale over sin Hest, som han først i Gaar havde tuffet sig til af en Jøde, hindrede enhver anden Samtale.

Alt havde man sat det ulykkelige Par af uden for ved Haugen, der ved en liden Dør hang sammen med Amtshuset, og førte dem ind i Stilhed. Herredsskriveren modtog en oprigtig Lovtale af Wilhelm for denne skaansomme Behandling, hvorvel han egentlig vilde drille det uden for Amtshuset forsamlede Folk, og unddrage det det behagelige Syn af en ydmyget Medborgerinde.

Amtsforvalteren, der ingen synderlig Elsker var af saadanne overordentlige Tilfælde, fordi han for det mæeste begik een eller anden Feil der ved, og for den bedste Villie gemeenslig lønnedes af den fyrstelige Regjering med en dygtig Jrettes

sættelse, gik med tunge Skridt til Amtstuen, hvorefter den Herredsskriveren, Wilhelm, og nogle anseete Borgere fulgte ham.

Først blev den Skionne fort frem, der uden Grækhed; roelig og med Selvbevidsthed traadde ind. Den Maade, hun var klædt, og overalt forte sig op paa, viiste, at hun var en Pige, der satte Priis paa sig selv. Hun begyndte uden at blive spurgt, ikke upassende at tale om sin Tilstand.

Herredsskriveren befalte hende at tie, og holdt sin Pen over det brækkede Blad. Amtsforsætteren satte sig i Lave, saac paa ham, rømmede sig, og spurgte den arme Pige, hvad hun hedde, og hvor gammel hun var?

Jeg keder Dem, min Herre! gav hun til Svar: det maa forekomme mig meget underligt, at De spørger mig om mit Navn og min Alder, da De meget godt veed, hvad jeg hedder, og at jeg er ligesaa gammel, som Deres ældste Søn.

Hvad De vil vide, og maa vide af mig, vil jeg gierne sige uden Omsvøb.

Siden min Fader blev anden Gang gift, har jeg det ikke paa det bedste hiemme. Jeg kunde have gjort adskillige smukke Partier, naar ikke min Stedmoder af Frygt for Udstyret havde vidst at gjøre dem til intet. Nu har jeg lært at kende den unge Meleia; jeg har været ned til at elske ham, og da vi forudsaae de Hindringer, man vilde lægge vor Forbindelse i Veien, besluttede vi i den vide Verden at søge en Lykke sammen, som ikke syntes os skænket hiemme. Jeg har ikke taget andet med, end hvad der var mit eget; vi ere ikke rømte som Tyve og Røvere, og min Elskede fortjener ikke, at sættes omkring beslagt med Baand og Lænker. Fyrsten er retfærdig, han vil ikke billige denne Haardhed. Ere vi strafværdige, ere vi det ikke paa denne Maade.

Den gamle Amtsforvalter kom herover i dobbelt og tredobbelt Forlegenhed. De naadigste Næser snurrede ham alt om Ørene, og Pigens

flyvende Tale havde reent forstyrret hans Udkaft til en Protocol. Det Onde blev endnu værre, da hun ved gientagne ordentlige Spørgsmaal slet ikke vilde indlade sig, men beraabte sig stands hastig paa, hvad hun nys havde sagt.

Jeg er ingen Forbryderke! sagde hun. Man har ført mig herhid paa Straae til Skændsel; der gives en høiere Retsfærdighed, der igien skal hjælpe os til Fre.

Herredesskriveren havde midlertid skrevet op alt, hvad hun sagde, og hvistede til Amtsforsvalteren, han skulde kun blive ved; en formelig Protokoll lod sig altid affatte siden.

Den Gamle tog Mod til sig igjen, og begyndte nu at forespørge sig om Kiærlighedens søde Hemmeligheder med tørre Ord, og efter de vedtagne tørre Formularer.

Blod kom Wilhelm i Ansigtet, og den arstige Forbryderkes Kinder farvedes ligeledes af Undseelighedens indtagende Farve. Hun taug,

og stammede, indtil Forlegenheden selv tilsidst syntes at ophøie hendes Mod.

Var De forsikkert, raabte hun, at jeg vilde være stærk nok til at bekjænde Sandheden, om jeg saa skulde tale mod mig selv; skulde jeg nu dvæle og tie, da den gjør mig Vre? Ja jeg har fra det Øieblik af, da jeg var vis paa hans Tilbøielighed og Troestab, anseet ham som min Ægtemand, har gierne undet ham alt, hvad Kærlighed fordrer, og hvad et overtydet Hjerte ikke kan nægte. Gjør De nu med mig, hvad De vil. Var jeg et Øieblik i Beraad om at bekjænde, var den Frygt, at min Bekjændelse kunde have slemme Følger for min Elskede, eene Aarsag deri.

Da Wilhelm hørte hendes Tilstaaelse, fattede han høje Tanker om Pigenes Tænkemaade, mens dens Rettens Middel erkjendte hende for en fræk Kvinde, og de tilstædeværende Borgere takkede Gud, at deslige Tilfælde enten ikke vare fores

komne i deres Familier, eller ikke blevne bekendte.

Wilhelm satte i dette Øieblik sin Mariane for Domstolen, lagde hende endnu skønnere Ord i Munden, lod hendes Oprigtighed endnu blive hierteligere, og hendes Bekiændelse ædlere. Den hæftigste Lidenstkaab, for at hielpe de tvende Elfskender, bemestrede sig ham. Han dulgte den ikke, og bad hemmelig den dvælende Amtsforvalter, han skulde dog giøre Ende paa Sagen; alting var jo saa tydeligt som muelig, og behøvede slet ingen Undersøgelse.

Dette hialp saa meget, at man lod Nigen træde af, men derimod det unge Menneske komme ind, efterat man havde taget Lænkerne af ham ved Dorren. Denne syntes mere eftertænk som over sin Skiebne. Hans Svar vare mere fatte; og viiste han endog fra een Side mindre heroisk Frimodighed, anbefalede han sig derimod ved Bestemthed og Orden i sit Udsagn.

Da ogsaa dette Forhør var fordi, som steme
te i Alt overeens med det forrige, kun at han for
at skaae Pigen haardnakket nægtede, hvad hun
alt selv havde bekiaendt, lod man ogsaa hende ens
delig igien træde frem, og der opstod mellem dem
begge en Scene, som ganske tilvandt dem vor
Vens Hierte.

Hvad kun i Romaner og Comedier pleier at
foregaae, saae han her i en ubehagelig Tingstue
for sine Øine, gienfædig Edelmødigheds Striid,
Kiærligheds Styrke i Ulykke.

Saa er det da sandt, sagde han ved sig
selv, at den skye Ømhed, der skjuler sig for Sol
sens og Menneskenes Øie, og kun i fraskilt Eens
somhed, i dyb Løndom vover at nyde, naar den
ved et fiendst Tilfælde slæbes frem, da viser sig
modigere, stærkere, tappere, end alle andre brus
sende og pralende Lidenstaber?

Til hans Trost sluttedes den hele Hand
ling endda temmelig snart. De bleve begge

tagne i taalelig Forvaring, og havde det været
 umueligt, havde han endnu samme Aften bragt
 Digen over til sine Forældre. Thi han satte sig
 fast for, at blive Mellemmand her, og fremme
 de tvende Elskendes lykkelige og anstændige For-
 bindelse.

Han udbad sig Tilladelse af Amtsforvalteren
 at tale eene med Melina, hvilket da og uden
 Vanskelighed blev ham bevilget.

Tiortende Kapitel.

De to nye Bekjændtes Samtale blev snart fortroelig og levende; thi da Wilhelm aabenbarede den nedslagne Yngling sit Forhold til Pigens Førelære, tilbød sig til Rædler, og selv viiste de bedste Forhaabninger, opklaredes den Fængnes sørgmodige og sorgfulde Sind; han følte sig alt igien befriet, og der taltes kun om Fremtids Erhverv og Indkomme.

Det vil De dog vel ikke være i Forlegenhed for, svarede Wilhelm; thi De synes mig begge af Naturen bestemte til at gjøre Lykke i den Stand, De har valgt. En behagelig Skabning, en veltlingende Stemme, et sølende Hjerte, kunne Skuespillere have bedre Udstyr? kan jeg tiene Dem med nogle Anbefalinger, skal det være mig en Glæde.

Jeg takker Dem hiertelig, svarede den anden; men jeg kan vel neppe gjøre Brug deraf, thi jeg agter om mueligt ikke at vende tilbage til Theatret.

Det gjør De meget ilde i, svarte Wilhelm efter en Pause, hvori han havde fattet sig af sin Forundring; thi han tænkte ikke andet, end at Skuespilleren, saasnart han var kommet paa frie Fod med sin unge Kone, vilde søge Theatret. Det syntes ham ligesaa naturligt og nødvendigt, som at Frøen søger Vandet. Ikke et Øieblik havde han tvivlet derpaa, og maatte nu til sin Forundring erfare det modsatte.

Ja, svarte den anden, jeg har foresat mig, ikke mere at gaae igien til Theatret, men snarere modtage en borgerlig Betjening, det være, hvad det vil, naar jeg kun kan faae en.

Det er en synderlig Beslutning, som jeg ikke kan billige; thi uden særdeles Årsag er det aldrig raadeligt, at forandre den Levevei, man har taget; og desuden vidste jeg ingen Stand,

der tilbød saa mange Behageligheder, saa indtagende Udsigter, som Skuespillerens.

Man seer, De ikke har været det, gav hiin til Svar.

Derpaa sagde Wilhelm: min Herre! hvor fælden er Mennesket tilfreds med den Stilling, han befinder sig i; han ønsker stedse sin Næstes, som denne igien ligeledes ønsker sig ud af. —

Midlertid bliver der dog en Forstaaelse, gav Melina til Svar, paa ondt og værre; Erfaring, ikke Utaalmodighed, bringer mig til at handle saaledes. Gives der vel et kummerligere, usikkert, og majsommeligere Stykke Brød i Verden? Næsten var det ligesaa godt, at gaae for Hvermands Dør. Hvad har man ikke at udstaae af sine Medbrødres Avind, af Directorens Partiskhed, af Publikums forunderlige Lune? i Sandhed, man maae have en Hud, som en Biørn, der i Selskab med Abekatte og Hunde føres om i Pænke, og prygles, for at dandse efter en Sækkepibe for Børn og Nobel.

Wilhelm tænkte adskilligt ved sig selv, som han dog ikke vilde sige den gode Karl i Øinene. Han gik altsaa kun langt uden om ham med Samtaler. Hiin udlod sig des oprigtigere og vidtløftigere. — Er det ikke nærved, sagde han, at en Directeur maae falde paa Snæe for hver Magistrat, blot for at have Tilladelse, fire Uger mellem Messen at lade et Par Groschen mere strække paa et Sted? Jeg har ofte beklaget vor Directeur, der for saavidt var en skikkelig Mand, kiøndt han til andre Tider gav mig Anledning til Misfornøjelse. En god Acteur driver ham op; de fleste kan han ikke blive af med, og naar han nogenlunde vil have sin Indtægt lige med sin Udgift, er det strax Publikum for meget; Huset staaer tomt, og man maae, for ikke reent at gaae til Grunde, spille med Tab og Sorg. Nei, min Herre! da De, som De siger, vil tage sig af os, saa beder jeg Dem, tael paa det alvorligste med min Elskedes Forældre; man forserge mig her, man give mig en lille Skriver; eller

Oppebørsels ; Vættening , og jeg vil ansee mig lykkelig.

Efterat de endnu havde verlet nogle Ord , gik Wilhelm fra ham med det Løfte , næste Morgen ganske tidlig at gaae til Forældrene , og see , hvad han kunde udrette . Neppe var han een , før han maatte skaffe sig Lust i følgende Udraab :
ulykkelige Melina ! ikke i din Stand , men i dig , ligger det usle , du ikke kan blive Herre over !
Hvilket Menneſte i Verden , der uden indvortes Rald tog et Haandværk , en Konſt , eller nogen Slags Levemaade , maatte ikke ligesom du finde ſin Tilſtand utaaalelig ? Den , der er fød med et Talent , til et Talent , finder i det ſin ſkionſte Tilværelſe ! Intet paa Jorden er uden Beſværlighed ; kun den indvortes Drift , Lyſten , Rærligheden hielpes os at overvinde Hindringer , bane Veje , hæve os af den trange Kreds , hvori andre kummerlig ængſte ſig fordærvet . For dig ere Bredderne intet uden Bredder , og Moſterne , hvad Læren er for en Skoledreng . Tilſkuerne

anseer du, som de om Sagnedagene forekomme dem selv. Dig kunde det altsaa være det samme, at sidde ved en Pult over linierede Bøger, føre Renter ind, og prikke Restancer ud. Du føler ikke det sammenbrandende, sammentræffende Hele, som eene opfindes, begribes, og udføres ved Aanden; du føler ikke, at der i Mennesket lever en bedre Gnist, der, naar den ingen Næring faaer, naar den ikke oplives, af daglige Fornødenheders og Eigegyldigheds Aske dybere dækkes, og dog saa silde og fast aldrig vækles. Du føler i din Siæl ingen Kraft til at oppuste den, i dit eget Hierte ingen Riigdom til at give den Næring, naar den er vækket. Gulten driver dig; Ubeqvemmeligheder ere dig imod, og det er dig ubekjendt, at i hver Stand lure disse Fiender, der kun ved Munterhed og Sinds Jævnhed ere at overvinde. Du gjør vel i, at længes efter at komme inden en Hverdagskøjsels Grændser; thi hvilken vilde du udfylde, der forlangte Aand og Mod? Giv en Soldat, en Statsmand, en

Geistlig dit Sindelag, og med ligesaa megen Næst vil han kunde besvare sig over det kummerlige i sin Stand. Ja der har endog været Mennesker, der vare saa ganske forladte af al Livsfølelse, at de have erklæret de Dødeliges hele Liv og Væsen for et Intet, for en kummerfuld og Stov lignende Tilværelse. Korte virkende Menneskers Skikkelser sig levende i din Siæl, varmede en deeltagende Ild dit Bryst, udbredede den Stemning, der kommer fra det inderste, sig over hele din Skabning, vare din Strubes Toner, din Læbes Ord elskelige at høre, søgte du dig nok i dig selv, da vilde du vist søge dig Sted og Leilighed til at kunde føle dig i andre.

Under slike Ord og Tanker havde vor Ven flådet sig af, og gik med en Følelse af den inderligste Behag til Sengs. En heel Roman, hvad han i den Uværdiges Sted næste Morgen vilde gjøre, udviklede sig i hans Siæl, behagelige Phantasier ledsagede ham blidelig over i Søvnens

Rige, og overlode ham der til deres Gødskende
 Drammene, der modtog ham med aabne Arme,
 og omgave vor Bøns hvillende Hoved med Him-
 melens Forbilleder.

Tidlig om Morgenen vaagnede han alt igien,
 og eftertænkte sin foreskæende Underhandling. —
 Han vendte tilbage til de forladte Forældres
 Huus, hvor man modtog ham med Forundring.
 Han foretog beskedne sit Ansigt, og fandt
 snart flere og færre Banskkeligheder, end han havde
 formodet sig. Skædet var det eensang, og skædet
 overordentlig strænge og haarde Folk pleie med
 Magt at sætte sig mod det, der er forbi og ikke
 at ændre, og derved at gjøre det Onde værre,
 har derimod det Skædet en uimodstaaelig Magt
 over de flestes Gemytter, og det, der syntes umue-
 ligt, indtager, saasnart det er skædet, sin Plads
 ved det Hverdags. Det var altsaa snart afgjort,
 at Hr Melina skulde ægte Pigen; derimod skulde
 han for sin sætte Opførsels Skyld ingen Medgift

have, og love, at lade en Tantes Legat endnu troge Nar mod ringe! Rente blive i Faderens Hænder. Den anden Punkt om en borgerlig Forsorgelse sandt allerede større Bønskeligheder. Man vilde ikke see det vanartige Varn for sine Pien; man vilde ikke lade sig et forløbent Menneskes Forbindelse med saa anseet en Familie, der endog var i Slægt med en Superintendent, bestandig kaste i Næsen ved hans Nærværelse; man kunde ligesaaalidet haabe, at de fyrstelige Kollegier vilde betroet ham en Post. Begge Forældre vare liges stærkt herimod, og Wilhelm, der talte meget ivrig derfor, fordi han ikke undte det Menneske, han ringeagtede, at komme paa Theatret igien, og var overtydet, at han ikke var saadan en Lykke værd, kunde med alle sine Argumenter intet udrette. Havde han kiændt de hemmelige Drivesiedre, vilde han slet ikke have gjort sig den Umæge, at vilde overtale Forældrene. Thi Faderen, der gierne havde beholdt sin Datter hos sig, hadede det unge Menneske, fordi hans Kone selv

havde Øie paa ham; og hun kunde ikke lide sin lykkelig Medbeilerinde i sin Steddatter for sine Pine. Og saaledes maatte Melina, mod sin Villie, nogle Dage efter reise med sin unge Brud, der alt viiste mere Lyst til at see Verden, og lade sig see af Verden, for at søge at komme an ved eet eller andet Selskab.

Temptende Kapitel.

Lykkelige Ungdom! lykkelige Tiider, da man føler den første Elskovstrang! Da er Menneſket, ſom et Barn, der hele Timer kan glæde ſig over Echo, eene bærer Samtalens Bekoſtninger, og er vel tilfreds med Selſkabet, naar den uſynlige Gienmand og kun gientager de ſidſte Stavelſer af de raabte Ord.

Saaledes var Wilhelm i de tidligere, men iſær i de ſidligere Dage af hans Lidenſkab for Mariane, da han overdrog ſin Solenſes heele Rigdom paa hende, og derved anſaae ſig ſom en Staadder, der levede af hendes Almiøſe. Og ligesom en Egn forekommer os mere indtagende, ja ene indtagende, naar den beſkinnes af Solen, ſaa blev og i hans Øine alt forſkionnet og forherliget, hvad der omgav, berørte hende.

Hvor ofte ſtod han paa Theatret bag Couliſſerne, hvortil han havde udbedet ſig Priveler

gium af Directeuren! da var vist nok den perspectiviske Magie forsvunden; men Klarlighedens meget mægtigere Trolddom begyndte da først at virke. Hele Timer kunde han staae ved den flidne Lampeskæppe, drage Nosen af Talglamperne i sig, see op til den Elskede, og naar hun igien traadde ned, og saae venlig til ham, føle sig tabt i Fryd tæt ved det Skelet af Vieler og Lægter, hensat i en paradisiisk Tilstand. De udskoppede Lam, Båndfaldene af Solvpapiir, Rosenbuskene af Pap, og de eensidige Straahytter vakte hos ham yndige digteriske Billeder af ældgammel Hyrdes verden. Selv de i Nærheden hæslige Dandsere inder vare ham ikke altid imod, fordi de stode paa samme Bredder, som hans Høielskede. Og saaledes er det vist, at Klarlighed, der først maa oplive Rosenhytter, Myrthelunde og Maanskin, selv endog kan give Høvlspaaner og Papirbillinger et Skin af oplivet Natur. Den er et saa stærkt Kryderie, at selv slave og ælle Ganser deraf faae Smag.

Saadant et Kryderie behavedes rigtig nok, for at gjøre hiin Tilstand taalelig, ja med Tiiden behagelig, som han sædvanlig sandt hendes Stue, ja undertiden hende selv, i.

Opdraget i et vakkert Borgerhuus, var Orden og Reenlighed det Element, han aandede i, og da han havde arvet en Deel af sin Faders Pragtlyst, vidste han i sine Drengenaar vakkert at udstaffere sit Værelse, som han saae an, som sit lidet Rige. Hans Sengegardiner vare trukne op i store Folder, og sættede med Quaster, som man pleier at forestille Throner; han havde vidst at skaffe sig et Teppe midt i Værelset, og et finere paa Bordet; sine Bøger og sit Tøl lagde og stillede han næsten mechanisk saaledes, at en nederlandsk Maler kunde have taget gode Gruppe af dem til sine Stillebens Stykker. En hvid Hue havde han bundet op som en Turban, og ladet Ørmerne paa sin Slaabroß stude fort af efter østerslandsk Costume. Dog gav han her til Aarsag, at de lange vide Ørmer hindrede ham i at skrive.

Naar han om Aftenen var ganske eenet, og ikke behøvede mere at være bange for at blive forstyrret, gik han i Almindelighed med et Silkeskiærft om Livet, og han skal mangen Gang have stukket en Dolk, han havde tilegnet sig af et gammelt Musikkammer, i Bøstet, og saaledes manøvreret og prøvet de ham tildeelte tragiske Roller; ja med samme Aand knælende gjort sin Ven paa Tæppet.

Hvor lykkelig priiiste han derfor i tidligere Dage Skuespilleren, som han saae i Besiddelse af saa mange majestætiske Klæder, Rustninger, og Vaaben, og i stedsevarende Øvelse i en adelig Adfærd; hvis Aand syntes at fremstille et Speil for det ædelste og prægtigste, Verden af Forhold, Tænkemaade, og Lidenskaber har frembragt. Ligeledes tænkte Wilhelm sig ogsaa Skuespillerens huuslige Liv, som en Række af værdige Handlinger og Sysler, hvoraf Fremtrædelsen paa Theateret var den yderste Spids. Omtrent som et Solv, der af Luttreilden længe er drevet om, endelig viser sig farvet Rønt for Arbejderens Pine,

og tillige giver ham tilkiænde, at Metallet nu er
fjernet fra alle fremmede Tilsætninger.

Hvormeget studsede han derfor i Begyndelsen, naar han fandt sig hos sin Elskede, og gien-
nem den lykkelige Taage, der omgav ham, saae
ud til Siden paa Borde, Stole, og Gulv. Nuis-
nerne af en Øieblik's let og falsk Pynt, laae som
en affjællert Fiskes flinnende Klædemon i vild
Uorden mellem hinanden. Værktøjerne til den
menneftelige Reenlighed, som Kamme, Sæbe,
Klæder, og Pomade vare tilligemed Sporene af
deres Bestemmelse ligeledes ikke skulde. Musik,
Køller, og Skoe, Linned og italienske Blomster,
Etui'er, Haarnaale, Sminketruffer og Vaand,
Bøger og Soelhatte, det eene forsmaaede ikke
det andets Naboskab, alle vare forenede ved
et fælles Element, ved Støv og Pudder. Dog
da Wilhelm i hendes Nærværelse lidet lagde
Mærke til alt andet; ja meget mere alt, hvad
hende hørte til, og hun havde rørt ved, maatte
blive ham kjær, fandt han tilsidst i denne for-

virrede Huusholdning en Ynde, som han aldrig havde fundet i sin stadselige Pragtorden. Det var, — naar han her tog hendes Snorliv af Bejen for at komme til Elaveret, hisset lagde hendes Klæder paa Sengen for at kunde sætte sig, naar hun selv med troeskyldig Frimodighed ikke søgte at dølge ham adskilligt naturligt, som man ellers af Anstandighed pleier at dølge for en anden — det var for ham, siger jeg, som om han hvert Øieblik blev hende nærmere, som om en Forening mellem dem befæstedes ved usynlige Bånd.

Ikke med samme Lethed kunde han foreene de øvrige Stuespilleres Opførsel, som han ved sine første Besøg mangen Gang fandt hos hende, med sine Begreb. Stundesløse i Lediggang, syntes de mindst at tænke paa deres Kald og Formaal; om et Stykkes poetiske Værd hørte han dem aldrig tale, og hverken domme rigtig eller urigtig derom: altid var kun Spørgsmaalet: hvad vil Stykket gjøre? er det et gangbart

Stykke? hvor længe vil det spille? og hvad videres saadanne Spørgsmaal og Anmærkninger var. Saa gik det sædvanlig ud over Directeuren, at han var for knap med Gagen, og især uretsfærdig mod een og anden; saa over Publikum, at det skælden lønnede den rette Mand med sit Visfald; at det tydske Theater daglig forbedrede sig, at Skuespilleren bestandig mere blev æret efter Fortieneste, og ikke kunde æres nok. Saa talte man meget om Kassehusene og Vinhusene uden for Porten, og hvad der var faldet for, hvormegen Gield en eller anden Kammerat havde, og hvad der blev ham aftrukket, om et urigtigt Forhold i den ugentlige Gage, om et Contraparties Cabaler, hvorved dog tilsidst Publikums store og fortiente Opmærksomhed igien kom i Betragtning, og Theatrets Indflydelse paa en Nations og Verdens Dannelsse ikke glemtes.

Alle disse Ting, som alt for havde gjort Wilhelm mangen uroelig Time, kom ham nu igien i Huksommelse, da hans Hest gik langsom

hiem med ham, og han overveiede de forskjellige Begivenheder, der havde mødt ham. Den Besøgelse, ved en Niges Flugt en god Borgersfamilie, ja en heel liden Riidsked var kommen i, havde han seet med sine Øine; Scenerne paa Landeveien og paa Tinghuset, Mellesnas Tærnkemaade, og alt, hvad ellers var forefaldet, fremstillede sig for ham igien, og bragte hans levende fremtrængende Aand i en Slags kummerlig Uro, som han ikke længe udholdt, men gav sin Hest af Sporerne, og iilte til Staden.

Men ogsaa paa denne Vej rendte han kun nye Ubehageligheder imøde; Werner, hans Ven og formodentlige Svoger, ventede paa ham for at begynde en alvorlig betydende og uventet Samtale med ham.

Werner var een af de prøvede i deres Tilværelse bestemte Menneſker, som man i Almindelighed kalder kolde, fordi de ved Anledning hverken blusse snart eller slyngen op. Ogsaa var

hans Omgang med Wilhelm en vedvarende Tvist; men hvorved deres Kiærlighed kun knyttede sig desfastere; thi uagtet deres forskellige Tænkesmaade sandt den eene sin Regning ved den anden. Werner gjorde sig nu ret tilgode med, at han iblandt syntes at lægge Tomme og Bidsel paa Wilhelms fortreflige Kiøndt iblandt vildsvævende Mand; og Wilhelm sølte ofte en herlig Triumph, naar han tog sin betænksomme Ven i varm Opsbrusning med sig. Saaledes øvede den eene sig paa den anden; de bleve vant til at sees daglig, og man skulde sagt, at Længselen efter at finde hinanden og tale sammen, forøgedes ved Umueligheden i at blive hinanden forstaaelig. Men i Grunden gik de dog, da de begge vare gode Mennesker, ved Siden af hinanden, og med hinanden til eet Maal, og kunde aldrig begribe, hvorfor den eene da ikke kunde bringe den anden paa sine Tanker.

Werner lagde paa nogen Tid Mærke til, at Wilhelms Besøg blev sjældnere, at han i Undr

lingsmaterier brød kort og adspredt af; at han ikke mere fordybede sig i levende Uddannelse af sælsomme Forestillinger, hvorpaa rigtig nok et frit Gemyt, der i sin Vens Nærvarrelse finder Ro og Tilfredshed, sikkerst lader sig erkiende. Den punktlige og betænksomme Werner søgte i Førstningen Feilene i sin egen Opførsel, indtil nogen Bysnak bragte ham paa det rette Spor, og nogle Uforsigtigheder af Wilhelm bragte ham nærmere til Visshed. Han indlod sig paa en Undersøgelse, og opdagede saare snart, at Wilhelm for nogen Tid siden offentlig havde besøgt en Skuespillers inde, talt med hende paa Theatret, og fulgt hende hjem; han vilde været utrokelig, vare ogsaa Nattesammenkomsterne blevene ham bekjendte; thi han hørte, at Mariane var en forførfisk Pige, der rimeligviis skilte hans Ven ved sine Penge, og der desuden lod sig holde af den uværdigste Elsker.

Saa snart han saavidt mueligt havde opøiet sin Mistanke til Visshed, besluttede han

et Angreb paa Wilhelm, og var fuldkommen i Beredskab med alle Anstalter, da denne just fortrædelig og forfremt kom hjem fra sin Reise.

Werner foretog ham endnu samme Aften alt, hvad han vidste, først roelig, saa med et velstankende Venstabs indstændige Alvor, lod intet Træk være ubestemt, og gav sin Ven alle de Bitterheder at smage, som roelige Mennesker med dydig Skadesryd saa rundelig pleie at uddele til Elskende. Men, som man kan tænke, udrettede han lidet. Wilhelm svarte med nogen Besværgelse, dog med stor Sikkerhed: du liander ikke Pigen; Skinnets er maaskee ikke til hendes Fordeel; men jeg er saa vis paa hendes Troeskab og Dyd, som paa mit Liv.

Werner vedblev sin Anklage, og tilbød Bevæis og Vidner. Wilhelm forkastede dem, og gik fortrædelig og rykket fra sin Ven, som naar en ubehændig Tandlæge har faaet en fat i en beskaadiget, men fastsiddende Tand, og forgiæves rykket i den.

Wilhelm fandt sig høist ubehagelig ved at see Marianes skionne Billede først ved Reisegrillerne, saa ved Berners Uvenlighed formørket, og næsten udskæmmet i sin Siæl. Han greb til det sikreste Middeel for at give det den fuldkomne Klarhed og Skionhed igien, da han samme Nat ad de sædvanlige Vele iilte til hende. Hun tog imod ham med levende Glæde; thi han var redet forbi, da han kom, hun havde ventet ham den Nat; og man kan let tænke, at al Tvivl snart blev fordrevet af hans Hierte. Ja hendes Omhyggelighed aabnede igien hele hans Tidsid, og han fortalte hende, hvor høiligt Publikum, hvor heiligt hans Ven havde forsyndet sig mod hende.

Mangehaande levende Samtaler førte dem til deres Bekjendtskabs første Dage, hvis Erindring bliver een af de skionneste Samtaler æmner for to Elskende. De første Skridt, der bringe os i Kiærligheds Labyrinth, ere saa behagelige, de første Udsigter saa indtagende, at man alt for gierne kalder dem tilbage i Minde.

Hver Part søger at beholde et Fortrin for den anden, at den har elsket tidligere, uegennyttigere: og hver vil i denne Beddestrid hellere overvindes, end overvinde.

Wilhelm gientog Mariane, hvad hun alt havde hørt saa ofte, at hun snart havde draget hans Opmærksomhed fra Skuespillet, og eene hen paa sig; at hendes Skabning, hendes Spil, hendes Stemme havde fængslet ham, at han tilsidst ingen andre Stykker havde besøgt, end dem hun spillede i; at han endelig havde sneget sig op paa Theatret, og tit, uden at hun havde lagt Mærke til ham, staaet ved Siden af hende; saa talte hun med Henrykkelse om den lykkelige Aften, da han havde fundet Trilighed, at vise hende en liden Tjeneste, og indlede en Samtale.

Mariane vilde derimod ikke være bekjændt, at hun saa længe ikke havde lagt Mærke til ham; hun paastod, hun alt havde seet ham paa Spadsfærgangen, og beskrev ham til Beviiis de Klæder,

han den Dag havde havt paa; hun paastod, at han den Gang havde staaet hende an frem for alle andre, og at hun havde ønsket hans Kiendskab.

Hvor gierne troede Wilhelm alt det; hvor gierne lod han sig overtale, at hun, da han havde nærmet sig hende, ved en umodstaaelig Kraft var blevet draget til ham, at hun forsætlig havde stilt sig ved Siden af ham i Coulléserne, for at see ham nærmere ved, og giere Kiendskab med ham; og at hun tilsidst, da hans Tilbageholdenhed og Undseelse ikke havde været at overvinde, selv havde givet ham Leilighed, og ligesom nebt ham at hente et Glas Lemonade.

Under denne kiærlige Bæddeskriv, som de forfulgte giennem alle deres korte Romans Omstændigheder, forgik Timerne meget hurtige, og Wilhelm forlod sin Elskede fuldkommen beroeligt med det faste Forsæt, usfortøvet at sætte sit Førfølgende i Værk.

Septende Kapitel.

Hvad der behøvedes til hans Afreise, havde Kas der og Moder besørget; kun nogle Smaating, der seilede i hans Equiperung, forsinkede endnu hans Bortkomst nogle Dage. Wilhelm nyttede denne Tiid til at skrive Mariane et Brev, hvorved han endelig vilde bringe det Anliggende til Forklaring, hun hidtil altid havde undgaaet at tale med ham om; saaledes lød Brevet:

"Under Nattens klære Dække, der ellers dækkede mig i dine Arme, sidder jeg, og tænker, og skriver til dig, og hvad jeg pænser, og foretager, er kun for din Skyld. O Mariane! jeg den lykkeligste blandt Mennesker, er tilmode, som en Brudgom, der fuld af Aneelse, hvilken ny Verden, der vil udvikle sig i ham og ved ham, staaer paa de høitidelige Tapper, og under de hellige Ceremonier tankesfuld lysten hensesætter sig for de

hemmelighedsfulde Forhæng, hvorfra Elskovs Elskelighed sufer ham imøde."

"Jeg har overvundet mig til, i nogle Dage ikke at see dig; det var let i Haab om en saadan Godtgjorelse, at være evig med dig, ganske at blive din. Skal jeg gientage, hvad jeg ønsker? og dog er det nødvendigt, thi det lader, som du hidtil har ikke forstaaet mig."

"Hvor ofte har jeg med Trofasthedens sagte Toner, der kun vover at sige lidet, fordi den ønsker at holde alt, forsket ved dit Hierte om Længsel efter en evig Forbindelse. Forstaaet mig har du vist; thi i dit Hierte maatte samme Pustle spire; følt mig har du i hvert Kys, i hine lykkelige Afteners fastklyngende Rolighed. Der lærte jeg at kende din Beskedenhed; og hvor foragedes min Kiærlighed! hvor en anden havde opført sig kunstig, for at bringe ved overflødig Soelskin i Elskerens Hierte en Beslutning til Modenhed, lokke en Erklæring frem, og befæste et Løfte, just der drager du dig tilbage, lukker igjen din Elskers

halvaabnede Bryst; og søgte ved en tilsyneladende
 Digegyldighed at skjule dit Samtykke: men jeg
 forstaaer dig; hvilken Usling maatte jeg være,
 naar jeg af disse Kiændetegn ikke vilde erkiænde
 den reene uegennyttige Kun for sin Ven bekjændte
 Kiærlighed! Troe mig, og vær roelig; vi til-
 høre hinanden; og ingen af os forlader eller taber
 noget, naar vi leve for hverandre."

"Tag den, denne Haand, høitidelig endnu
 dette overflødige Tegn. Alle Kiærligheds Blæder
 have vi følt, men der er nye Saligheder i
 den stadfæstede Tanke om Varigheden. Spørg
 ikke hvorledes? sorg ikke! Skiebnen sørger
 for Kiærlighed, og det desvissere, da Kiærlig-
 hed er nøjsom."

"Mit Hierte har alt længe forladt mine For-
 ældres Hus, det er hos dig, som min Aand
 svæver paa Skuepladsen. O min Elskede! er
 det vel et Menneske undt, at forbinde sine Ønsker,
 som jeg? ingen Søvn kommer i mine Øine, og

som en evig Morgenrøde oprinder og bærer din
 Kjærlighed og din Lykke for mig."

"Neppes kan jeg bare mig for, at fare op,
 løbe hen til dig, afstvinge dig dit Samtykke, og
 strax i Morgen tidlig stræbe videre hen i Verden
 ad mit Maal. — Nei! jeg vil tvinge mig; jeg
 vil ikke ubesindig gjøre daarlige forvovne Skridt;
 min Plan er giort, og jeg vil roeltg udføre den."

"Jeg er bekendt med Directeur Serlo, min
 Reise gaaer lige til ham, han har for et Aar
 siden tit ønsket sine Folk noget af mit Liv, og min
 Glæde ved Theatret, og jeg vil vist være ham vel-
 kommen, thi ved eders Truppe skjøttede jeg af
 meer end een Aarsag ikke om at gaae ind, ogsaa
 spiller Serlo saa langt herfra, at jeg i Begyn-
 delsen kan skule mit Skridt. Et taaleligt Uds-
 komme finder jeg der strax, jeg seer mig om i
 Publikum, lærer at kende Selskabet, og henter
 dig siden."

"Mariane, du seer, hvor jeg kan overvinde mig for at have dig vis; thi saalange ikke at see dig, vide dig i den vide Verden, ret levende tør jeg ikke tænke mig det. Men naar jeg saa igien forestiller mig din Kiærlighed, der betrygger mig for alt, naar du ikke forsmaaer min Bøn, inden vi skilles ad, og du for Præsten rækker mig din Haand, saa vil jeg gaae roelig. Det er mellem os kun en Formular, men saa skion en Formular, Himlens Velsignelse til Jordens. I Naboelauget paa Ridderskabets Grund gaaer det let og lønlig."

"Jeg har Penge nok til Begyndelsen; vi vil deele; det vil være nok til os begge; inden det er fortært, vil Himlen hielp videre."

"Ja, Kiæreste! jeg er slet ikke bange. Hvad med saa glad Sind begyndes, maa tage en lykkelig Ende. Jeg har aldrig tvivlet paa, at man jo kan finde sit Udkomme i Verden, naar det

er eens Alvor, og jeg finder Mod nok til at vinde rigelig Underholdning for to, ja for flere. Vers den er utafnemmelig, siger mange, jeg har endnu ikke fundet den det, saasnart man kun paa rette Maade veed at gjøre noget for den. Min heele Sæl gløder ved den Tanke endelig eengang at fremstaae, og tale Menneffene ind i Hjertet, hvad de saa længe hige efter at høre. Hvor mange tusinde Gange har det ikke gaaet mig, der er saa indtaget af Theatrets Herlighed, ængstelig giennem Hjertet, naar jeg har seet de usleste indbilde sig, de kunde tale et stort herligt Ord til vort Hjerte. En Tone, der tvinges giennem Ristelen, klinger meget bedre og renere; det er uhyrt, hvor de Karle i deres grove Uduelighed forsynde sig."

"Theatret har tit havt en Strid med Prækstolen; de skulde, synes jeg, ikke lides med hinanden. Hvorm meget var det at ønske, at begge Steder Gud og Naturen kun forherligedes ved

ædle Menneſker! det er ingen Drømme, min Elſkede! Som jeg ved dit Hjerte har fundet fele, at du er i Kiærlighed, ſaa griber jeg ogſaa den glimrende Tanke, og ſiger — jeg vil ikke udſige det, men haabe vil jeg, at vi eengang ſom et Par gode Nander ſkulde ſees af Menneſkene, at aabne deres Hjertes, røre deres Gemytter, og berede dem himmeſke Nydelfer, ſaa viſt mig ved din Varm undtes Glæder, der ſtedſe maa kaldes himmeſke, fordi vi i hine Øieblikke fele os rykkede ud af os ſelv, op: høiede over os ſelv.”

”Jeg kan ikke ſlutte, jeg har alt ſagt for meget, og veed ikke, om jeg alt har ſagt dig alt, alt, hvad der angaaer dig; thi Bevægelfen af det Hjul, der dreier ſig i mit Hjerte, er ingen Ord i Stand til at udtrykke.”

”Tag midlertid dette Blad, min Elſkede! jeg har giennemlaſt det igien, og finder, at jeg ſkulde begynde forfra; dog indeholder det

alt, hvad du behøver at vide, hvad der er
 Forbindelse for dig, naar jeg snart med den
 søde Kiærligheds Munterhed vender tilbage til
 din Varm. Jeg forekommer mig, som en
 Fange, der lurende i et Fængsel filer sine Læns-
 ter af; jeg siger god Nat til mine sørgsø-
 sovende Forældre. Lev vel, Elskede! lev vel!
 denne Gang slutter jeg; mine Pene ere faldne
 to tre Gange i; det er alt langt ud paa Natten."

Syttende Kapitel.

Dagen vilde ingen Ende faae, da Wilhelm med sit Brev, pænt sammenlagt i sin Lomme, længtes hen til sin Mariane; heller var det neppe blevet mørkt, da han mod sin Sædvane sneg sig hen til hendes Voepæl. Hans Plan var, at mælde sig til Natten, igten en kort Tiid gaae fra sin Elskede, trykke hende Brevet i Haanden, inden han gik, og ved sin Ankomst i den mørke Nat at faae hendes Svar, hendes Samtykke, eller afsvinge det, ved sin Rærligheds Magt. Han fløi i hendes Arme, og kunde knap fatte sig igien ved hendes Varm; Kyriigheden af hans Følelser dulgte ham i Begyndelsen, at hun ikke svarte med Hiertelighed som sædvanlig; dog kunde hun ikke længe følge en ængstelig Tilstand, hun foregav en Sygdom, en Upasselighed, hun klagede over Hovedpine, hun vilde ikke indlade sig paa det Forslag, at han skulde komme igien i Nat. Han anede

intet Ondt; han trængte ikke videre ind paa hende; men sølte, at det ikke var Timen til at flye hende sit Brev. Han beholdt det hos sig, og da adskillige af hendes Brevagesser og Taler paa en høflig Maade nødte ham at gaae sin Wei, greb han i Ruusen af sin unaisomme Kiærlighed et Halstørklæde af hendes, pakkede det i Lommen, og forlod mod sin Villie hendes Læber, og hendes Dør. Han sneeg sig hjem, men kunde heller ikke blive der hjemme, klædte sig om, og søgte igien den frie Lust.

Da han var gaaet nogle Gader op og ned, mødte en Ubekjæendt ham, og spurgte om et vist Bærtshuus; Wilhelm tilbød sig at vise ham Huset; den Fremmede forespurgte sig om Gaden's Navn, om Eierne til adskillige store Bygninger, som de gik forbi, saa om nogle Politieindretninger der i Byen, og de vare i en ganske interessant Samtale, da de kom til Bærtshusets Port. Den Fremmede nødte sin Vejviser at trine ind og drikke et Glas Punsch; tillige angav han sit Navn

og de Forretninger, der havde bragt ham hid, og bad Wilhelm om lige Fortroelighed. Denne fortaug ligesaaalidet sit Navn, som sin Boepæl.

Er De ikke en Sønnesøn af den gamle Meister, der havde den skønne Kunstsamling? spurgte den Fremmede.

Jo jeg er, jeg var ti Aar gammel, da Bestefader døde, og det gjorde mig overmaade ondt, at see de rare Ting blive solgte.

Deres Fader har faaet en stor Sum Penge derfor.

De veed altsaa af det at sige?

O ja! jeg har endnu seet denne Skat i Deres Huus. Deres Bestefader var ikke blot en Samler, han forstod sig paa Kunsten, han havde i en tidligere lykkelig Tiid været i Italien, og havde derfra hjembragt Skatte, som nu for ingen Priis mere vare at faae. Han eiede herlige Malerier af de bedste Mestere; man troede knap sine egne Hinde, naar man giennemsaae hans Haandtegninger; mellem hans Marmore vare nogle

ufatteerlige Fragmenter; af Bronzer besad han en meget lærerlig Svite; saaledes havde han ogsaa samlet sine Mynter hensigtpassende for Kunst og Historie; hans faa faarne Stene fortiente al Berømmelse, ogsaa var det heele godt opstilt, skiondt Værelserne og Salene i det gamle Huus ikke vare symmetrisk byggede."

"De kan tænke, hvad vi Børn tabte, da alle disse Ting bleve nedtagne og indpakkede. Det var de første sorgelige Tider i mit Liv. Jeg ved endnu, hvor ede Værelserne kom os før, da vi lidt efter lidt saae de Gienstande forsvinde, som fra Ungdom af havde moret os, og som vi ansaae for ligesaa usforanderlige, som Huset og Byen selv."

"Lager jeg ikke feil, satte Deres Fader den udkommende Kapital i Handelen hos en Naboe, som han gik i et Slags Compagnie med?"

"Ganske rigtig! og deres selskabelige Speculationer ere lykkede dem vel; de have i disse tolv Aar meget forøget deres Formue, og begge ere blevne desivrigere efter at erhverve; ogsaa hav

den gamle Werner en Søn, der passer sig meget bedre til dette Haandværk end jeg."

"Det gjør mig ondt, at Stedet har tabt saadan en Zitr, som Deres Bestefaders Cabinet. Jeg saa det, kort før det blev solgt, og jeg tør nok sige, jeg var Skyld i, at Kiøbet kom i Stand. En riig Adelsmand, en stor Liebhaber, men der ved saa vigtig en Handel ikke forlod sig paa sin egen Dom, havde sendt mig hid, og forlangte mit Raad. Sex Dage besaae jeg Kabinettet, og den syvende raadde jeg min Ven uden Betænkning at betale heele den fordrede Sum. De var som en munter Dreeng tit om mig; De forklarede mig Maleriernes Gienstande, og vidste overalt ret godt at forklare Kabinettet.

Jeg erindrer mig en saadan Person; men jeg havde ikke kiændt den igien i Dem.

Der er og nok en Tiid, hvori vi mere eller mindre forandre os. De havde, om jeg husker ret, et Yndlingsbillede deriblandt, som De selv ikke vilde lade mig slippe fra.

"Ganske rigtig! det forestilte den Historie, hvor den syge Kongesøn fortæres af Kiærlighed til sin Faders Brud."

"Det var just ikke det bedste Malerie, ikke godt sammensat, af ingen synderlig Colorit, og Udførelsen ganske manierert."

"Det forstod jeg ikke, og forstaaer det ikke endnu; Gienstanden er det, der indtager mig ved et Malerie, ikke Kunsten."

"Deri syntes Deres Bedstefader at tænke anderledes; thi den største Deel af hans Samling bestod af herlige Ting, hvori man stedse beundrede deres Meisters Fortieneste, de maatte saa forestille, hvad de vilde; ogsaa hængte dette Billede i den yderste Forsal til Tegn, at man kun agtede det lidet."

"Der var det just, vi Børn altiid torde lege, og hvor dette Billede gjorde et uudsetteligt Indtryk paa mig, som selv Deres Kritik, som jeg forresten ærer, ikke kunde udlette, om vi endog nu stod for Billedet. Hvor jamrede, hvor jamrer

det mig endnu for en Yngling, der maa indstutte de søde Drifter, den skønneste Arvedeel, Naturen gav os, i sig selv, og glemme den Ild, der skulde varme, og oplive ham og andre, i sin Varm, saa at hans Jnderste fortares af uhyre Smærter. Hvor beklager jeg hende, den Ulykkelige, der skal hengive sig til en anden, naar hendes Hierte alt har fundet den værdige Gienstand for en sand og reen Attraae."

"Disse Følelser ere vist nok meget langt fra hine Betragtninger, hvormed en Kunstelsker pleier at see paa store Mesters Bærker; men rimeligvis vilde, naar Kabinettet var blevet en Etendom for deres Huus, lidt efter lidt Følelsen for Bærkerne selv være oprundet hos Dem, saa De ikke bestandig blot havde seet Dem selv, og Deres Tilbøjelighed i Kunstværkerne."

"Sikkerlig gjorde Kabinettets Salg mig strax meget ondt, og jeg har ogsaa i modnere Aar ofte savnet det; men naar jeg betænker, at det ligesom maatte være saa, for at udvikle et Lysthaverie,

et Talent hos mig, der skulde virke langt mere paa mit Liv, end hine livløse Billeder nogeninde havde giort, saa finder jeg mig gierne deri, og ærer Skiebnet, der veed at indlede mit og ens hvers Bedste."

"Desværre hører jeg alt igien Ordet Skiebne af en ung Mand, der just befinder sig i en Alder, da man gemeenlig pleier at tillægge højere Væsners Villie sine levende Tilboieligheder."

"Saa troer De ingen Skiebne! Ingen Magt, der raader over os, og styrer alt til vort Bedste?"

"Her tales ikke om min Troe, heller ikke er her Sted at forklare, hvorledes jeg søger at gjøre mig Ting, der ere ubegribelige for os alle, nogenlunde tænkelige, her er kun Spørgsmaalet, hvad for en Forestillingsmaade, der er til vort Bedste. Denne Verdens Spind er dannet af Nødvendighed og Tilfælde; Menneſkets Fornuft stiller sig mellem begge, og veed at beherske dem begge; den behandler det Nødvendige, som Grunden til

sin Tilværelse; det Tilfældige veed den at baje, at lede og nytte, og kun i det den staaer fast og urokkelig, fortæner Mennesket at kaldes Jordens Gud. Vee den, der fra Ungdom af vænner sig til, i det Nødvendige at vilde finde noget Vilskaarligt, der gab tilskrevet det Tilfældige en Art Fornuft, som det endog var en Religion at følge. Er det videre, end at frasiage sig sin egen Forstand, og give sine Tilbøieligheder ubetinget Rum? Vi bilde os ind, at være gudsfrygtige, i det vi dase hen uden Overlæg, lade os bestemme ved behagelige Tilfælde, og endelig give Resultatet af et saadant vaklende Liv Navn af en guddommelig Bestyrelse."

"Var De aldrig i det Tilfælde, at en eller anden liden Omstændighed foranledigede Dem til at tage en vis Vej, hvor snart en sæielig Leilighed kom Dem imøde, og en Række uventede Tilfælde endelig bragte Dem til det Maal, De selv endnu kun havde fattet i Sigte? Skulde det ikke ud:

skyde Hengivelse i Skiaabnen, Tillid til en saadan Styrelse."

"Med denne Tankemaade kunde ingen Pige bevare sin Dyd, ingen beholde sine Penge i Lommen; thi der gives Anledning nok til at blive af med begge Dele. Jeg kan kun glæde mig over det Menneske, der veed, hvad der gavner ham og andre, og arbejder at indskrænke sit Bilskaar. Enhver har sin egen Lykke i Hænde, som Kunstneren en raar Materie, han vil omdanne til en Figur. Men det er med denne Kunst, som med alle, kun Evnen bliver os medfødt, den vil uddannes, og omhyggelig øves."

Dette og mere blev afhandlet mellem dem; endelig skiltes de ad, uden at de syntes synderlig at have overbevist hinanden, dog bestemte de for næste Dag et Mødested.

Wilhelm gik endnu op og ned af nogle Gader, han hørte Klarinetter, Baldhorner, Fagotter, hans Barm svulmede. Giennemreisende Spillemænd opførte en behagelig Natmusik. Han talte

med dem, og for nogle Penge fulgte de ham til Marianes Boepæl. Heie Træer prydede Pladsen uden for hendes Huus; under dem stille han sine Sangere, selv laae han paa en Bænk noget derfra, og overlod sig ganske til de svævende Toner, der i den qvægende Nat susede om ham. Henskrakt under de hulde Stierner var hans Tilværelse ham som en gylden Drøm. — Hun herer ogsaa disse Fløiter, sagde han i sit Hjerte; hun føler, hvis Erindring, hvis Kiærlighed gjør Matten velklingende; selv i Frastanden ere vi sammenbundne ved disse Melodier, som i enhver Frastand ved Kiærligheds fineste Stemning. Ak! to elskende Hjertes, de ere, som to Magnetuhre, hvad der bevæger sig i det eene, maa og bevæge det andet med; thi det er kun Eet, der virker i begge, een Kraft, der gaaer igennem dem. Kan jeg i hendes Arme føle en Muelighed at skille mig fra hende? og dog skal jeg være langt fra hende, søge et Fristed for vor Kiærlighed, og stedse have den med mig.

Hvor ofte er det hændet mig, at jeg fra
værende fra hende, tabt i Tanker til hende, vorte
en Bog, en Kladning, eller andet sligt, og troede
at føle hendes Haand, saa ganske var jeg omgivet
med hendes Nærværelse? Og at erindre mig hine
Øieblikke, der fyldte Dagens Lys, som den kolde
Tilskuers Øie, som Guderne torde beslutte at for-
lade den rene Saligheds smertefrie Tilstand for
at nyde? — Erindre mig dem? — Som man i
Erindringen kunde fornye Tryllebæggerets Ruus,
der river vore Sandser, bundne ved himmelske
Baan, ud af al Fatning. — Og hendes Skabning
— Han tabte sig i Mindet af hende, hans Rø-
gik over til Længsel, han savnede et Træ, kiste
sin heede Kind paa Barken, og Natvindene inds-
suede begiærlige den Kande, der bevæget frembrød
af den reene Varm. Han søgte efter Halsklædet,
han havde taget med fra hende; det var glemt,
det laae i den forrige Kiole. Hans Læber smægt-
tede, hans Lemmer bævede af Længsel.

Musiken holdt op, det var for ham som han var faldet ud af det Element, hvor hans Følelser tilforn holdtes oppe. Hans Uroe forøgedes, da hans Følelser ikke mere næredes og lindredes af de blide Toner. Han satte sig ned paa hendes Dørtærskel, og var alt mere beroeliset. Han kyskede Messingringen, man bankede paa hendes Dør med, kysede Dørtærskelen, som hendes Fødder gik ind og ud over, og varmebeden ved Ilden i hans Bryst. Saa sad han igjen nogen Tid stille, og tænkte hende bag hendes Gardiner, i det hvide Maltøj, med det røde Baaand om Hovedet, i sød Roe, og tænkte sig selv saa nær hen til hende, at det kom ham for, hun maatte nu drømme om ham. Hans Tanker vare blide, som Skumringens Aander, Roe og Længsel skiftedes i ham, Kiærlighed løb med bævende Haand tusindfold over alle hans Stals Strenger; det var, som Sphærerne Sang stod stille over ham, for at lytte til hans Hjertes sagte Melodier.

Havde han havt den Hovednagle hos sig, der ellers aabnede ham Marianes Dør, han havde ikke baret sig, han var trængt ind i Kiærlighedens Helligdom. Dog han gik langsom bort, ravede halv drømmende hen mellem Træerne, vilde hjem, og blev altid vendt om igien, endelig da han formaaede det over sig, gik, og ved Hiørnet endnu eens gang strax tilbage, kom det ham for, som Marianes Dør aabnedes, og en mørk Figur bevægede sig ud af den. Han var for langt borte til at see tydelig, og inden han satte sig, og saae ret til, havde Synet allerede tabt sig i Natsten, kun ganske langt borte syntes han igien at see det gaae forbi et hvidt Huus. Han stod, og tittede, og inden han tog Mod til sig, og tilte efter, var Skyggen forsvunden. Hvorhen skulde han følge den? hvad Gade havde modtaget Mennesket, om det var eet?

Som en, hvem Lynet oplyste Egnen i en Braae, strax derpaa med blandede Pine søger de forrige Gestalter, Stjernes Sammenhæng

forgiæves i Mørket, saa var det for hans Pine, saa var det i hans Hierte. Og som et Midnatssorgelse, der frembringer uhyre Skræk, i følgende Fattings Dieblig holdes for et Foster af Skrækken, og det frygtelige Syn efterlader Tvivl uden Ende i Siælen, saaledes var og Wilhelm i største Uro, da han, støttet til en Hiørneste, ikke agtede Morgenlysningen og Haneqalet, før de tidlige Haandteringer begyndte at blive levende, og drev ham hjem.

Han havde, da han kom hjem, med de kraftigste Grunde næsten drevet det uventede Blødværk ud af sin Siæl; dog Mattens skionne Stemning, som han nu og kun tænkte tilbage paa, som paa et Lustsyn, var ogsaa borte. At quæge sit Hierte, at trykke et Indsegl paa sin tilbagevendende Troe, tog han Halstørklædet af den forrige Lomme. Næsen af en Sæddel, der faldt ud, trak ham Klædet fra Læberne; han tog den op og læste.

"Saadan holder jeg af dig, lille Tøsse! hvad gik der og af dig i Gaar? I Nat kommer jeg til dig. Jeg troer nok, at det gier dig ondt, at gaae herfra; men hav Taalmodighed, til Messen kommer jeg bag efter. Hør, tag mig ikke den sortegrønbrune Troie paa igjen; den seer du ud i, som Hexen fra Endor. Har jeg ikke sendt dig den hvide Negligee, just fordi jeg vilde have et hvidt Lam i mine Arme. Send mig dine Sædler altid ved den gamle Sibylle; hende har Saatan selv beskicket til Iris."

Wilhelm Meisters

Lebensjahre.

Anden Bog.

The first of these is the fact that the
 number of cases of the disease has
 been increasing steadily since the
 beginning of the year. This is due
 to the fact that the disease is
 more prevalent in the winter months
 and the number of cases has been
 increasing steadily since the
 beginning of the year.

The second of these is the fact that
 the disease is more prevalent in the
 winter months. This is due to the
 fact that the disease is more
 prevalent in the winter months
 and the number of cases has been
 increasing steadily since the
 beginning of the year.

Første Kapitel.

Enhver, der med levende Kræfter for vore Øine stræber at opnaae et Maal, kan, enten vi saa rose eller laste hans Forehavende, love sig vor Deeltagelse; men saasnart Sagen er afgjort, vende vi strax vore Øine bort fra ham; alt, hvad der ligger fuldbragt, afgjort for os, kan ingenlunde fængsle vor Opmærksomhed, især naar vi allerede i Forvejen have spaaet Foretagendet et slet Udfald.

Derfor skulle vore Læsere heller ikke omstændelig underholdes med vor forulykkede Wens Jammer og Nød, som faldt paa ham, da han paa en saa uventet Maade saa sine Forhaabninger og Ønsker edelagte. Langt mere springe vi nogle Aar over, og opføge ham først igien der, hvor

vi haabe at finde ham i en Slags Virksomhed og Nydelse, naar vi blot i Forvejen kortelig have sagt saameget, som til Historiens Sammenhæng er nødvendigt.

Pesten, eller en stem Feber, rase hurtigere og hæftigere, naar de anfaldt et sundt fastfuldt Legeme, og saaledes overvældedes den arme Wilhelm saa usformodentlig af en uslykkelig Skæbne, at i eet Øjeblik hans hele Væsen var forstyrret. — Som naar af en Hændelse ved Tilberedelsen et Gyrværkerie kommer i Brand, og de kunstig boerede og fyldte Hylser, der ordnede og afbrændte efter en vis Plan, skulde tegne prægtig afvejlende Ildbilleder i Luften, nu uordentlige og farlige hvisle og suse mellem hinanden, saaledes gik og saa nu i hans Varm Lykke og Haab, Belyst og Glæder, virkelig og drømt, paa eengang til Grund mellem hinanden. I flige ode Øjeblikke forstønes den Ven, der tiler til Redning, og den, det rammer, er det en Begierning for, at Samlingen forlader ham.

Den lydelige evig gienkommende og forførtlig fornyede Smertes Dage fulgte derpaa; dog ere ogsaa disse at agte for en Naade af Naturen. I flige Timer havde Wilhelm endnu ikke ganske mistet sin Elskede; hans Smerter vare utrøttede nye Forsøg, endnu at holde fast paa den Lykke, der var bortflygtet af hans Siæl, igien i Forestillingen at gribe dens Muelighed, at skaffe sine forstedse henfarne Glæder et kort Esterliv. Som man ikke kan kalde et Legeme, saalænge Forraadselsen varer, fuldkommen dødt, saalænge Kræfterne, der forgiaæves søge at virke efter deres gamle Bestemmelser, arbejde sig ud paa Ødelæggelsen af de Dele, de forhen oplivede; kun da, naar det alt har slidt sig op paa hinanden, naar vi see det Hele opløst i ligegyldigt Støv, da opkommer hos os den ynkkelige tomme Følelse af Død, der kun ved den Eviglevendes Naade kan quæges.

I et saa nyt, heelt, elskeligt Gemyt var der meget at sønderrive, at dræbe, og Ungdommens

hastiglægende Kraft gav selv Smertens Magt ny Næring og Hæftighed. Slaget havde truftet hans hele Tilværelse ved Roden. Werner, som af Nød var hans Fortrolige, greb nidkiær til Ild og Sværd, for at trænge ind til en forhadet Lidenstabs, det Uhyres, inderste Liv. Leiligheden var saa lykkelig, Vidnesbyrdet saaledes ved Haanden, og hvormange Historier og Fortællinger vidste han ikke at nytte. Han drev det med saadan Hæftighed Skridt for Skridt, undte ikke sin Ben det mindste Øjeblik's Bidrag til Liise, affkar ham hvert Smuthul, hvor han kunde reddet sig for Fortvivlelse, saa Naturen, der ikke vilde lade sin Yndling gaae til Grunde, anfaldt ham med Sygdom, for at skaffe ham Lust fra den anden Side.

En hæftig Feber med sit Følge, Lægemidlerne, Overspændingen, og Mætheden, dertil Familiens Bestræbelser, de Medfødtes Kiærlighed, der først bliver ret sødelig ved Mangel og Behov, vare ligesaa mange Udspredelser i en forandret Tilstand, og en kummerlig Tidsfordriv. Først

da han var bedre igien, det er, da hans Kræfter
vare udtrunne, saae Wilhelm med Forkrækkelse
ned i en stor Elendigheds qualfulde Afgrund,
som man seer ned i en Vulkans udbrændte hule
Bæger.

Nu gjorde han sig selv de bitterste Bes-
breidelser, at han efter saa stort et Tab endnu
kunde have et smertefrit, roligt, ligegyldigt Øies-
blik. Han foragtede sit eget Hjerte, og længtes
efter Jammers og Taarers Luse.

For at vække disse hos sig igien, bragde han
alle den forgangne Lykkes Scener for sin Erin-
dring. Med den største Livagtighed udmalte han
sig disse, stræbte igien at sætte sig ind i dem,
og naar han havde arbejdet sig op til mueligste
Højde, naar hensarne Dages Soelkin igien syn-
tes at oplive hans Lemmer, at have hans Varm,
saae hen tilbage paa den skrækelige Afgrund,
kvægede sit Øie paa den knusende Dybde, fastede
sig ned, og aftvang Naturen de bitterste Smær-
ter. Med saa gientaget Grusomhed sonderrev

han sig selv; thi Ungdom, der er saa riig paa indhyllede Kræfter, veed ikke, hvad den bortkaster, naar den til den Smerte, et Forliis opvækker, endnu fejrer saamange indbildte Smerteter, som den først derved vilde give det Tabte ret Værd. Ogsaa var han saa overtydet, at dette Tab var det eeneste, det første og sidste, han i sit Liv kunde føle, at han afskyede hver Trøst, der foretog sig at forestille ham disse Lidelser, som endelige.

Andet Kapitel.

Vant til at martre sig selv paa denne Maade, angreb han nu og det øvrige, der næst hans Kiærlighed og med hans Kiærlighed havde givet ham de største Glæder og Forhaabninger, hans Talent som Digter og Skuespiller, med skamlende Kritik fra alle Sider. Han saae i sine Arbejder intet andet end en aandløs Efterligning af nogle indførte Former uden indvortes Værd; han vilde blot deri erkiende sine Skoleexercitier, der fattedes hver Gnist Natur, Sandhed og Begeistring. I hans Digte fandt han kun et monotont Stavefsemaal, hvori nogle ganske almindelige Tanker og Følelser, sammenbundne ved et uselt Ritm, slæbte af; og saaledes betog han sig ogsaa hver Udøgt, hver Lyst, der fra denne Side endnu maaskee havde kundet reise ham igien.

Hans Skuespillertalent gik det ikke bedre. Han skiaandte paa sig selv, at han ikke tidligere

havde opdaget den Forsængelighed, der eene havde lagt til Grund for denne Indbildning. Hans Figur, hans Gang, hans Bevægelse og Declamation maatte holde for, og saaledes fradømte han sig afgjørende hvert Slags Fortrin, hver Fortieneste, som havde hævet ham over det almindelige, og sørgede derved sin stumme Fortvivlelse til den højeste Grad. Thi hvis det er haardt, at forlade en Piges Kiærlighed, da er den Følelse ikke mindre smertelig at rive sig løs fra Musernes Omgang, erklære sig deres Samkvem for stedse uværdig, og give Slip paa det skionneste og nærmeste Bisald, der offentlig gives vor Person, vor Adfærd, vor Stemme.

Paa denne Maade havde vor Ben ganske henoffret sig, og tilligemed megen Iver helliget sig til Handelsforretningerne. Til Forundring for sin Ben, og til største Fornøjelse for sin Fader, var ingen paa Contoret og Børsen, i Voden og Pakhuset virksommere end han. Correspondents og Regninger, og hvad der overdroges ham, be-

sørgebe og forrettebe han med megen Iver. Digtig nok ikke med den muntre Gliid, der tillige for den Selskabsatte er Løn, naar vi med Orden og Gliid forrette, hvad vi ere fødte til; men med Pligtens stille Gliid, der har det bedste Forsæt til Grund, næres ved Overtydning, og belønnes ved en indvortes Selvsølelse; men der dog ofte, selv naar den skionnestke Bevidsthed vækker den Krandsen, neppe er i Stand til at quæle et Suk.

Paa denne Maade havde Wilhelm levet en Tiidlang meget travelt hen, og overtlydede sig, at hiin haarde Prøvelse af Skiebnen var foran skaltet til hans Bedste. Han var glad ved at see sig paa Livets Bane advaret i Tiide, hvorvel uventlig nok, i Stæden for andre sildere og tungere bøde for de Misgreb, hvortil en Ungdoms Indbildning forledte dem. Thi sædvanlig værger Mennesket sig, saalange han kan, for at give den Daare Afseend, han har i sin Varm, bekiande en Hovedvildfarelse, og tilstaae en Sandhed, der bringer ham til Fortvivlelse.

Saa fast besluttet han var til at forſage ſine kiærefte Foreſtillinger, behøvedes dog nogen Tiid til at overtøde ham fuldkommen om ſin Ulykke. Men endelig havde han med klæffelige Grunde ſaa ganſke tilintetgiort enhver Kiærligheds, poetiſt Frembringelſes, og perſonlig Fremſtillings Forhaabning hos ſig, at han ſattede Mod til fuldkommen at udſlette alle Spor, af ſin Daarſkab, alt, hvad paa nogen Maade kunde erindre ham derom. Han havde derfor en tielig Aften gjort ſig Ild paa ſin Kamin, og tog en lille Reliquie: Veſke frem, hvori der fandtes hundredehaande Smaating, ſom han i betydende Dieblif havde ſaaet af Mariane, eller rovet hende. Hver fortørret Blomſt erindrede ham om den Tiid, da den endnu friſt blomſtrede i hendes Haar; hver liden Sæddel om den lykkelige Time, hvortil hun indbød ham ved den; hver Gloiſe om hans Hoveds yndige Hvileſted, hendes ſkionne Varm. Maatte ikke paa denne Maade hver Kælelſe, ſom han alt lange troede dræbt, igien be-

gynde at være sig? Maatte ikke den Videnskab, han stilt fra sin Elskede var bleven Herre over, i disse Smaatings Nærværelse blive magtig igjen? thi vi mærke først, hvor sørgelig og ubehagelig en mørk Dag er, naar eet eeneste gien- nemtrængende Soelblik fremstiller os en blid Times opmuntrende Glæde.

Ikke uden Bevægelse saae han derfor disse saa længe bevarede Helligdomme, een efter en anden gaae op i Røg og Flamme. Nogle Gange holdt han dvælende inde, og havde endnu en Perlesnor og et Florstørklæde tilbage, da han besluttede med sin Ungdoms digteriske Forsøg igjen at opfriske den aftagende Ild.

Hidtil havde han omhyggelig forvaret alt, hvad der fra hans Aands tidligste Udvikling var kommet fra hans Pen. Endnu laae hans Skrifter sammenbundne paa Bunden af den Koffert, han havde pakket dem i, da han haabede at tage dem med paa sin Flugt. Hvor ganske anderledes

aabnede han dem nu, end han den Gang bandt dem sammen.

Naar vi efter nogen Tiids Forløb aabne et Brev, vi ved visse Omstændigheder have skrevet og forseglet, men der ikke træffer den Ven, det var stilet til, og bringes os igien, oversalder en synderlig Følelse os, i det vi bryde vort eget Segl, og tale med vort forandrede Selv, som med en tredie Person. En lignende Følelse greb med Hæftighed vor Ven, da han aabnede det første Bundt, skilte Hæfterne, og kastede dem i Ilden, hvor de just hastig blussede op, da Werner traadde ind, undredes over den levende Flamme, og spurgde, hvad der foregik?

Jeg giver et Beviis, svarede Wilhelm alvorlig, at det er mit Alvor, at opgive en Haandtering, jeg ikke var fød til; og med disse Ord, kastede han det andet Bundt i Ilden. Werner vilde holde ham tilbage; men det var gjort.

Jeg indseer ikke, hvorledes du kommer til denne Yderlighed! sagde denne. Hvorfor skal nu

blåse Arbejder, om de end ikke ere fortreffelige, reent tilintetgjøres?

Fordi et Digt enten skal være fortreffeligt, eller slet ikke eksistere. Fordi enhver, der intet Anlæg har til at gjøre det Bedste, Skalde holde sig fra Kunsten, og alvorlig tage sig i Agt for hver Fristelse dertil. Thi vist nok rører sig i ethvert Menneske en vis ubestemt Attraae, at efterligne, hvad han seer; men denne Attraae ber viser slet ikke, at ogsaa den Kraft boer i os, at komme i Stand med, hvad vi foretage. See kun paa Drengene, hvor de, saa tit der har været Liniedansere i Byen, gaae frem og tilbage, og balancere paa alle Brædder og Bjælker, indtil en ny Tilskuffelse drager dem igien til en anden lignende Leeg. Har du ikke mærket det i vore Benneres Kreds? Saa tit en Virtuos lader sig høre, findes altid nogle, der strax begynde at lære paa samme Instrument. Hvor mange vanke om paa denne Wei? Lykkelig den, der bliver

Beislutningen vaer, i at slutte fra sine Ønsker til sine Kræfter.

Werner sagde imod; Samtalen blev levende, og Wilhelm kunde ikke uden Bevægelse gienstaa sin Ven de Grunde, han saa tit havde maarskret sig selv med. Werner paastod, det var ikke fornøstigt, ganske at opgive et Talent, man blot havde nogen Tilbøjelighed og Anlæg til, fordi man aldrig kom til at udøve det i stærste Fuldkommenhed. Der fandtes jo saa mangen tom Time, som man dermed kunde fylde ud, og lidt efter lidt frembringe noget, som vi gjorde os og andre en Fornøjelse med.

Vor Ven, som var heri af ganske anden Mening, faldt ham strax i Ordet, og sagde med megen Fyrighed:

"Hvor heilig tager du fejl, kære Ven! naar du troer, at et Værk, hvis første Forestilling maae fylde vor hele Siæl, kan frembringes i afbrudte sammengniede Timer. Nei, Digteren maae ganske leve i sig, ganske i sine elskede

Gienstande. Han, der indvortes er paa det kostbareste begavet af Himlen, der i sin Varm bevarer en Skat, som stedsse formerer sig selv, han maae ogsaa uforstyrret udenfra leve med sine Skatte i den stille Lykksalighed, som en Niisgmand forgiæves med opdyngede Niisgdomme søger at frembringe omkring sig. Betragt Menneskene, hvorledes de løbe efter Lykke og Fornøielse! Deres Ønsker, deres Nøje, deres Penge jage uafsladelig, og hvorefter? efter det, som Digteren har faaet af Naturen, efter Nydelsen af Verden, efter Medfølelse af sig selv i en anden, efter en harmonisk Forening med mange øste uforenelige Ting.

Hvad foruroliger Menneskene, undtagen det, at de ikke kunne forbinde deres Begreber med Tingene, at Nydelsen staaer sig bort mellem Hænderne paa dem, at det ønskede kommer for seent, og at alt, hvad de have opnaaet og faaet, ikke paa deres Hjærter gjør den Virkning, som Begjærligheden i Graastand lader os ane.

Feilslutningen vaer, i at slutte fra sine Ønfter til sine Kræfter.

Werner sagde imod; Samtalen blev levende, og Wilhelm kunde ikke uden Bevægelse gienstige sin Ven de Grunde, han saa tit havde maaret sig selv med. Werner paastod, det var ikke fornuftigt, ganske at opgive et Talent, man blot havde nogen Tilbøjelighed og Anlæg til, fordi man aldrig kom til at udøve det i stærste Fuldkommenhed. Der fandtes jo saa mangen tom Time, som man dermed kunde fylde ud, og lidt efter lidt frembringe noget, som vi gjorde os og andre en Fornøjelse med.

Vor Ven, som var heri af ganske anden Mening, faldt ham strax i Ordet, og sagde med megen Fyrighed:

”Hvor høilig tager du fejl, kære Ven! naar du troer, at et Værk, hvis første Forestilling maae fylde vor hele Siæl, kan frembringes i afbrudte sammengniiede Timer. Nei, Digteren maae ganske leve i sig, ganske i sine elskede

Gienstande. Han, der indvortes er paa det kostbareste begavet af Himlen, der i sin Varm bevarer en Skat, som stedse formerer sig selv, han maae ogsaa uforstyrret udenfra leve med sine Skatte i den stille Lyksalighed, som en Niigmand forgiæves med opdyngede Niigdomme søger at frembringe omkring sig. Betragt Menneskene, hvorledes de løbe efter Lykke og Fornøielse! Deres Ønsker, deres Nøje, deres Penge jage uafsladelig, og hvorefter? efter det, som Digteren har faaet af Naturen, efter Nydelsen af Verden, efter Medfølelse af sig selv i en anden, efter en harmonisk Forening med mange øste uforenelige Ting.

Hvad foruroliger Menneskene, undtagen det, at de ikke kunne forbinde deres Begreber med Tingene, at Nydelsen strækker sig bort mellem Hænderne paa dem, at det ønskede kommer for seent, og at alt, hvad de have opnaaet og faaet, ikke paa deres Hjærter gjør den Virkning, som Begjærligheden i Graastand lader os ane.

Som en Gud har Skiebnen sat Digteren her over alt dette. Han seer Lidenstaberne, Familierne og Rigerne Virvar bevæge sig uden Hensigt, seer, hvor Misforstaaelsernes uoploselige Gaader, som kun et Eenstavelles Ord fattes til Oplosning, forarsage usigelig fordærvelige Forvirringer. Han soeler det Sorgelige og Glædelige i hver Menneskeskiabne med. Naar Verdensmennesket i en fortærende Melankolie over stort Tab hensniger sine Dage, eller i overgiven Glæde gaar sin Skiabne imøde, saa freder Digterens letmodtagende, letbevægelige Siæl, som den vandrende Soel, frem fra Nat til Dag, og med sagte Overgange stemmer hans Harpe til Fryd og Sorg. Indsød paa hans Hjertes Grund fremvoxer Visdoms stjerne Blomst, og naar de andre drømme vaagne, og angstes af uhyre Forrestillinger fra alle deres Sandser, lever han Livets Drøm, som en vaagende, og det stældneste, der skeer, er for ham paa een Fortiid og Fremtid. Og saaledes er Digteren paa eensgang Læs

rer, Sandsiger, Ven af Guder og Mennesker. Hvo vil da, han skal stige ned til en kummerlig Haandtering, han, der er byggt som en Fugl til at svæve over Verden, bygge paa høje Toppe, og tage sin Næring af Knoppe og Frugter, og let ombytte Green med Green, han skulde tillige trække som Oren for Ploven, vænne sig, som en Hund paa et Spor, eller ved endog lægges i Lænke, og betrygge en Aulegaard ved sin Gisen?"

Werner havde, som man kan tænke, hørt til med Forandring. Dersom kun og Menneskene, faldt han i Ordet, vare skabte som Fuglene, og uden at spinde eller væve kunde tilbringe lykkelige Dage i bestandig Nydelse. Dersom de kun og ved Vinterens Komme saa let kunde begive sig til fierne Egne, for at undgaae Mangel, og betrygge sig for Frost.

"Saaledes have Digterne levet i Eider, da det Ærværdige mere erkjendtes, udraabte Wilhelm, og saaledes skulde de stedse leve. Mølsom udstyrede i deres Junderske behøvede de lidet

udenfra. Den Gave, i søde, til enhver Gienstand sig tætklyngende Ord og Melodier at meddele Menneskene skionne Følelser, herlige Billeder, har fra Arildstiid af fortryllet Verden, og var for den, der var begavet dermed, en rigtig Arvedecl. Ved Kongernes Hoffer, ved de Riges Borde, for de Førelstedes Dørre lyttede man efter dem, medens Øret og Sielen lukkedes for alt andet; som man priser sig salig, og henrykt staaer stille, naar af de Buske, man vandrer imellem, Nattegalens Stemme vældeligsvarende fremtrænger! De fandt en gjæstefrie Verden, og deres ringeladende Stand ophæiede dem ikkun desmere; Helten lyttede til deres Sange; og Verdens Overvinder hylkede en Digter, fordi han følte, at uden denne vilde hans uhyre Tilværelse blot fare hen som en Stormvind; den Elskende ønskede at følede sin Attraae og sin Nydelse saa tusindfoldig og harmonisk, som den bestædede Læbe forstod at skildre den; og selv den Rige kunde ikke see sine Eiendomme, sine Afguder, saa kostbare

med egne Pine, som de belyste af Glandsen af den alt Værd følende og forhoiende Hånd forekom ham. Ja hvo har, om du saa vil, dannet Guder, opløstet os til dem, neddraget dem til os, uden Digteren?

Min Ven! gav Werner efter nogen Betænkning til Svar, jeg har alt ofte beklaget, at du med Magt stræber at forjage det af din Siæl, som du saa levende føler. Jeg skulde tage høiligen fejl, hvis du ikke gjorde bedre i, at give paa nogen Maade efter for dig selv, end at odelægge dig ved saa haard en Fornægtelses Modsigelser, og med den eene uskyldige Glæde unddrage dig Nydelsen af alle de øvrige.

Tor jeg tilstaae dig, min Ven! tog den anden til Gienmæle, og vil du ikke finde mig latterlig, naar jeg tilstaaer dig, at hiine Billeder endnu bestandig forfølge mig, saa meget jeg end flyr dem, og at, naar jeg undersøger mit Hjerte, alle dets tidlige Ønsker hæfte fast, ja endnu fastere, end nogenſinde deri? Dog hvad er der nu til-

Bage for mig Ulykkelige! at, hvis der havde fore-
 udsagt mig, at min Kants Arme saasnart skulde
 knuses, med hvilke jeg greb ud i det Uendelige,
 og med hvilke jeg dog haabede vist at omfatte no-
 get Stort! Hvis der havde forudsagt mig det,
 vilde have bragt mig til Fortvivlelse. Og selv
 nu, da Dommen er gaaet over mig, nu, da
 jeg har mistet hende, der i en Guds Sted
 skulde føre mig over til mine Ønsker, hvad bliver
 da andet tilbage for mig, end at overlade mig til
 de bitterste Smerter? O min Broder! blev han
 ved, jeg nægter ikke, han var mig ved mine
 hemmelige Anslag den Krog, hvorved en Reeb-
 stige er gjort fast; farlig haabende svæver Bover
 halsen i Luften, Jernet knækker og han ligger
 sonderknust ved sine Ønskers Fod. Der er nu
 heller ingen Trost, intet Haab mere for mig.
 Jeg vil, raabte han, i det han sprang op, ikke
 lade noget af disse Papirer blive tilbage. Han
 tog atter sat paa et Par Hæfter, rev dem op,
 og kastede dem i Ilden. Werner vilde holde ham

Derfra, men forgiæves; lad du mig! raabte Wilhelm: hvad skal disse usle Blade til? For mig ere de hverken Trin eller Opmuntring mere. Skulle de blive tilovers for at pine mig til mit Livs Ende? Skulle de maaskee engang tie den Verden til Spot, i Staden for at opvække Medynk og Syden! Vee over mig og min Skiæbne! Nu forstaaer jeg først Digternes, de af Død viisblevne Sorgendes, Klager. Hvor længe holdt jeg mig for uodelæggelig, usaarlig; og ak! nu seer jeg, at en dyb tidlig Skade ikke forvojer igjen, ikke igjen kan komme sig; jeg føler, jeg maae tage den med i Graven. Nei! ingen Dag i mit Liv skal Smerten vige fra mig, der endnu tilsidst dræber mig; og ogsaa hendes Minde skal blive hos mig, leve og døe med mig — Minde af den Uværdige — ak, min Ven! naar jeg skal tale af Hjertet — den sikkert ikke ganske uværdige! hendes Stand, hendes Skiæbne have tusende Gange undskyldt hende hos mig. Jeg har

været for grusom; ubarmhiertig har du indviet mig i din Kulde, i din Haardhed, holdt mine forstyrrede Sandser fangne, og hindret mig at giøre for hende og for mig, hvad jeg var os begge skyldig. Hvo veed, i hvad Forsætning jeg har bragt hende; og først Tiid efter anden folder det paa min Samvittighed, i hvilken Forsvulvelse, i hvilken Hielpeløshed jeg forlod hende. Var det ikke mueligt, at hun kunde undskyldte sig? var det ikke mueligt? hvormangen Misforstand kan forvirre Verden, hvormange Omstændigheder kunne tiltrygle den største Forbrydelse Tilgivelse? — Hvor ofte tænker jeg mig hende siddende ensom i Stilhed, støttet paa sin Arm? — Det er, siger hun, den Trostløshed, den Klarhed, han tilsvor mig! med dette umilde Slag at ende det skionne Liv, der forbandt os! Han brød ud i en Strøm af Tårer, i det han kastede sig med Ansigtet paa Bordet, og vædede de øvrige Papirer.

Berner stod i største Forlegenhed hos. Han havde ikke ventet sig denne Lidenskabs raske Op-

bluesen. Nogle Gange vilde han falde sin Ven i Ordet, nogle Gange give Samtalen en anden Vending; forgiæves! han modstod ikke Strøms men. Ogsaa her paatog sig det vedholdende Venskab igien sit Embede. Han lod Smertens hæftigste Anfald gaae over, medens han ved sin stille Nærværelse bedst lod en oprigtig reen Deeltagelse see, og saaledes blev de den Aften; Wilhelm nedfænkter i stille Efterfølelse af Smerten, og den anden forkrækket ved det nye Udbrud af en Lidsenskab, han længe troede at have betvunget og overmandet ved gode Raad, og ivrig Tiltale.

Tredie Kapitel.

Efter siige Revidiver pleiede Wilhelm for det meste kun desivrigere at opoffre sig til Forretning og Virksomhed, og det var den bedste Wei til at undflye den Labyrinth, der igien søgte at lokke ham til sig. Hans gode Maade til at føre sig op mod Fremmede, hans Lethed til at føre Brevsverling næsten i alle levende Sprog, gav hans Fader og hans Handeleven bestandig mere Haab, og de trøstede sig over Sygdommen, hvis Aarsag ikke var bleven dem bekjendt, og over den Pause, der havde afbrudt deres Plan. Man begyttede andengang Wilhelms Afreise, og vi fandt ham paa sin Hest med Badsækken bag sig, opmuntret ved fri Lust og Berørgelse, at nærme sig Biergene, hvor han skulde forrette nogle Handelsaender.

Langsom giennemstrøg han Bierge og Dale med den største Fornøjelses Følelse. Udhængene

de Fielde, brusende Vandfald, bevoxne Vægge, dybe Grunde saae han her første Gang, og dog havde hans tidligste Ungdomsdrømme allerede svævet i slige Egne. Ved dette Syn sølte han sig atter forynget, alle udstandne Smerter vare borttvættede af hans Siæl, og med fuldkommen Munterhed foresagde han sig Stæder af adskillige Digte, og især af Pastor fido, der paa disse eensomme Stæder skævtis strømmede ham i Huskommelsen. Og saa erindrede han sig mange Stæder af sine egne Sange, som han med en særdeles Tilfredshed reciterede. Han oplivede den Verden, der laae for ham, med alle Forgangenhedens Skikkelser, og hvert Skridt ud i Fremtiden var ham fuldt af Anelse om vigtige Handlinger, og mærkelige Begivenheder.

Adskillige Mennesker, der efter hinanden kom bag ved ham, gik ham med en Hilsen forbi, og hastende fortsatte deres Vej ind til Fjelds ad steile Fodstier, afbrøde nogle Gange hans stille Moroe, uden at han dog var bleven opmærks-

som paa dem. Endelig gav en snaksom Medv
vandrer sig i Selskab med ham, og fortalte
Aarsagen til den stærke Balsart.

"I Hochdorf, sagde han, bliver i Aften
spilt Comedie, og dertil samles hele Nabolauget."

"Hvorledes! raabte Wilhelm, i disse eens
somme Bierge, mellem disse ugiennemtrængelige
Skove har Skuespilkunsten fundet Vej, og byg-
get sig et Tempel, og jeg maae giøre Balsart til
dens Fests?"

"De vil endnu undres mere, sagde den ans-
den, naar De hører, af hvem det Stykke opfø-
res. Der er en stor Fabrik paa det Sted, som
nærer mange Mennesker. Entreprenøren, der
saa at sige, er adskilt fra alt menneskeligt Sels-
skab, veed om Vinteren ikke bedre at fysiselsætte
sine Arbeidere, end at han har faaet dem paa at
spille Comedie. Han lider ingen Kort iblandt
dem, og ønsker ogsaa forresten at holde dem fra
raae Sæder. Saaledes tilbringe de de lange Af-

tener, og i Dag, da det er den Gamles Fødselsdag, give de ham til Værelse en egen Højtid."

Wilhelm kom til Hochdorf, hvor han skulde blive Natten over, og stod af paa Fabrikken, hvis Entrepreneur ogsaa stod mellem Gældnerne paa hans Liste.

Da han nævnte sit Navn, raabte den Gamle forundret: *Oh, min Herre! er De en Søn af den brave Mand, som jeg skylder saa megen Tak, og hidindtil ogsaa Penge?* Deres Hr. Fader har havt saa megen Taalmodighed med mig, at jeg ret maatte være et Skarn, naar jeg ikke hastig og glad betalte. De kommer just ret tilpas for at see, det er mit Alvor.

Han kaldte paa sin Kone, der var ligesaa glad over at see den unge Mand; hun forstikkede, at han lignede sin Fader, og beklagede, at hun for de mange Fremmedes Skyld ikke kunde huse ham om Natten.

Vendtet var ligesom og snart i Rigtighed; Wilhelm stak en Tret Penge i Lommen, og ans

Rede, hans øvrige Forretninger maatte gaae ligesaa let.

Skuespillets Time kom; man ventede nu kun paa Oberforstmeesteren, der endelig ogsaa kom, traadde ind med nogle Jægere, og modtoges med største Ærbødighed.

Selskabet blev nu ført ind i Skuespilhuset, hvortil man havde indrettet en Lade, der laae strax ved Haugen. Huus og Theater var uden fynderlig Smag artig og munter nok anlagte. En af de Malere, der arbejdede ved Fabrikken, havde været Handsanger ved Theatret i Residentsen, og havde nu hængt Skov, Gade, og Værrelse, sagtens lidt raat. Stykket havde de laant af en omflakkende Truppe, og skaaet det til efter deres egen Tarv. Som det var, morede det. Den Intrigue, at to Elskere vilde snappe en Pige fra hendes Formynder og fra hinanden, frembragte allehaande interessante Situationer. Det var det første Stykke, vor Ben efter lang Tiids Forløb igien saae; han gjorde mangehaande Be-

tragtninger; det var fuldt af Handling; men uden Skildring af sande Characterer. Det behagde, og morede. Saaledes er al Skuespilkunsts Begyndelse. Det raa Menneske er tilfreds, naar han kun seer noget foregaae; den dannede vil se le; og Estertanke er kun behagelig for den fuldsammen uddannede.

Skuespillerne havde han gierne hjulpet lidt efter hist og her; thi der seilede kun lidet, saa kunde de have været meget bedre.

I hans stille Betragtninger forstyrredes han af Tobaksdampen, der alt blev stærkere og stærkere. Oberforstuefteren havde tændt sin Pipe strax, efter Stykket var begyndt; og efterhaanden tog flere sig den Frihed. Ogsaa gav denne Herres Hunde stemme Scener. Man havde rigtig nok lukket dem ude; men de fandt snart Veien ad Bagdøren, løb paa Theatret, vendte mod de Spillende, og sprang endelig over Orkestret hen til deres Herrer, der havde taget den første Plads i Parterret.

Til Efterspil bragdes et Offer. Et Portrait, der forestillede den Gamle i hans Brudgomskiole, stod paa et Alter behængt med Krandsse. Alle Skuespillere hylbodede ham i de ydmygste Stillinger. Det yngste Barn traadde hvidklædt frem, og holdt en Tale paa Vers, hvorved hele Familien, og selv Oberforstmeisteren, som derved huffede paa sine egne Børn, bevægedes til Taare. Saaledes endtes Stykket; og Wilhelm kunde ikke holde sig fra at gaae op paa Theatret, besee Aecricerne i Nærheden, rose dem for deres Spil, og give dem nogle Aand for Fremtiden.

Vor Vens øvrige Forretninger, som han efterhaanden besørgede paa større og mindre Stæder i Fjeldet, løb ikke alle saa lykkelige og saa fornyede af. Mange Gældnere bade om Opsættelse, mange vare uheldige, mange gik fra Gælden. Efter hans Anviisning skulde han stævne nogle, han maatte søge en Procurator op, undersøgte ham, møde for Retten, og flere saadanne fortrædelige Forretninger.

Ligesaa gik det ham, naar man vilde vise ham Vre. Kun saa Folk fandt han, der nogens lunde kunde give ham Underretning; saa, som han haabede at komme i nogen nyttig Handelsforbindelse med. Da der nu og ulykkeligviis indtraf Dregndage, og en Reise til Hest i de Egne var forbunden med utaalelige Besværligheder, saa takkede han Himmelen, da han igien nærmede sig det flette Land; og ved Foden af Bierget i en skøn og frugtbar Slette, ved en blid Flod i Soelskin saae en munter liden Kiøbstad ligge, hvor han vel ingen Forretninger havde, men just derfor besluttede at opholde sig et Par Dage, for at skaffe sig og sin Hest, der havde lidt meget af den slemme Wei, nogen Liise.

Fjerde Kapitel.

Da han stod af i et Værtshuus paa Torvet, gik det der meget lystigt, i det mindste meget levende. Et stort Selskab Liniedansere, Lustspringere, og Gøglere, der havde en stærk Mand hos sig, var trukket ind med Rener og Vørn, og, imedens de lavede dem til at lade sig offentlig see, gjorde et Ustyr efter det andet. Snart trattedes de med Værten, snart med hinanden; og var deres Trættens utaalelig, vare Yttringerne af deres Fornøjelse ganske og aldeles uudstaaelige. Ubestemt, om han skulde gaar eller blive, stod han ved Vorten, og saae paa Arbeidsfolkene, der begyndte at staa en Stillads op paa Pladsen.

En Pige, som gik med Roser og andre Blomster, bad ham sin Kuro, og han kiopte sig en smuk Bouquet, som han med Liebhaberie bandt om, og med Tilfredshed betragtede; da et Vindue i et paa Siden af Pladsen liggende andet

Bærtshuus gik op, og et velskabt Fruentimmer viste sig i det. Nagtet Frastanden kunde han opdagte, at en behagelig Munterhed bestøiede hendes Ansigt. Hendes blonde Haar faldt klodessløs opløste om hendes Nakke, og hun syntes at se sig om efter den Fremmede. Noget efter kom et ungt Menneske, der havde et Pudderforflæde paa, og en lille hvid Trøje paa, udaf Døren der i Huset, gik lige hen til Wilhelm, hilste paa ham, og sagde: Fruentimmeret i Vinduet lader Dem spørge, om De ikke vil overlade hende en Deel af de deilige Blomster? — De tre alle til hendes Tjeneste, svarte Wilhelm, i det han flyede det lette Bud Bouquetten, og tillige gjorde den Skionne en Compliment, som hun besvarte med en venlig Gienhelsen, og trak sig tilbage fra Vinduet.

Estertænksom over dette artige Eventyr gik han op ad Trappen til sit Værelse, da en ung Skabning sprang ham imøde, og tildrog sig hans Opmærksomhed. En lille kort Silkevest med op-

skaarne spanske Uermier, knappe lange Beenklæder
 med Puffer klædede Barmet meget vakker. Læn-
 ge sorte Haar vare flettede og snoede i Lokker og
 Vidste om Hovedet. Wilhelm saae med Forun-
 dring paa denne Figur, og kunde ikke blive eenig
 med sig selv, om han skulde erklære den for en
 Dreng eller en Pige. Dog bestemte han sig snart
 for det sidste, og opholdt hende, da hun kom
 ham forbi, sagde hende god Dag, og spurgde,
 hvem hun hørte til? hvorvel han let kunde see,
 at hun maatte være et Lem af det springende og
 dandsende Selskab. Med et skarpt sort Sideblik
 saae hun paa ham, i det hun rev sig fra ham,
 og løb ind i Kioffenet uden at svare.

Da han kom op ad Trappen, fandt han
 paa den store Forsal to Mandspersoner, der
 øvede sig i at fægte, eller rettere syntes at prø-
 ve deres Færdighed paa hinanden. Den eene
 var aabenbar af det Selskab, der var i Huset;
 den anden havde et mindre vildt Udseende. Wil-
 helm saae til, og havde Aarsag at beundre dem

begge, og da ikke længe derpaa den forfælggede
seenestærke Stridsmand forlod Balpladsen, tilbød
den anden med megen Artighed Wilhelm Fleu-
retten.

Naar De vil tage en Lærling i Lære, svar-
rede denne, er jeg vel tilfreds med at vove nogle
Gange med Dem. De fægtede sammen, og hvors-
vel den Fremmede var den Nykomne langt overs-
legen, var han dog høflig nok til at forsikre, at
alt blot kom an paa Øvelse, og virkelig havde
Wilhelm ogsaa viist, at han tidligere var bleven
undervist af en god og grundig tydsk Fægtemester.

Deres Samtale afbrødes ved den Larm,
hvormed det brogede Selskab trak udaf Bartschus-
set, for at underrette Byen om deres Skuespil,
og gjøre den begiærlig efter deres Kunster. Efter
en Trommeslager fulgte Entrepreneuren til Hest,
bag efter ham en Dandsferinde paa en lignende
Veenrad, og holdt et Barn for sig, der var vel
udpyntet med Baand og Glitter. Derpaa kom
den øvrige Truppe til Fods, hvoraf nogle bar

Børn i eventyrlige Stillinger let og bekvemt paa deres Skuldre, og blandt hvilke den unge forthos vede mærke Figur paa ny opvakte Wilhelms Opmærksomhed.

Pagliasso løb snorrig frem og tilbage blant den tilskinnende Mængde, og uddeelte med meget begribelige Leier, i det han snart kysede en Pige, snart bixede en Dreng, sine Sadler, og opvakte blandt Folket en uovervindelig Begjærlighed efter at lære at kende ham nærmere.

I de trykte Anmeldelser vare Selskabets mangfoldige Kunster udbasunede, og især en Monsieur Marcis og en Jomfrue Landruette, der begge som Hovedpersoner havde havt den Klogskab, at holde sig fra Optoget, for derved at give sig en fornemmere Anseelse, og vække desmere Nysgierlighed.

Under Optoget havde ogsaa den smukke Marboerste igien ladet sig see i Vinduet, og Wilhelm havde ikke undladt at forespørge sig om hende hos sin nye Bekendte. Denne, som vi indtil vides

re ville kalde Laertes, tilbød sig at følge Wilhelm over. Jeg og det Fruentimmer, sagde han smilende, ere et Par Brag af et Skuespillerseelskab, som for kort siden strandede her. Stedets Besøghelighed har bevæget os til at blive her nogen Tid, og fortære det lidet, vi have samlet, i Noe, medens en god Ven er reist ud at søge sig og os et Sted at komme an.

Laertes fulgte strax sin nye Bekændt til Phyllis Dør, hvor han lod ham staae et Øieblik, for at hente Sukkergodt i en Naboebod. De vil vist takke mig, sagde han, i det han kom tilbage, for det jeg skaffer Dem dette artige Bekendtskab.

Fruentimmeret kom dem imøde udaf Varelset paa et Par lette Pampusser med høje Hale. Hun havde kastet en sort Saloppe over en hvid Negligee, der just, fordi den ikke var ganske reenslig, gav hende et humsligt og mageligt Udseende; hendes korte Skjorte lod see de nydeligste Fodder af Berden.

Vær De mig velkommen! raabte hun til Wilhelm: og tak for de skønne Blomster. Hun forte ham ved den ene Haand ind i Bærelset, i det hun med den anden trykkede Bouquetten til Brystet. Da de havde sat dem, og var i ligesgyldige Samtaler, som hun vidste at give en indtagende Vending, rystede Laertes brændte Mandser ud i hendes Skid, og hun begyndte strax at gnasse paa dem. See engang, hvad det unge Menneske er for et Barn! raabte hun: han vil nu bilde Dem ind, at jeg er en stor Ven af saadant Gnasserie, og det er ham, der ikke kan leve uden at nyde noget Vækkert.

Lad De os kun tilstaae, svarte Laertes, at vi heri, som i mere, gierne giere hinanden Selskab. For Exempel, sagde han, det er i Dag en meget deilig Dag; jeg syntes, vi skulde tiere en Tour, og tage vort Middagsmaaltid paa Møllen. — Det gierne! sagde Philine: vi maae gjøre vor nye Bekjandt en lille Forandring. — Laertes sprang affted, for han gik aldrig, og Wil-

helm vilde et Øieblik hjem, for at lade gjøre ved sit Haar, der endnu saae ganske uordentligt ud fra Reisen. Det kan De gjøre her, sagde hun, kaldte paa sin lille Tiener, og nødde Wilhelm paa den artigste Maade, at trække sin Kiole af, og tage hendes Pudderkaabe om, og lade sig frisere i hendes Nærværelse. Man maae endelig ingen Tiid forsomme, sagde hun, man veed ikke, hvor længe man bliver sammen.

Drengen, der var mere trodsig end ubehænselig, bar sig ikke ad paa det bedste, rev Wilhelm i Haaret, og lod ikke til at blive saa snart færdig. Philine satte ham nogle Gange irette for hans Uartighed, stødte ham endelig utaalmodig bort, og jagede ham ud af Døren. Nu tog hun sig selv Umagen paa, og krusede vor Vens Haar med stor Lethed og Næthed, hvorvel hun heller ikke syntes at haste, og snart havde eet, snart et andet at udsætte paa sit Arbeide; i det hun ikke kunde undgaae at røre med sine Knæ ved hans, og bringe Bouquet og Bryst saa nær til hans Læ-

ber, at han mere end eengang kom i Fristelse at trykke et Kys derpaa.

Da Wilhelm havde strøbt Puddret af Panden med den lille Pudderkniv, sagde hun til ham: put den til Dem, og tænk ved den paa mig. Det var en artig Kniv: Grebet af indlagt Staal vilste de venlige Ord: tænk paa mig. Wilhelm stak den hastig til sig, takkede hende, og bad om Tilladelse, at torde gjøre hende en liden Foræring igien.

Nu var man bleven færdig. Laertes havde bragt Vognen, og nu begyndte en meget moersom Tour. Philine kastede noget ud af Binduet til hver Fattig, der tiggede af hende, og raabte tillige et muntret og venligt Ord til ham.

Neppe vare de komne paa Mollen, og havde bestilt sig Mad, seend der lod sig høre Musik uden for Huset. Det var Biergsfolk, som til Ethar og Triangel med levende og skarpe Stemmer sang adskillige artige Viser. Det varede ikke længe, før en tilstrømmende Mængde havde staaet

en Kreds om dem, og Selskabet tilnækkede dem sit Bifald ud af Vinduerne. Da de saae denne Opmærksomhed, udvidede de deres Kreds, og syntes at forberede dem til deres vigtigste Stykke. Efter en Pause traadde en Biergmand frem med en Hække, og foreskille, medens de andre spillede en alvorlig Melodie, at han gravede.

Det varte ikke længe, før en Bonde traadde ud af Mængden, og pantomimisk truende gav han at forstaae, at han skulde forsøge sig bort her. Selskabet undredes derover, og erkjendte først den, som Bonde forklædte, Biergmand, da han aabnede Munden, og i et Slags Recitativ skældte paa den anden, for det han understod sig at haandtere paa hans Ager. Den anden kom ikke ud af sin Gatning, men begyndte at undervise Landmanden, at han havde Ret til at slaae ned her, og gav ham derved de første Begreber om Biergværksdrift. Bonden, som ikke forstod den fremmede Terminologie, gjorde alleslags taabelige Spørgsmaal, som Tilskuerne, der holdte sig for klor

gere, slog en høj Latte op over. Biergmanden søgte at berigtige ham, og beviste ham den Fordeel, der tilfaldt og tilfald ham, naar Landets underjordiske Skatte opgrovedes. Bonden, der først havde truet den anden med Hug, lod sig lidt efter lidt stille tilfreds, og de skiltes som gode Venner fra hinanden, men især traf Biergmanden sig paa den ærefuldeste Maade udaf Striden.

Vi have, sagde Wilhelm ved Bordet, i denne liden Dialog det meest levende Exempel, hvor nyttigt Theatret kunde være for alle Stænder, hvor megen Fordeel selv Staten kunde drage deraf, naar man bragte Menneskenes Handlinger, Haandteringer, og Foretagender paa Theatret fra deres gode roesværdige Side, og i den Synspunkt, fra hvilken Staten selv maae ære og beskytte dem. Nu fremstille vi kun Menneskenes latterlige Side; Lystspildigteren er ligesom blot en skielende Oppasser, der overalt har et vagtsomt Øje paa sine Medmenneskers Feil, og synes at være glad, naar han kan give dem Een.

Skulde det ikke være et behageligt og værdigt Arbejde for en Statsmand, at overføre alle Stænders naturlige gjensidige Indflydelse, og lede en Digter, der havde tilstrækkelig Humor, i hans Arbejder? Jeg er overbevist, der lod sig paa denne Maade udtænke mange meget moersomme paa eengang nyttige og lystige Stykker.

"Saavidt jeg, sagde Laertes, overrast, hvor jeg har sværmet om, har kundet mærke, veed man blot at forbyde, at hindre, og afvise; men sjælden, at byde, fremme, og belønne. Man lader alting i Verden gaae, til det bliver skadeligt, saa bliver man vreed, og slaar til."

"Bliv mig borte med Stat og med Statsmænd, sagde Philine: dem kan jeg ikke tænke mig uden i Paryker, og en Paryk maae der saa have paa, hvem der vil, saa fremkalder den altid en frampagtig Bevægelse i mine Fingre; jeg gad strax taget den af den ærværdige Herre, springe om i Stuen, og lee Skaldepande ud."

Med nogle levende Sange, som hun meget beiligt foredrog, affkar Philine Samtalen, og drev paa, de skulde hurtig tage hjem, for ikke at forsamme at see Liniedandsernes Kunstner om Aftenen. Snorrig indtil Overgivenhed fortsatte hun sin Gærmildhed mod de Fattige paa Hjemvejen, indtil hun tilsidst, da hendes og hendes Rejsekammeraters Penge slap, kastede sin Straas hat ud til en pige, og sit Halstorklæde til en gammel Kierling.

Philine indbød begge sine ledsagere hjem til sig, da man, sagde hun, fra hendes Vinduer kunde see det offentlige Skuespil bedre end fra det andet Værtshuus.

Da de kom hjem, fandt de Stillaadsen opslaaet, og Vaggrunden prydet med ophængte Tapper. Svingbredderne vare alt lagde, den slappe Linie gjort fast ved Stolperne, og den spændte trukket over Bueene. Pladsen var temmelig fuld af Folk, og Vinduerne besatte med alleslags Tiiskuere.

Pagliasso forberedede først Forsamlingen med nogle Dumheder, som Tilskuerne altiid pleie at lee af, til Opmærksomhed og god Lune. Nogle le Børn, hvis Legemer fremstillede de sælsomste Fordreielser, opvakte snart Forundring, snart Gysen, og Wilhelm kunde ikke bære sig for dyb Medynk, da han saa det Børn, han ved første Syn havde følt Deeltagelse for, med nogen Umasse frembringe de besynderligste Stillinger. Dog snart opvakte de lystige Springere en levende Fornøielse, naar de først enkelte og saa efter hinanden, og endelig alle paa eengang for, og baglænds stødte Kolbytter i Lusten. Lydelig Haandsklap og Jubel lod fra hele Forsamlingen.

Men nu henvendtes Opmærksomheden paa en anden Gienstand. Børnene maatte een efter anden ud paa Linien, og det Lærlingene først, for ved deres Øvelser at forlænge Skuespillet, og sætte Kunstens Vanskelighed i Lys. Der vilste sig ogsaa nogle Mandspersoner og vorne Fruen:

timmer med temmelig Færdighed; men det var endnu ikke Monsieur Narciss; endnu ikke Desmoiselle Landrinette.

Endelig traadde ogsaa disse frem af et Slags Telt bag opspændte røde Gardiner og opfyldte ved deres behagelige Udortes, og gjærlige Pynt Tilskuernes hidtil lykkelig nærede Haab. Han, en munter Knøs af Middelskorrelse med sorte Øine, og en stærk Vidst; hun, ikke mindre nydelig, dog stærk skabt; begge viiste sig efter hinanden paa Linien med lette Bevægelser, og sælsomme Stillinger. Hendes Lethed, hans Korvøvenhed, den Nøjagtighed, hvormed begge udførte deres Kunststykker, forhøjede ved hvert Skridt og hvert Spring den almindelige Fornøjelse. Den Ansættelse, hvormed de førte dem, de andres tilsyns ladende Bestræbelser omkring dem, gav dem Ansættelse, som de vare hele Truppens Herre og Mester, og enhver ansaa dem for værdige til denne Rang.

Folkets Begejstring meddeelte sig til Tilskuernes i Vinduerne; Damerne saae med usfravendte

Gine efter Narciss, Herrerne, efter Landrinette. Folket jublede, og det finere Publikum holdt sig ikke fra at flappe; det var knap, man endnu løb ad Pagliasso. Kun faa listede sig bort, da nogle af Truppen for at indsamle Penge trængte sig med Tintallerkener om blandt Mængden.

"Jeg synes, de har gjort deres Sager godt, sagde Wilhelm til Philine, der laae i Vinduet ved ham; jeg beundrer deres Forstand, hvormed de vidste ogsaa at gjøre ubetydende Kunststykker, anbragte til rette Tid, gjældende, og hvorledes de af Børnenes Ubehændighed og de bedste Virksomhet sammenarbejdede et Heelt, der først opvakte vor Opmærksomhed, og derpaa underholdt os paa det behageligste."

Folket var lidt efter lidt løbet sin Vej, og Pladsen var bleven tom, medens Philine og Laertes kom i Strid om Narcisses og Landrinettes Skabning og Hærdighed, og drillede hinanden indbyrdes. Wilhelm saae det forunderlige Barn

staae paa Gaden med andre Børn, der legede; han gjorde Philine opmærksom paa det, og hun, efter sin levende Maade, kaldte og vinkede strax ad Barnet, og da det ikke vilde komme, klappede hun syngende ned af Trapperne, og kom op med det.

Her er Gaaden! raabte hun, i det hun trak Barnet ind ad Døren. Det blev staaende ved Indgangen, ligesom det vilde strax smutte ud igien, lagde den højre Haand paa Brystet, den venstre paa Panden, og bukkede sig dybt. Vær ei bange, kære Lille! sagde Wilhelm, i det han gik mod hende. Hun saae paa ham med usikkert Blik, og traadde nogle Skridt nærmere.

Hvad hedder du? spurgde han. — De kaldte mig Mignon. — Hvor gammel er du? — Mine Aar har ingen talt. — Hvem var din Fader? — Den store Diævel er død.

Nu det er underligt nok! raabte Philine. Man spurgde hende endnu om eet og andet; hun bragde altid sine Svar frem paa brokket tydsk,

og en besynderlig højtidelig Maade; derhos lagde hun hvergang Hænderne paa Hoved og Bryst, og bukkede sig dybt.

Wilhelm kunde ikke see nok paa hende. Hans Øine og hans Hjerte bleve umodstaaelig tiltrukne af dette Væsens hemmelighedsfulde Tilstand. Han regnede hende for tolv til tretten Aar; hendes Legeme var godt byggt, undtagen at hendes Lemmer lovede en stærkere Væxt, eller gav tilkiænde, at den var standset. Hendes Ansigtssdannelse var ikke regelrigtig, men paaafaldende, hendes Pande hemmelighedsfuld, hendes Næse overordentlig smuk, og Munden, hvorvel den for hendes Alder syntes alt for tilluft, og hvorvel hun undertiden trak med Læberne til den eene Side, var den dog bestandig trohiertig og yndig nok. Hendes brunnlige Ansigtssfarve var neppe at kiænde giennem Sminken. Denne Gestalt indprægede sig meget dybt hos Wilhelm; han saae endnu bestandig paa hende, taug, og glemte det Nærværende over sine Betragtninger. Philine

vakte ham af sin Halvdrom, ved det hun rækkede Barnet noget Sukkergodt, der var blevet tilovers, og gav det Tegn til at gaar. Barnet gjorde sit Bul, og fløj som et Lyn ud af Døren.

Nu kom den Tid, at vore nye Bekjendte skulde skilles ad for i Aften, og aftalte endnu i Forveien at kiøre en Tour næste Dag. De vilde igien tage deres Middagsmaaltid paa en nærliggende Jægergaard. Wilhelm talte samme Aften endnu adskilligt til Philines Moes, hvorpaa Laertes kun gav korte og letfærdige Svar.

Den anden Morgen, da de igien havde øvet dem en Times Tid i at søgte, gik de til Philines Værtshuus, hvor de alt havde seet den bestilte Vogn kiøre hen. Men hvor forundret blev Wilhelm, da Vognen var forsvunden, og endnu mere, da Philine ikke var at finde hiemme. Hun havde, fortalte man, sat sig i Vognen med et Par Fremmede, der var kommet samme Morgen, og var kiørt affæd med dem. Vor Ven, der havde lovet sig behagelig Moroe i hendes Selskab, kunde ikke

dølge sin Fortrydelse. Derimod loe Laertes, og sagde: saaledes staaer hun mig an; det seer hende ganske litgt! lad De os gaae lige til Jagthuset, hun være, hvor hun vil! for hendes Skyld vil vi ikke opgive vor Tour.

Da Wilhelm underveis vedblev at dadle denne Inconsequents i hendes Adfærd, sagde Laertes: jeg kan ikke finde det inconsequent, naar nogen bliver sin Character troe. Naar hun tager sig noget for, eller lover nogen noget, skeer det kun under den stiltiende Betingelse, at det ogsaa vil være hende belettigt at udføre det Forsæt, eller holde sit Lofte. Hun giver gierne bort; men man maa altid være færdig til at give tilbage, hvad man har faaet.

Det er en sølsom Character! svarede Wilhelm.

Jttet mindre end sølsom, kun at hun ingen Hykkleriske er. Jeg holder derfor af hende; ja jeg er hendes Ven, fordi hun fremstiller mig sit Kien saa reent, som jeg har saa megen Aarsag til at hade. Hun er mig den sande Eva, Qvins

dekionnets Stammemoder; saaledes ere de alle, kun vil de ikke have Ord for det.

Under mangehaande Samtaler, hvor Laertes meget levende udtrykte sit Had til Qvindedekionnet, uden dog at angive Aarsagen dertil, vare de komne til Skoven, hvori Wilhelm traadde meget forstemt ind, da Laertes Vittringer gjorde ham Erindringen om hans Forhold til Mariane levende igien. Ikke langt fra en beskygget Kilde, under herlige gamle Træer, fandt de Philine sidde ene ved et Steenbord. Hun sang dem en lystig Vise imøde; og da Laertes spurgte efter hendes Selskab, raabte hun: dem har jeg artig fixeret; jeg har taget dem ved Næsen, som de fortiente. Alt underveis satte jeg deres Gævmildhed paa Prove, og da jeg mærkede, at de vare af de karrige Slikkere, tog jeg mig strax for at straffe dem. Da vi var kommet, spurgde de Opvarteren, hvad der var at faae? og han regnede da med sin sædvanlige løbende Tunge op alt, hvad der var, og mere end der var. Jeg saa deres Forlegenhed; de

faae til hinanden, stammede, og spurgte om Prisen.
 Hvad vil De længe betænke Dem, sagde jeg, Bør-
 det er en Fruentimmerssag, lad De mig sørge for
 det. Jeg begyndte nu at bestille et rasende Mids-
 dagsmaaltid, som der endnu skulde sendes Bud
 i Nabolauget om mange Ting til. Opvarteren,
 som jeg ved at gøre et Par Gange skav Mund,
 havde gjort til min Fortroelige, hjalp mig endes-
 lig; og nu ængstede vi dem saaledes ved For-
 restillingen om et herligt Gæstebud, at de fort-
 og godt besluttede dem til en Spadseretour i Sko-
 ven, som de vil knap komme tilbage fra. Jeg
 har leet et Kvarteer paa min egen Haand, og
 vil lee, saa tit jeg tænker paa de Ansigter. Ved
 Wordet erindrede Laertes hende om lignende Til-
 fælde; de kom i Gang med at fortælle lystige Hi-
 storier, Misforstaaelser og Pudser.

En ung Mand af deres Bekjendtskab fra
 Byen kom snigende med en Bog giennem Sko-
 ven, satte sig hos dem, og roeste den smukke Plads.
 Han gjorde dem opmærksomme paa Kildens Nær-

len, paa Grenenes Bevægelse, paa de indfaldende
Lys, og paa Fuglenes Sang. Philine sang en
liden Vise om Gigen, der ikke syntes at behage
den Nykomne; han recommanderede sig snart.

Naar jeg bare, raabte Philine, da han var
horte, aldrig maatte faae mere at høre om Natur
og Naturscener; intet er utaaleligere, end at lade
sig den Fornøjelse regne for, som man nyder. Naar
det er smukt Væir, spadserer man, ligesom man
dandser, naar der spilles op. Men hvem gider
eet Øieblik tænkt paa Musikken? hvem paa det
smukke Væir? Dandseren interesserer os, ikke
Violinen; og at see ind i et Par sorte Pine glør
et Par blaae altfor godt. Hvad skal derimod
Kilder, og Brønde, og gamle trædfæde Linde?
Hun saae, i det hun talte saaledes, Wilhelm i
Pinene med et Blik, som han ikke kunde forbyde,
at trænge i det mindste ind til Døren i hans
Hierte.

De har Ret, svarede han med nogen Fors-
legenhed, for Mennesket er Mennesket det inter-

ressanteste, og skulde maaskee ganske eene interessere ham. Alt andet, hvad der omgiver os, er enten kun Element, som vi leve i, eller Nødsak, som vi betiene os af. Jo mere vi holde os op derved, jo mere vi mærke derpaa, og tage Deel deri, desvagere bliver Følelsen af vort eget Værd og Følelsen af Selskabet. De Mennesker, der sætte en høj Priis paa Haver, Bygninger, Klæder, Smykke, eller nogen Eiendom, ere mindre selskabelige og følelige; de tabe Menneskene af Synet, som det kun lykkes meget faa at samle og glæde. See vi ikke ogsaa det paa Theatret? en god Skuespiller bringer os snart til at glemme en usel upassende Decoration, da derimod det smukkeste Theater først gier Mangelen paa gode Skuespillere ret følelig.

Efter Bordet satte Philine sig i det beskyggede høje Græs. Hendes to Venner maatte skaffe hende Blomster hid i Mængde. Hun flettede sig en fuld Krands, og satte dem paa; hun saae usigelig indtagende ud. Blomsterne strækkede endnu

til nok een; ogsaa den flettede hun, medens begge Mandfolkene satte sig hos hende. Da den under allehaande Speg og Illusioner var bleven færdig, trykkede hun den med stærste Ynde paa Wilhelms Hoved, og rykkede den mere end een gang andersledes, inden hun syntes, at den sad ret. Og jeg skal da, som det synes, gaae tomhændet derfra? sagde Laertes.

Engenlunde! svarte Philine: I skal ingensinde beklage Eder. Hun tog sin Krands af Hovedet, og satte den paa Laertes.

Var vi Medbeilere, sagde denne, saa vilde vi komme i hæftig Striid, hvem af begge du meest begunstige.

Da var I de rette Toeser, gav hun til Svar, i det hun boiede sig over til ham, og rakte ham Munden til et Kys; men strax vendte sig igien, slog sin Arm om Wilhelm, og trykkede et levende Kys paa hans Læber. Hvilket smager bedst? spurgde hun drillende.

Underligt! raabte Laertes; det synes, som
 fligt aldrig kunde smage af Malurt.

Saalidet, sagde Philine, som nogen Gave,
 som een nyder uden Avind og Egenfund. Nu
 havde jeg, raabte hun, Lyst at dandse en Tis-
 mes Tid, og saa maae vi vel see igien til vore
 Springere.

Man gik til Huset, og fandt der Musik.
 Philine, som var en god Dandserinde, bragte
 Liv i begge hendes Selskabere. Wilhelm var ikke
 ubehændig; men han fattedes en kunstig Øvelse.
 Hans to Venner tog sig for at undervise ham.

Man stinkede sig. Liniedandserne havde alt
 begyndt at vise deres Kunster. Mange Tilskuere
 havde indfundet sig paa Pladsen; dog var, da vor
 re Venner stod af Bognen, en Tummel dem mær-
 kelig, der havde trukket en stor Deel Mennesker
 hen til Dorren af det Bartsuus, hvor Wilhelm
 var taget ind. Wilhelm sprang derover, for at
 see, hvad det var, og med Forstrækkelse saae
 han, i det han trængte sig giennem Folket, Her

ren for Liniedandserselskabet, der var i Færd med at trække det interessante Barn ved Haaret ud af Huset, og med et Vidstestast hug ubarmhiertig løs paa den lille Krop.

Wilhelm sløj som et Lyn hen paa Manden, og greb ham i Brystet. Slip det Barn! skreeg han som en Rasende, eller een af os to bliver her paa Stædet. Han greb tillige Karlen med en Styrke, som kun Bredden kan give, i Struben, saa han troede, han skulde quæles, slap Barnet, og søgte at forsvare sig mod den angribende. Nogle Folk, der søgte Medsyn med Barnet, men ikke havde vovet at begynde Striid, faldt strax Liniedanserens i Armen, gjorde ham vaabenløs, og truede ham med mange Skældsord. Denne, der nu saae sig indskrænket til sin Munds Vaaben, begyndte græsselig at true, og bande: det dovne uduelige Kreatur vilde ikke gjøre sin Skyldighed; hun væggede sig ved at dandse Æggdansen, som hun havde lovet Publicum; han vilde slaae hende ihjel, og det skulde ingen forhindre ham i.

Han stræbte at rive sig løs, for at søge om Varnet, der var krøbet i Skjul blandt Mængden. Wilhelm holdt ham tilbage, og raabte: du skal ikke hverken see eller røre det Varn, førend du for Rietten har gjort Regnskab for, hvor du har staalet det; jeg skal drive dig til det yderste, og du skal ikke undgaae mig. Disse Ord, som Wilhelm i sin Hidsighed uden Tanke og Hensigt, af en dunkel Følelse, eller om man saa vil af Indskydelse havde talt, bragte det rasende Menneske med eet til Roeslighed. Han raabte: hvad har jeg med det unyttige Kreatur at gjøre! Betal De mig, hvad hendes Klæder koster, saa kan De beholde hende; vi skal endnu blive eenige i denne Aften. Han skyndte sig derpaa at fortsætte den afbrudte Foredstilling, og beroelige Publikums Uro ved nogle betydende Kunststykker.

Wilhelm søgte nu, da det var blevet stille, efter Varnet; men som ingensteds var at finde. Nogle vilde have seet det paa Loftet, andre paa Tagene af Naboehusene. Efter at man havde

sagt allevegne, maatte man slaae sig til Ro, og oppebie, om det ikke vilde komme frem af sig selv.

Midlertidig var Narcis kommen hjem; og Wilhelm spurgde ham ud angaaende Varnets Skiæbner. Dem vidste han ikke af, da han ikke havde længe været ved Selskabet; men fortalte dermed med stor Lethed, og megen Letsind sine egne Skiæbner. Da Wilhelm ønskede ham til Lykke med det store Bisald, han kunde glæde sig ved, yttrede han sig meget ligegyldig derom. Vi ere vant til, sagde han, at man leer af os, og beundrer vore Kunster; men det overordentlige Bisald hjælper os ikke. Entreprenuren betaler os, og maa see til, hvorledes han kommer ud af det. Han sagde derpaa Farvel, og vilde hastig afsted.

Da de spurgte, hvor han vilde saa hastig hen, smilte det unge Menneske, og tilfod, at hans Figur og Talenter havde tildraget ham et solidere Bisald, end det store Publikum var.

Han havde faaet Bud fra nogle Fruentimmer, der meget ivrig forlangte, at lære at kende ham nærmere, og han var bange, han knap blev færdig før Midnat med de Besøg, han havde at afslægge. Han blev ved med største Oprigtighed at fortælle sine Eventyr, og havde nævnt Navn, Gade og Hus med, hvis Wilhelm ikke havde afvendt en saadan Aabenmundighed, og høflig sendt ham afsted.

Laertes havde midlertid talt med Landrinette, og forsikrede, hun var fuldkommen værdig til at være og blive et Fruentimmer.

Nu begyndte Underhandlingen med Entrepreneuren om Barnet, som blev overladt vor Ben for tredive Daler, imod hvilke den sortskæggede hæstige Italiener fuldkommen afkød sine Fordringer; men om Barnets Herkomst vilde han ikke betænde videre, end at han havde taget det til sig, da hans Broder, som man for hans overordentlige Behændigheds Skyld kaldte den store Dævel, var død.

Den anden Morgen gik for det meste hen med at søge om Garnet. Forgjæves kreb man giennem alle Braaer i Huset og Naboeilauget; det var forsvundet, og man var bange for, det skulde være sprunget i Vandet, eller have ellers gjort en Ulykke paa sig.

Philines Yndigheder kunde ikke bortlede vor Bens Uroe. Han tilbragte en sorgmodig tankesuld Dag. Ogsaa om Aftenen, da Springerne og Dandserne opbød alle deres Kræfter for at anbefale sig paa det bedste hos Publikum, kunde hans Gemyt ikke blive opmuntret, og adspredt.

Med Tillobet fra Naboeilæderne var Antal let af Menneſker overordentlig tiltaget, og ſaaledes væltede og Biſaldets Enrehold ſig til en uhyre Sterrelſe. Springet over Kaarderne, og giennem Tønden med den Papirs Bund gjorde ſtor Senſation. Den ſtarke Mand lod til almindelig Gysen, Forſkrækkelſe, og Forundring, da han havde lagt ſig med Hoved og Been paa et Par Stole, der ſtod langt fra hinanden, en Ambolt

løste op paa sit højstvævende Liv, og derpaa en Hesteskoe af nogle vakkre Smeddesvende smedde færdig.

Ogsaa var den saakaldte Herkulesstyrke, da en Række Karle staaer paa Skuldrene af den første Række, og igjen bærer en Række Fruentimmer og Unglinge, saa der tilsidst bliver en levende Pyramide, hvis Spidse et Barn, der staaer paa Hovedet, pryder som Kaap og Bærehane, endnu aldrig seet i disse Egne, og endte værdigen det hele Skuespil. Marcis og Landrinette lod sig i Bærestole under lydeligt Frydeskrig af Folket paa de øvriges Skuldre bære giennem de fornemste Gader. Man kastede Vaand, Bouquetter, og Silketørklæder til dem, og trængte sig frem for at faae dem ret at see. Enhver syntes at være lykkelig ved at see paa dem, og værdiges et Pies kast af dem.

Hvilken Skuespiller, hvilken Skribent, ja hvilket Menneske overhoved vilde ikke see sig paa sine Ønskers Spidse, naar han ved noget æbelt

Ord eller nogen ædel Handling frembragde et saa almindeligt Indtryk? hvilken kostelig Sølelse maatte det være, naar man ligesaa hurtig ved et electrisk Slag kunde udbrede ædle, Menneſteſke den værdige Sølelser, vakte ſaadan en Henrykkelse blandt Folket, ſom diſſe Menneſker ved deres legemlige Færdighed have gjort; naar man kunde give Mængden Medfølelſe af alt menneſkeligt, naar man med Foreſtilling af Lykke og Ulykke, Wiſdom og Daarſkab, ja Afsind og Taabelighed, kunde opflamme, ryste, ſætte deres ſtandſende Jnderſte i fri, levende, og reen Bevægelse! — Saaledes talte vor Ven, og da hverken Philis ne eller Laertes syntes ſtemte til at fortsætte en ſaadan Samtale, underholdt han ſig med diſſe Vndlingsbetragtninger, i det han til ſæent ud paa Natten ſpadſerede omkring Byen, og igien engang med al en læsladt Indbildningskrafts Livagtighed og Frihed forfulgte ſit gamle Vndlingsøønſke, ved Skueſpillet at ſandſeliggjøre det Gode, Ædle, og Store.

Femte Kapitel.

Anden Dagen, da Linsedandsjerne med megen Larm vare tagne bort, indfandt Mignon sig strax igien, og traadde til, som Wilhelm og Laertes fortsatte deres Fagteveselser paa Salen. Hvor har du været henne? sagde Wilhelm venlig: du har gjort os megen Bekymring. Barnet svarede ikke, og saae paa ham. Nu er du vores, raabte Laertes; vi har kjøbt dig. — Hvad har du betalt? spurgde Barnet ganske tørt. — Hundrede Ducater! svarte Laertes; naar du giver dem igien, er du fri. — Det er vel meget? spurgde Barnet. — O ja! du maae bare føre dig vel op. — Jeg vil tiene! svarte hun.

Fra det Øieblik af, lagde hun nøje Mærke til, hvad Tjenester Opvarteren havde at gjøre de to Venner, og leed allerede anden Dagen ikke mere, at han kom i Værelset. Hun vilde gjøre alting selv, og gjorde ogsaa sine Ting sagtens

langsom, og iblandt ubehændig, dog nøjagtig og med megen Omhyggelighed.

Hun stille sig ofte hen ved et Rød Vand, og gned sit Ansigt med saa megen Iver og Hæstighed, at hun næsten gned Hul paa Kinderne, og Laertes fik ved at spørge og fixere hende at vide, at hun paa alle Maader søgte at faae Sminken af sine Kinder, og i den Ivrighed, hun gjorde det med, tog Rødmælk, hun fik paa Kinderne af Gnidningen, for den allermest haardnakkede Sminke. Man betydede hende det, og hun lod det være; og efterat hun igien var kommen til Roelighed, vilste sig en Rion brun, skøndt hun ved lidet Rødt forholdet, Ansigtetsfarve.

Ved Philines overgivne Yndigheder, ved Barnets himmelighedsfulde Nærværelse moredes Wilhelm mere, end han torde tilstaae sig selv, og tilbragde adskillige Dage i dette synderlige Selskab, og retfærdiggjorde sig for sig selv ved en flittig Øvelse i Fægte- og Dandses Kunsten, som han ikke saa let igien troede at finde Leilighed til.

Ikke lidet forundret og paa en Maade for-
 nøjet blev han, da han en Dag saae Hr. og Mas-
 dam Melina komme, som efter den første glade
 Hilsen erklyndigede sig om Directeuren og de øvr-
 lige Skuespillere, og med stor Skræk fornam,
 at hiin alt længe havde begivet sig bort, og at
 disse paa faa nær vare adspredte.

Det unge Par havde efter sin Forbindelse,
 som vi vide, Wilhelm havde været behjælpelig til,
 seet sig paa nogle Stæder om Engagement, in-
 tet fundet, og var endelig reist til denne lille
 Bye, hvor nogle Personer, der mødte dem un-
 derveis, vilde have seet et godt Theater.

Philine vilde Madam Melina, og den levende
 Paertes, da de gjorde Kiendskab, Melina slet
 ikke staae an. De ønskede strax igien at være de
 Nykomne qvit, og Wilhelm kunde ikke bibringe
 dem noget ret gunstigt Sindelag for dem, hvor
 vel han adskillige Gange forsikrede, at det var
 ret brave Folk.

Egentlig blev ogsaa vore tre Eventyreres hidtilværende lystige Livet forstyrret ved Selskabets Udvidelse paa mere end een Maade; thi Melina begyndte i Bertshuset (han havde fundet Plads i det samme, hvor Philine boede) strax at prutte og vrøble. Han vilde for saa Penge have bedre Logis, rigeligere Maaltid, og hurtigere Opvartning. Inden kort Tiid gjorde Bert og Opvarter suure Ansigter, og naar de andre, for at leve fornøjet, fandt dem i alting, og kun skyndte dem at betale for ikke længere at tænke paa det, der alt var fortæret, maatte Maaltidet, som Melina regelmæssig strax gjorde af, hvergang tages for foraf igien, saa at Philine uden Omstændigheder kaldte ham et drøvtyggende Dyr.

Endnu mere forhadet var Madam Melina den lystige Pige. Denne unge Kone var ikke uden Dannelse, dog fattedes hun ganske Aand og Siæl. Hun declamerede ikke ilde, og vilde altid declamere; men man mærkede snart, at det var kun en Orddeclamation, der dvælede

paa enkelte Steder, og ikke udtrykte Følelsen af det hele. Med alt det var hun ikke let nogen, især Mandfolk, ubehagelig. Meget mere tilfrev de, der omgikkes med hende, hende almindelig en skøn Forstand; thi hun var, hvad jeg med eet Ord gad kalde en Efterfølerinde; hun vidste at smigge en Ven, hvis Agtelse det var hende om at gøre, med en særdeles Opmærksomhed, at gaa ind saa langt som mueligt i hans Ideer; men saasnart de vare ganske over hendes Horizont, at optage et saadant nyt Særsyn med Ertase. Hun forstod at tale og tie; og skøndt hun ikke havde noget lumskt Gemyt, dog med stor Forsigtighed at passe paa, hvor den andens svage Side var.

Siette Kapitel.

Melina havde midlertid naaet erkundiget sig om
 Braget af den forrige Direction. Saa vel Des-
 corationer, som Garderobe vare pantsatte til nog-
 le Riismænd; og en Notarius havde den Fulde
 magt af Directeuren, under visse Betingelser,
 naar der fandtes Lysthavende, at samtykke i Salg-
 get paa fri Haand. Melina vilde besee Tingene,
 og traaf Wilhelm med sig. Denne søgte, da man
 aabnede ham Værelserne, en vis Tilbøjelighed
 dertil, som han dog ikke tilstod sig selv. Saa
 flet en Stand end de hængsmurte Decorationer var
 re i, af saa flet Anseelse ogsaa de tyrkiske og her-
 denske Dragter, gamle Caricaturtioler til Mænd
 og Koner, Kapper til Herremestere, Jøder og
 Præster end vare, kunde han dog ikke bære sig
 for den Følelse, at han havde fundet sit Livs lyk-
 feligste Øieblikke i Nærheden af lignende Pjaltes-
 Hodsstram. Havde Melina kunde seet i hans

Hierte, vilde han have trængt ivrigere ind paa ham, at give en Sum Penge til at indfrie, opstille, og paa nye oplive disse adspredte Lemmer af et skönt Heelt. Hvad jeg kunde være et lykkeligt Menneske, raabte Melina, eiede jeg blot to hundrede Daler, for at opnaae til en Begyndelse Besiddelsen af disse første theatraiske Fornødenheder. Hvor snart vilde jeg have et lidet Selskab samlet, som i denne By, i denne Egn, sikkerlig strax skulde føde os. Wilhelm taug, og taktsfulde forlod begge de igien indelukkede Skatte.

Melina havde fra den Dag af intet andet at tale om, end Projecter og Forslag, hvorledes man kunde indrette et Theater, og finde sin Fordeel derved. Han søgte at interessere Philine og Laertes derfor, og man gjorde Wilhelm Forslag at forstrække Pengene, og modtage Sikkerhed derfor. Denne faldt det først ved denne Leilighed ret paa, at han ikke skulde have opholdt sig her.

saalønge; han undskyldte sig, og vilde gjøre Ans
 talter til at fortsætte Reisen.

Midlertid var Mignons Gestalt og Væsen
 bleven ham bestandig mere og mere indtagende.
 I alt, hvad det gjorde og ikke gjorde, havde det
 Barn noget besynderligt. Det gik hverken op eller
 ned af Trapperne, men sprang; det krøb over
 Stakitterne paa Gangene, og inden man saa sig
 om, sad det over paa Reposen, og var roeligt.
 Ogsaa havde Wilhelm lagt Mærke til, at hun
 havde sin egen Slags Hilsen til hver især. Ham
 hilste hun paa nogen Tid med Armene overkors
 paa Brystet. Mange Dage var hun ganske
 stum, undertiden svarede hun mere paa adskillige
 Spørgsmaal, stødte besynderligt, dog saa, at man
 ikke kunde gjøre Forskiel paa, om det var Vid
 eller Ukyndighed i Sproget, da hun talte et brøks
 ket med fransk og italiensk giennemflettet tydsk.
 I sin Tjeneste var Barnet utrætteligt, og tidlig
 oppe med Solen; derimod blev det tidlig borte
 om Aftenen, sov i et Kammer paa det blotte

Gulv, og var ikke paa nogen Maade at bevæge til at tage mod en Sæf, eller en Halmfæk. Han fandt hende tit, at hun toede sig. Ogsaa hendes Klæder vare reentlige, hvorvel næsten alting var dobbelt, og tredobbelt lappet paa hende. Man sagde ogsaa Wilhelm, at hun gik hver Morgen i Messen ganske tidlig; engang fulgte han hende derhen, og saae hende i en Krog i Kirken ligge paa Knæ med Rosenkrandsen, og bede andægtig. Hun blev ham ikke vaer, han gik hjem, gjorde sig mangehaande Tanter om denne Skabning, og kunde intet bestemt tænke sig ved hende.

Nyt Overhæng af Melina om en Summa Penge til at indfri ovenomtalte Theatersager, bestemte Wilhelm endnu mere til at tænke paa sin Afreise. Han vilde endnu samme Postdag skrive Sine til, som i lang Tid intet havde hørt fra ham; han begyndte virkelig ogsaa et Brev til Werner, og var alt i Fortællingen om sine Evensyr, hvorved han, uden selv at mærke det, nogle

Gange var vejet fra Sandhed, kommet temmelig langt, da han til sin Vergelse paa den bagreste Side af sit Brevblad fandt alt nogle Vers staaende, han havde begyndt at skrive af til Madam Melina af sin Tegnebog. Uergerlig rev han Bladet i Stykker, og udsatte Gjentagelsen af sin Bekændelse til næste Postdag.

Syvende Kapitel.

Dort Selskab var samlet igien, og Philine, der var overmaade opmærksom paa hver Hest, der kom forbi, hver Vogn, der holdt, raabte med megen Kyrrighed: vor Vedant! der er vor allerkiæreste Vedant! hvem det kan være, han har hos sig! Hun kaldte, og vinkede ud af Vinduet, og Vognen holdt stille.

En kummerlig stakkels Diævel, som man paa hans lugslidte, graaligbrune Kiøle og hans slet conditionerede Underklæder skulde have holdt for en Magister, som de pleie at hennuldrue paa Academierne, stod af Vognen; og blottede, i det han tog Hatten af for at hilse Philine, en sletpuddret, men forresten meget stiv Paryk; og Philine kastede hundrede Kys til ham.

Som hun fandt sin Lykkelighed i at elske een Deel af Mandfolkene, og nyde deres Kiærlighed; saa var den Fornøjelse ikke meget ringere, som

hun saa tit mueligt skænke sig, paa en meget letfærdig Maade at drive Glæde med de andre, som hun ikke elskede.

Over den Allarm, hvormed hun modtog denne gamle Ven, glemte man at give Agt paa de andre, der fulgte efter ham. Dog troede Wilhelm at kende de to Fruentimmer, og en gammelagtig Mand, der traadde ind med dem. Ogsaa viste det sig snart, at han adskillige Gange havde for nogle Aar siden seet dem alle tre ved det Selskab, der spille i hans Fødebyr. Datterne vare siden den Tid voxede til; men den Gamle havde kun lidet forandret sig. Denne spille i Almindelighed de godmodige stoiende Gamle, som det tydske Theater ikke bliver tomt for, og som man heller ikke stælden finder i det almindelige Liv. Thi da vore Landsmænds Character er at gjøre og stifte det Gode uden megen Bram, saa tænke de stælden paa, at der ofte gives en Maade til at gjøre det, som er Ret, med Næthed og Ynde; og falde snarere af en Modsigelses Mand,

let til den Feil ved et knarvurnt Bæsen at fremstille deres kiæreste Dyd i Contrast.

Slige Roller spillede vor Skuespiller meget godt, og spillede dem saa tit og saa eene, at han derover havde antaget en lignende Maade at føre sig op paa i det daglige Liv.

Wilhelm kom i stor Bevægelse, saasnart han kiendte ham, thi han erindrede sig, hvor ofte han havde seet den Mand paa Theatret ved Siden af sin elskte Mariane; han hørte ham endnu kiælde; han hørte hendes smiggrende Stemme, hvormed hun i mange Roller skulde modtage hans haarde Bæsen.

Det første levende Spørgsmaal til de Nykomne, om det var at haabe at komme an nogensteds? blev desværre besvaret med Nei, og man maatte erfare, at de Selskaber, man havde spurgt sig for hos, vare besatte, og nogle af dem endog bekymrede for at komme til at splittes ad over den forestaaende Krig. Den stoisende Gamle havde de tilligemed sine Døttre af Fortrydelse eller af

Lyst til Forandring opgivet et fordeelsagtigt Engagement, lejet en Vogn med Pedanten, som han traf underveis, for at komme hid, hvor de da ogsaa fandt, gode Raad var dyre.

Den Tid, da de øvrige meget levende talte sammen om deres Anliggender, tilbragde Wilhelm tankesuld. Han ønskede at tale ene med den Gamle, og var bange for at høre fra Mariane, og befandt sig i største Uro.

De nyankomne Fruentimmers Artigheder kunde ikke rive ham ud af hans Drøm; men en Ordstrid, der reiste sig, gjorde ham opmærksom. Det var Fredrik, den blonde Dreng, der pleiede at varte Philine op, men denne Gang satte sig levende imod, da han skulde dække Bord, og hente Mad. Jeg har forpligtet mig til at tiene Dem, raabte han: men ikke til at varte alle Vennerne op. De kom i en hæftig Strid derover. Philine paastod, han skulde gjøre sin Skyldighed, og da han haardnakket modsatte sig, sagde hun

ham uden Omstændigheder, han kunde gaae, hvor han vilde.

Erøer De kanstee, at jeg ikke kan forlade Dem? raabte han, gik trodsig bort, pakkede sammen, og skyndte sig strax ud af Huset. Gaae Mignon, sagde Philine, og skal os, hvad vi behøve; siig det til Opvarteren, og hielp os at varte op!

Mignon traadde for Wilhelm, og spurgde efter sin lafoniske Maade: skal jeg? maae jeg? og Wilhelm svarte: Gier, hvad Læmfruen siger dig, mit Barn!

Barnet besørgede Alt, og vartede hele Aftenen Gæsterne op med yderste Omhu. Efter Bordet søgte Wilhelm at gjøre en Tour eene med den Gamle; det lykkedes ham, og efter mange haande Spørgsmaale, hvorledes det hidtil var gaaet ham, vendte Talen sig til det forrige Selskab, og Wilhelm vovede tilsidst, at spørge efter Mariane.

Tal mig intet om den affhyelige Skabning!
 sagde den Gamle: jeg har forsvoret nogensinde
 mere at tænke paa hende. Wilhelm fortrakkedes
 over denne Ytring; men var endnu i større For-
 legenhed, da den Gamle vedblev at skælde paa
 hendes Letsfærdighed og Lidelighed. Hvor gierne
 havde vor Ben afbrudt denne Samtale? men
 han maatte nu eengang udholde den underlige
 Mandes buldrende Udbrud.

Jeg skammer mig, vedblev denne, at jeg
 var hende saa hengiven. Dog, havde De kiendt
 den Pige nærmere, vilde De vist undskyldt mig.
 Hun var saa artig, naturlig og god, saa søjelig,
 og i enhver Henseende lidelig. Aldrig havde jeg
 forestilt mig, at Frækhed og Uafnemmelighed
 skulde være Hovedtræk i hendes Character.

Alt havde Wilhelm beløvet sig paa at høre
 det værste om hende, da han paa eengang med
 Forundring mærkede, at den Gamles Tone blev
 mildere, hans Tale endelig gif i Staae, og han

tog et Torklæde af Lommen, for at astørre de Taarer, der tilsidst ganske afbrød hans Ord.

Hvad fattes Dem! raabte Wilhelm. Hvad giver Deres Følelse paa eensgang saa modsat en Bending? Delg mig det ikke; jeg tager mere Andeel i denne Piges Skæbne, end De kanstke troer; kun lad De mig vide alt.

Jeg har kun lidet at sige, svarte den Gamle, i det han igien gik over til sin alvorlige fortrædelige Toner; jeg skal aldrig tilgive hende, hvad jeg har taalt for hendes Skyld. Hun havde, blev han ved, altid en vis Tillid til mig; jeg elskede hende, som min Datter, og havde, da min Kone endnu levede, fattet den Beslutning, at tage hende til mig, og rædde hende af Hænderne paa den Gamle, af hvis Ansørsel jeg ikke lovede mig meget Godt. Min Kone døde, og det Project gik overstyr.

Mod Slutningen af vort Ophold i Deres Fødeby, det er ikke fuldt tre Aar siden, mærkede jeg en øjensynlig Sørgmodighed hos hende; jeg

spurgde hende; men hun undveeg mig. Endelig gav vi os paa Reisen. Hun kiørte i Vogn med mig, og jeg mærkede, hvad hun og snart tilstod mig, at hun var i gode Omstændigheder, og i den største Frygt for at forskydes af vor Directeur. Det varte heller kun kort, inden han opdagede det, sagde hende strax hendes Contract op, som desuden kun stod paa sex Uger, betalte, hvad hun havde at fordrø, og lod hende trods alle Forrestillinger blive tilbage i en lille Bye i et ufselt Værtshuus.

Polker tage alle liderlige Qvinder! raabte den Gamle ærgerlig, og især denne, der har fordærvet mig saamangen Time i mit Liv. Hvad skal jeg vidt og bredt fortælle, hvor jeg har taget mig af hende, hvad jeg har sat paa hende, hvoreledes jeg ogsaa fraværende har sørget for hende? Jeg vilde heller kaste mine Penge i Søen, og anvende min Tiid til at oplugte skabbede Hunde, end kun nogensinde igien anvende mindste Op-

mærksomhed paa saadan en Skabning. Hvad var det? i Begyndelsen fik jeg Taksigelsesbreve, Efterretning om nogle Stæder, hvor hun opholdt sig, og tilsidst ikke eet Ord mere, ikke engang Tak for de Penge, jeg havde sendt hende til hendes Barselseng. O, Fruentimmer: Forstillelse og Løstind er ret saaledes parret sammen, for at skaffe dem et mageligt Liv, og en ærlig Karl mangen fortrædelig Time.

Dttende Kapitel.

Man tænke sig Wilhelms Tilstand, da han fra denne Samtale kom hjem. Alle hans gamle Saar vare oprevne paa ny, og den Følelse, at hun ikke havde været hans Kiærlighed ganske uværdig, igien bleven levende; thi i den Gamles Interesse, i den Roes, han mod sin Willie maatte give hende, var hendes hele Elskværdighed paa ny kommen vor Ven for Øie; ja selv den lidenskabelige Wands hæftige Anklage indeholdt intet, der havde kundet nedsætte hende i Wilhelms Øine. Thi denne bekjændte sig selv, som Medskyldig i hendes Forsæller, og hendes Taushed tilsidst syntes ham ikke dadleværdig, han gjorde sig tvært imod kun sørgelige Tanker derover, saae hende som Varselquinde, som Moder vanke om i Verden uden Hielp, rimeligviis vanke om med hans eget Varn. Forestillinger, der vakte den smerteligste Følelse hos ham.

Mignon havde ventet paa ham, og lyfte ham op af Trappen. Da hun havde sat Lyset, bad hun ham tillade, at hun maatte varte ham i Aften op med et Kunststykke. Han havde heller frabedet sig det, især da han ikke vidste, hvad det skulde blive. Men han kunde ikke afslaae denne gode Skabning noget. Efter en kort Tild traadde hun ind igjen. Hun havde et Tæppe under Armen, og bredte det paa Gulvet. Wilhelm lod hende raade. Hun kom derpaa med fire Lys, og satte et paa hver Kant af Tæppet. En liden Kurv med Æg, som hun derpaa hentesde, gjorde Hensigten tydeligere. Kunstig afmaalt traadde hun nu frem og tilbage paa Tæppet, lagde Æggene i visse Maal fra hinanden, og kaldte derpaa paa et Menneske, som vartede op der i Huset, og spillede paa Violin. Han traadde med sit Instrument hen i Krogen, hun bandt sig for Pinene, gav Tegnet, og begyndte tilligemed Musikken, ligesom et optrukket Kunstværk, sine Bevæ-

geller, og ledsagede Takt og Melodie med Castanjetternes Slag.

Behændig, raff, nøjagtig førte hun Dandsen op. Hun traadde saa skarpt og saa sikkert ind imellem Eggene, ved Siden af Eggene, at man hvert Øieblik tænkte, hun maatte træde eet i Stykker, eller ved hurtige Vendinger kaste et andet tilside. Ingenlunde! Hun rørte intet af dem, hvorvel hun med allehaande Skridt, smaa og lange, ja endog med Spring og tilsidst halv knælende snoede sig mellem Raderne.

Ujandselig som et Uhrværk, løb hun sin bestemte Vej, og den besynderlige Musik gav den altid igjen forfra begyndende og løsskrusende Dands ved hver Gientagelse et nyt Stød. Wilhelm var ganske henrevet af det synderlige Skuespil; han glemte sine Sorger, fulgte hver Bevægelse af den elskede Skabning, og var forundret, hvor i denne Dands hendes Character udmærket udviklede sig.

Stræng, skarp, tør, hæftig, og i blide Stillinger mere høitidelig end behagelig viiste hun sig. Han søgte, hvad han alt havde søgt for Mignon, paa reengang i dette Øieblik. Han langtes efter at indlemme dette forladte Væsen i sit Hjerte som sit Varn, at tage det i sine Arme, og med en Faders Kiærlighed vække Livets Glæde hos det.

Dansen gik til Ende; hun rullede Eggesne sammen med Fodderne sagte paa en Hob, lod intet blive tilbage, bekladigede intet, og stillede sig hen hos dem; hun tog Vindselet fra Pinesne, og endte sit Kunststykke med et Bæk.

Wilhelm takkede hende, fordi hun saa artig og uventet havde foredraget ham det Kunststykke, han havde ønsket at see. Han klappede hende, og beklagede, at hun havde havt saamegen Uleilighed. Han lovede hende en ny Klædning, hvorpaa hun hæftig svarte: din Farve! ogsaa det lovede han hende, skøndt han ikke tydelig vidste, hvad hun meente dermed. Hun samlede

2Eggene sammen, tog Tæppet under Armen, fængde ham, om han havde meer at befale, og svingede sig ud af Døren.

Af Musikanten fik han at vide, at hun paa nogen Tid havde gjort sig megen Umage med at synge den Dands, som var den bekjendte Sandargo, for ham saalænge, til han kunde spille den. Ogsaa havde hun for hans Umage budet ham nogle Penge, men som han ikke havde villet tage.

Niende Kapitel.

Efter en uroelig Nat, som vor Ben tilbragde deels vaagen, deels angstet af svære Drømme, hvori han snart saae Mariane i al sin Skønhed, snart i kummerlig Gestalt, snart med et Barn paa Armen, snart dette berøvet, var Morgenen ueppe frembrudt, før Mignon alt traadde ind med en Skrædder. Hun kom med graat Klæde, og blaat Taft, og erklærede efter hendes Maade, at hun vilde have en ny Vest, og Skipperbuxer, som hun havde seet paa Drengene i Byen, med blaa Rabatter og Vaand.

Wilhelm havde fra Marianes Forliis aflagt alle muntre Farver. Han havde vant sig til Graat, til Skyggernes Klædning, og kun højt et himmelblaat Foder, eller en liden Krave af denne Farve oplivede noget hiin ærbare Klædning. Mignon, begjærlig efter at høre hans Farve,

brev paa Skrædderen, der lovede inden kort Tid at levere Arbeidet.

De Dandse; og Fægte-Luure, vor Ben i Dag tog med Laertes, vilde ikke lykkes paa det bedste; ogsaa bleve de snart afbrudte ved Melinas Ankomst, der omstændelig viiste, hvorledes der nu var et lidet Selskab samlet, som man alt kunde opføre Stykker nok med. Han fornyede sin Anmodning, at Wilhelm skulde forstærkke nogle Penge til Indretningen, hvorved denne som tilforn viiste sin Ubestemthed.

Philine og Pigerne kom strax derpaa ind med Latter, og Larm; de havde igien udtænkt sig en Spadseretour. Thi Forandring af Sted og Gienstand, var en Glæde, de altid langtes efter. Hver Dag at spise et nyt Sted var deres højeste Ønske. Denne Gang skulde det være en Soctour.

Skibet, hvormed de vilde seile ned af den behagelige Flods Bugtninger, var alt bestilt af

Pedanten. Philine drev paa, Selskabet nolede ikke, og var snart indskibet.

Hvad tage vi os nu til? sagde Philine, Da alle havde taget Sæde paa Bænkene.

Det korteste var, sagde Laertes, at vi extemporerede et Stykke. Enhver tage en Rolle, som er meest efter hans Character, og lad os see, hvordan det lykkes os.

Fortreffelig! sagde Wilhelm: thi i et Selskab, hvor man ikke forstiller sig, hvor hver kun følger sit Hoved, kan Behag og Tilfredshed ikke boe længe; og hvor man altid forstiller sig, kommer de slet ikke. Det er altsaa ikke ilde giort, at vi strax fra først kiænde os ved Forstillelsen, og siden under Masken ere saa oprigtige, som vi vil.

Ja! sagde Laertes, derfor er det saa behageligt at omgaaes med Fruentimmer, der aldrig lade sig see i deres naturlige Gestalt.

Det kommer, svarte Madam Melina, af det, de ikke ere saa forsængelige, som Mandfolkene, der bilde sig ind, de altid ere alt elskvære

dige nok, saaledes som Naturen har frembragt dem. —

Midlertid var man seilet mellem behagelige Buske og Enge, mellem Haver, og Vinbierge, og de unge Fruentimmer, men især Madam Meslina, udtrykte deres Henrykkelse over Egnen. — Den sidste begyndte endog høitidelig at fremsige et artigt Digt af det beskrivende Slags om en lignende Naturscene: men Philine afbrød hende, og foreslog en Lov, at ingen skulde undersøge sig at tale om en livløs Gienstand; derimod drev hun Forslaget til en extemporeit Comedie igiennem med megen Iver. Den stoiende Gamle skulde forestille en afdanket Officer, Laertes en Fægtemester uden Tjeneste, Pedanten en Jøde, selv vilde hun spille en Tyrolerinde, og overlod de øvrige at vælge sig deres Roller. Man skulde forestille, som de var et Selskab vilde fremmede Mennesker, der ligejust kom sammen paa et Forvestib.

Hun begyndte strax at spille sin Rolle med Joden, og en almindelig Munterhed udbredte sig.

Man havde ikke seilet længe, da Skipperen standsede, for med Selskabets Tilladelse endnu at tage een paa, der stod paa Bredden, og havde vinket.

Det er netop endnu, hvad vi behovede, raabte Philine, en blind Passageer fattedes endnu i Reiseselskabet.

En velklædt Mand kom ombord, hvem man efter hans Dragt og ærværdige Mine vel kunde have taget for en Geistlig. Han hilste paa Selskabet, der takkede ham efter sin Vilis, og snart gjorde ham bekendt med deres Spøg. Han antog derpaa en Landsbypræsts Rolle, som han til alles Forundring overmaade artig udforte, i det han snart formanede, snart fortalte smaa Historier; lod nogle svage Sider see, og vidste dog at holde sig i Respekt.

Midlertid maatte enhver, der kun een eneste Gang gik ud af sin Character, give Pant. Philine havde samlet dem med megen Omhyggelighed, og især truet den geistlige Herre med mange Rys, naar de skulde løses ind, skiondt han aldrig selv var kommet i Straf. Melina var derimod reent udplyndret, Vermeknapper, og Spænder, og alt, hvad der var Værd paa hans Krop, havde Philine taget til sig. Han vilde spille en reisende Engelsmand, og kunde slet ikke komme ind i sin Rolle.

Tiden var midlertid gaaet paa det behageligste, enhver havde saameget mueligt anspændt sin Indbildningskraft og sin Vittighed, og hver udstafferet sin Rolle med behageligt og moersomt Spøg. Saaledes kom man til det Sted, hvor man vilde opholde sig Dagen over, og Wilhelm kom snart paa Spadseregangen i en interessant Samtale med den Geistlige, som vi efter hans Udseende, og hans Rolle vil kalde ham.

"Jeg finder denne Øvelse, sagde den Ube-
 kjendte, blandt Skuespillere, ja i Selskab af
 Venner og Bekjendte, meget nyttig. Det er
 den bedste Maade at føre Menneskene ud fra sig
 selv, og ad en Omvej tilbage i sig selv igien. Det
 skulde ved hver Truppe være indført, at de un-
 dertiden skulde øve dem paa denne Maade, og
 Publikum vilde sikkerlig vinde ved, naar hver
 Maaned et ufskrevet Stykke blev opført, som rig-
 tig nok Skuespillerne i adskillige Prover maatte
 forberede sig paa."

"Man maatte ikke, svarede Wilhelm, tænke
 sig et extemporeret Stykke, som et, der strax sættes
 sammen ud af Hovedet; men som et, hvor vel
 Plan, Handling, og Sceneinddeling var givet;
 men hvis Udførelse var Skuespillerne overladt."

"Ganske rigtig, sagde den Ube-
 kjendte, og
 just hvad denne Udførelse angaar, vilde et saar-
 dant Stykke, saasnart Skuespillerne kun først
 vare i Gang, vinde overordentlig. Ikke Udfø-

ressen ved Ord, thi disse maae rigtig nok den overveiende Skribent udpryde sit Arbeid med; men Udførelsen ved Gebærder, Miner, Udraab, og hvad dertil hørte; fortsagt, det stumme halvslydelige Spil, som efterhaanden synes ganske at tabes iblandt os. Der gives vel Skuespillere i Tydskland, hvis Legem viser, hvad de tænke og føle; der ved Taushed, Dvælen, og Vink, ved fulde yndefulde Legemsøvelser vide at forberede en Tale, og ved behagende Pantomime forbinde en Samtales Pauser med det heele; men en Øvelse, som kom et lykkeligt Naturel til Hielp, og lærte det at kappes med Skribenten, er ikke saaledes i Gang, som det til Trøst for dem, der besøge Theatret, vel var at ønske."

"Men skulde ikke, svarte Wilhelm, et lykkeligt Naturel, som det første og sidste, eene bringe en Skuespiller, som enhver anden Kunstner, ja ethvert andet Menneske, til et saa høitstillet Maal?"

"Det første og sidste, Begyndelse og Ende torde det vel være og blive; men i Midten torde

Konstneren fattes meget, naar ikke først Dannelse gjør ham til det, han skal være, og det tidlig Dannelse, thi maaskee er den, man tilskriver Genie, værre faren end den, der kun har sædvanlige Evner; da hiin kan lettere misdannes, og meget hæftigere stødes paa Afveie, end denne."

"Men, svarede Wilhelm: vil ikke Gentet redde sig selv, læge selv de Saar, det har giørt sig?"

"Ingenlunde, svarede den anden, eller i det høieste kun kummerlig; thi ingen troe, at kunde forvinde de første Ungdoms Indtryk. Er han i en priselig Frihed, omgivet med skionne og ædle Gienstande, opvoxt i Omgang med gode Mennesker; have hans Mestre lært ham det, han først maatte vide, for deslettere at begribe det øvrige; har han lært, hvad han aldrig behøver at læres af med; bleve hans første Handlinger saaledes ledede, at han for Fremtiden lettere og beqvemere kan fuldbringe det Gode, uden at maatte vantage sig af med noget, saa vil dette Menneske

føre et renere, fuldkomnere og lykkeligere Liv end en anden, der har tilsat sine første Ungdoms Kræfter i Modstand og Bildfarelse. Der tales og skrives saa meget om Opdragelse, og jeg ser kun saa Mennesker, der ere i Stand til at fatte det simple, men store Begreb, der indbefatter alt det øvrige, og føre det over i Udvøelse."

"Det tør vel være sandt, sagde Wilhelm, thi hvert Menneske er indskrænket nok til at vilde opdrage det andet til sit udtrykte Billede. Lykkelige ere derfor de, som Skæbnen tager sig af, og opdrager hver efter sin Naade."

"Skæbnen, svarede smilende den anden, er en fornemt, men dyr Hofmester. Jeg vilde altid hellere holde mig til en menneffelig Mesters Fornuft. Skæbnen, hvis Wiisdom jeg har af Erbødighed for, tør i Tilfældet, hvorved den virker, have et meget ubøieligt Organ. Thi siæl den synes dette nøje og reent at udføre, hvad hiin havde besluttet."

"De synes at udsige en meget besynderlig
 Tanke, svarede Wilhelm."

"Aldeles ikke! det mæste, der møder i Ver-
 den, retfærdiggjør min Mening. Vise ikke Des-
 givenhederne i Begyndelsen en stor Tanke, og falde
 ikke de mæste ud til noget meget dumt?"

"De vil spøge."

"Og er det ikke, vedblev den anden, ligesaa
 med det, der handles enkelte Mennesker? Sæt
 nu, at Skæbnen havde bestemt een til en god
 Skuespiller, (og hvorfor skulde den ikke ogsaa for-
 sørge os med gode Skuespillere?) men uheldig
 førte Tilfældet den unge Mand i et Marionetspil,
 hvor han saa tidlig ikke kunde bære sig for at tage
 Deel i noget Urimeligt, finde noget Taabeligt taas-
 leligt, vel endog interessant, og saaledes faae
 Ungdomsindtrykkene, som aldrig udsettes, som
 vi aldrig kan unddrage en vis Bedhængenhed,
 fra en falsk Glæde."

"Hvor kommer De paa Marionetspillet?"
 falder Wilhelm ind med nogen Bestyrrelse.

"Det var blot et vilkaerligt Exempel; staaer det Dem ikke an, tage vi et andet. Sæt, at Stiaebnen havde bestemt een til en stor Maler; og Tilfaeldet behagede at forskyde hans Ungdom ned blandt skidne Hytter, Stalde, og Lader, troer De da, at en saadan Mand nogentid vilde hæve sig til Keenlighed, til Staaladel, Staaerfrihed? med jo mere levende Sands han har optaget det Urene i sin Ungdom, og efter sin Maaske forædlet det, des voldsommere vil det i hans følgende Liv hævne sig paa ham, da det, medens han søgte at overvinde det, har paa det nøjeste forbundet sig med ham. Hvo der tidlig har levet i slet ubetydende Selskab, vil, naar han og senere kunde faae bedre, altid langes tilbage til hiint, hvis Indtryk er blevet hos ham tilligemed Grindringen af Ungdomsglæder, som kun stelden kunne faaes igien."

Man kan tænke, at under disse Samtaler lidt efter lidt det øvrige Selskab havde begivet sig

bort. Især var Philine strax fra Begyndelsen gaaet tilside. Ud en Sidevej kom man tilbage til dem igien. Philine kom frem med Panterne, som paa alleslags Maader maatte løses, hvor den Fremmede ved de artigste Opfindelser, og en utvungen Deeltagelse, høilig anbefalede sig hos hele Selskabet og især hos Fruentimmerne, og saaledes henrandt Dagens Timer paa det behageligste blandt Spøg, Sang, Rys, og allehaande Løjer.

Tiende Kapitel.

Da de igien vilde begive dem hjem, saae de dem om efter deres Geistlige, men han var forsvunden og ingensteds at finde.

Det er ikke artig af den Mand, der ellers synes at have megen Levemaade, sagde Madam Melina, at forlade et Selskab, der har optaget ham saa venlig, uden Farvel.

Jeg har tænkt efter hele Tiden iglennem, sagde Laertes, hvor jeg før kan have seet denne synderlige Mand. Jeg var netop i Begreb med, at spørge ham om det ved Afskeden.

Mig gik det ligesaa, svarte Wilhelm, og jeg havde vist ikke ladet ham komme bort, inden han havde aabenbåret os noget Nærmere om sine Omstændigheder. Jeg maatte tage meget feil, om jeg ikke alt skulde have talt med ham etsteds.

Og dog kan I, sagde Philine, virkelig tage feil deri. Denne Mand seer egentlig derfor fals

stellig ud som en Bekjændt, fordi han seer ud som et Menneske, og ikke som Peder eller Poul.

Hvad skal det sige, sagde Laertes: see vi da ikke ogsaa ud, som Mennesker?

Jeg veed, hvad jeg siger, svarte Philine, og forstaae I mig ikke, saa lad saa være. Jeg skal dog vel ikke tilfældigt forklare mine egne Ord?

De Vogne kiorte frem, man roste Laertes Omhyggelighed, at han havde bestilt dem. Philine tog Plads ved Siden af Madam Melina lige overfor Wilhelm, og de øvrige hjalp sig, saa godt de kunde. Laertes selv reed hiem til Byen paa Wilhelms Hest, der ogsaa var kommet ud med.

Philine sad neppe i Vognen, førend hun vidste at synge artige Viser, og drele Samtalen hen paa Historier, som, hun paastod, maatte med Hæd kunde behandles dramatisk. Ved denne kloge Vending havde hun meget snart sat sin unge Ven i hans bedste Lune, og han componerede af sit levende Billedforraads Aligdom strax et heelt

Skuespil, med alle dets Acter, Scener, Carac-
terer, og Forviklinger. Man fandt for godt, at
indflette nogle Arier og Sange; man digtede
dem, og Philine, der gik ind i Alt, passede
strax bekendte Melodier til dem, og sang dem
paa Stædet. Hun havde just i Dag sin Skionne,
meget Skionne Dag; hun vidste med allehaande
Fiaserier, at oplive vor Ven; han blev vel til-
mode, som han længe ikke havde været.

Siden hiin grusomme Opdagelse havde re-
vet ham fra Marianes Side, var han bleven det
Løfte troe, at vogte sig for et quindeligt Favne-
tagss sammenslaaende Kælde, at slyde det troeløse
Kion, at glemme sine Smerter, sin søde Til-
højelighed, sine Ønsker i sin Barm. Den sam-
vittighedsfulde Strængighed, hvormed han efter-
kom dette Løfte, gav hans hele Væsen en hemme-
lig Næring, og naar hans Hjerte ikke kunde blive
uden Deeltagelse, saa var en stærk Meddeelse
ham nu en Fornødenhed. Han gik igien omkring,
som ledsaget af den første Ungdomstaage, hans

Dine optog enhver fortryllende Gienstand med Glæde, og aldrig havde hans Dom om en elsket værdig Skabning været skaansommere. Hvor farlig i en saadan Forsatning den forvovne Nige maatte blive ham, lader sig desværre kun alt for vel fatte.

Hjemme fandt de paa Wilhelms Kammer allerede Alting i Stand til Modtagelsen, Stolerne satte tilrette til en Forelæning, og Bordet sat i Midten, hvorpaa Punschbollen skulde have sin Plads.

De tydske Ridderstykker vare dengang just nye, og havde tildraget sig Publikums Opmærksomhed og Tilbøielighed. Den gamle Bulderbasse havde medbragt et saadant, og det var besluttet at læse det for. Man satte sig ned; Wilhelm bemestrede sig Exemplaret, og begyndte at læse.

De harniskklædte Riddere, de gamle Vorge, de handlende Personers Troehiertighed, Retfærd-

senhed og Nedelighed, men især deres Uafhængighed blev optaget med meget Bisald. Forelæseren gjorde sin mueligste Fliid, og Selskabet kom ganske ud af sig selv. Mellem anden og tredie Act kom Punschen i en stor Bolle, og da der i Stykket selv blev mangfoldig drukkit og klinket, saa var intet naturligere, end at Selskabet ved slike Tilfælde satte sig levende i Heltenes Sted, ligeledes klinkede, og lod Yndlingene mellem de handlende Personer leve h o c h!

Hver var optandt af den ædleste Nationalaands Ild. Hvor behagede det dette Selskab, efter deres Character at moere sig poetisk paa egen Grund! især gjorde Hvalvingerne og Rialderne, de forfaldne Slotte, Møsset, og de hule Træer, og fremser alt de natlige Zigeunerscener og den hemmelige Net en ganske utrolig Virkning. Hver Skuespiller saae nu, hvor han snart med Hielm og Harnisk, hver Skuespillerinde, hvordan hun med en stor staaende Krave skulde producere sin

Lydskehed for Publikum. Enhver vilde strax til-
egne sig et Navn af Stykket eller af den tydske
Historie, og Madam Melina svor, ikke at lade
Søn eller Datter, som hun havde Haab om, døbe
andet end Adalbert eller Mathilde.

Mod femte Act blev Bisfaldet mere laarmen-
de og lydeligt, ja tilsidst, da Helten virkelig under-
gik sin Undertrykker, og Tyrannen blev straffet,
var Henrykkelsen saa stor, at man svor paa, man
havde aldrig havt saa lykkelige Timer. Melina,
som Punschen havde begejstret, var den meest
hoimælede, og da den anden Velle var temt, og
Midnatten nærmede sig, svor Laertes højt og
dyrt, intet Menneſke var værdigt, nogenſinde
igien at sætte en Labe til disse Glas, og læs-
tede med denne Eed sit Glas bag sig ud giennem
Rudeerne paa Gaden. De øvrige fulgte hans
Exempel, og uagtet alle Indsigelser af Verten, der
løb til, blev Vollen selv, der efter en saadan Fæst
ikke skulde vanhelliges igien ved uindviet Drik,

flaaet i tusende Stykker. Philine, som man mindst saa hendes Ruus paa, medens de to Piger ikke i de anstændigste Stillinger laae paa Rasnopeen, æggede med Skadesryd de andre til Larm. Madam Melina reciterede nogle høje Digte, og hendes Mand, der i Ruus ikke var meget elskværdig, begyndte at skælde paa Punschens flatte Tillavning, forfikkrede, at han forstod ganske anderledes at indrette en Fest, og blev tilsidst, da Laertes bød Taushed, bestandig grovere og mere høirostet, saa denne uden lange at betænke sig fastede ham Skaarene af Vollen i Hovedet, og færgede derved ikke Tummelen lidet.

Midlertid var Politiet kommet til, og forlangte at lukkes ind i Huset. Wilhelm, der var bleven meget heet af Læsningen, hvorvel han kun havde drukket lidet, havde nok at giøre for at faae disse Folk med Bertens Hielp stillede tilfreds med Penge og gode Ord, og skaffe Selskabets Lemmer hjem i deres mislige Omstændigheder.

Da han kom tilbage kastede han sig, overvældet af Sønnen, fortræden uaffladt paa Sengen, og intet lignede den ubehagelige Følelse, han næste Morgen vaagnede til, og da han slog Øinene op, med mørkt Blik saae hen paa den forrige Dags Ødelæggelser, og de slemme Virkninger, et findrigt, levende, og velmeent Digterværk havde frembragt.

Elleve Kapi tel.

Efter en kort Betænkning kaldte han paa Verten, og lod baade Skaden og Fortæringen sætte paa sin Regning. Tillige erfoer han ikke uden Fortrødsdenhed, at hans Hest i Gaar saaledes var blevet grebet an af Laertes, da han reed ind, at den uden Tvivl, som man kalder det, havde forsamget sig, og at Smedden gav kun lidet Haab om, den kunde komme sig.

En Hilsen, Philine tilvinklede ham fra sit Vindue, muntrede ham derimod igien, og han gik strax i den nærmeste Bod, at kiøbe hende en liden Foræring, han endnu skyldte hende for Pudderkniven, og vi maae tilstaae, han holdt sig ikke inden en proportionert Gienforæringens Grændser. Han kiøbte ikke allene et Par meget nydelige Ørenringe til hende, men tog endnu en Hat og et Tørklæde til, og nogle andre Smaaating, han havde seet hende ødsel kaste bort første Dag.

Madam Melina, der kom at vogte paa ham, ligesom han overleverede sine Gaver, søgte endnu for Gørdet en Leilighed til at sætte ham meget alvorlig i Rette over hans Følelse for denne Pige, og han blev saa meget mere forundret, som han ikke troede mindre, end at fortjene disse Bebreidelser. Han swoer højt og dyrt, at det ingensunde var faldet ham ind at vende sig til denne Person, hvis hele Levnet han vel kiendte; han undskyldte sig saa godt, han kunde, i Henseende til sit venlige og artige Forhold imod hende, og tilfredsstillede paa ingen Maade Madam Melina; tvertimod blev denne bestandig fortrædelisgere, da hun maatte mærke, at det Smigge, hvorved hun havde erhvervet sig en Slags Godhed hos vor Ven, ikke var i Stand til at forsægte denne Besiddelse mod Angreb af en levende, yngre, og af Naturen lykkeligere begavet Person.

Hendes Mand fandt de ligeledes, da de kom til Gørdes, i meget ondt Lune, og han begyndte alt at øse det ud over Smaating, da Ber-

ten traadde ind, og mældte en Harpespiller. De vil, sagde han, vist finde Fornøjelse i denne Mands Musik og Sange; ingen, der hører ham, kan holde sig for at beundre ham, og meddeele ham lidet.

Lad De ham blive borte, svarte Melina, jeg er ikke mindre end stemt til at høre en Lirens drejer, og vi have overalt Sangere blandt os, der gierne vilde fortiene noget. Han ledsagede disse Ord med et ondskabsfuldt Sideblik, han kastede paa Philine. Hun forstod ham, og var strax færdig for at ærgre ham til at beskytte den anmeldte Sanger. Hun vendte sig til Wilhelm, og sagde: Skal vi ikke høre den Mand? Skal vi intet gøre for at frelse os fra den ynkelige Nedsommelighed?

Melina vilde svare hende, og Striden var bleven mere levende, havde ikke Wilhelm hilst paa den i Øieblikket indtrædende Mand, og vinket ad ham.

Denne selsomme Gæsts Udseende overraskede hele Selskabet, og han havde allerede taget en Stool i Besiddelse, inden nogen havde Hierte til at spørge ham, eller forresten komme med noget. Hans skaldede Jese var omkrandsket af nogle saa graa Haar; store blaa Øjne saae blidt frem under lange hvide Øienbryn. Til en veldannet Næse staaede et langt hvidt Skæg, uden at bedække den behagelige Læbe, og en lang mørkebrun Kappe omhullede den ranke Figur fra Halsen til Fødderne, og saaledes begyndte han at prælude paa Harpen, som han havde taget for sig.

De behagelige Toner, han lokkede frem af Instrumentet, opmuntrede snart Selskabet.

J pleier ogsaa at synge, gode Gamle! sagde Philine.

Giv os noget, der glæder Hierte og Aand tilligemed Sandserne! sagde Wilhelm. Instrumentet skulde kun ledsage Stemmen; thi Melodier, Gange og Løb uden Ord og Mening, synes mig ligesom Sommerfugle eller smukke brogede

Fugle, der svæve omkring i Luften for vore Øine, og som vi vel gad grebet, og tilegnet os, da ders imod Sungen, som en Genius, hæver sig mod Himlen, og ægger et bedre Jeg i os til at følge sig.

Den Gamle saae paa Wilhelm, og derpaa i Bæiret, gjorde nogle Greb paa Harpen, og begyndte sin Vise. Den indeholdt en Roes over Sungen, priste Sangerens Lykke, og formanede Menneffene at ære dem. Han foredrog denne Vise med saameget Liv og Sandhed, at det lod, som han havde digtet den i dette Øieblik, og ved denne Anledning. Wilhelm kunde neppe bære sig for at falde ham om Halsen; kun Frygten for at vække en lydelig Latter holdt ham tilbage paa sin Stool; thi de øvrige gjorde allerede halv højt nogle taabelige Anmærkninger, og tvistedes, om det var en Præst eller en Jøde.

Da man spurgde om Forfatteren til Visen, gav han intet bestemt Svar; kun forsikrede han, han var rigtig paa Sange, og ønskede, at de

maatte behage. Den største Deel af Selskabet var munter og glad, ja selv Melina var efter sin Maade bleven aaben, og medens man indbyrdes fladdrede og spøjte, begyndte den Gamle paa det lindrigste at synge det selskabelige Livs Noes. Han priiste Enighed og Fæielloshed med indsmiggrende Toner. Paa eengang blev hans Sang tor, rue, og forvirret, da han beklagede hadst Tilbageholdenhed, kortsindet Fiendskab, og farlig Evedragt, og gierne afkastede hver Siæl disse ubequemme Lænker, da han, baaret paa en fremtrængende Melodies Vinger, priiste Fredstifterne, og sang de Siæles Lykke, der gienfindes.

Neppe havde han sluttet, før Wilhelm tilraabte ham: *hvo du saa er, du der, som en hjælperig Skytsaand med en signende og oplivende Stemme kommer til os, modtag min Erbødighed og min Tak, søl, at vi alle beundre dig, og betro os, om du fattes noget.*

Den Gamle taug, lod først sine Fingre snige sig over Strængene, greb dem derpaa stærkere og sang:

Hvad hører jeg for Porten der,
 Hvad hist paa Broen lyde,
 Lad dette Nvæde for os her
 I Høieløst gienlyde.
 Saa Kongen bød, og Piltens soer,
 Da Piltens kom, var Kongens Ord:
 Bring ham herind den Gamle!

Hil sidder! høje Herrer her!
 Hil sidder! Kionne Fruer.
 Jeg Stierne tætt ved Stierne her
 Paa højen Himmel staer!
 I Salen fuld af Herlighed
 Luk Øie dig; her er ei Sted
 At studse og at glædes.

Den Sanger trykker Øiet til,
 De fulde Toner lode,
 Hver Ridder stuer diærv dertil
 De Skionne saae i Skiode.

Dg Kongen, hvem hans Sang anstod,
 Til Løn for Skjaldens Spil ham lod
 En gylden Rixde hente.

Giv du Guldkjæden ei til mig
 Den Ridderne du hyde,
 Dem, for hvis diærve Afsyn sig
 Din Fiendes Glorind bryde;
 Giv du den til din Kanzler hen
 Den gyldne Byrde; lad ham den
 Med andre Byrder bære.

Mit Qvæde er som Fuglens Sang,
 Der boer paa grønne Grene;
 Det Qvad, som fra min Læbe klang,
 Sig lønner rigt alleene.
 Dog, hvis en Bøn mig vides maae
 Af bedste Wiin da lad mig faae
 En Drik i klare Skaaler.

Han sat for Munden, drak det ud
 O quægefulde Gave!
 O sigt et Huus velsigne Gud,
 Hvor det er ringe Gave!
 I Eders Lykke mindes mig
 Og takker Gud saa hiertelig
 Som jeg nu takker Eder.

Da Sangeren efter fuldbragt Vise greb et Glas Viin, som stod der skænket til ham, og med venlig Mine drak det ud, i det han vendte sig mod sine Belgierere, opkom der en almindelig Glæde i Forsamlingen. Man klappede, og raabte til ham: gid det Glas maatte være til hans Sundhed, og til at styrke hans gamle Lemmer! Han sang endnu nogle Romancer, og vakte bestandig mere Munterhed i Selskabet.

Kan du den Melodie, Gamle! raabte Phisline: Hyrden pynted' sig til Dands?

O ja! svarte han: naar De vil synge, og opføre Visen; mig skal det ikke fattes paa.

Philine stod op, og holdt sig færdig. Den Gamle begyndte paa Melodien, og hun sang en Vise, som vi ikke kunne meddele vore Læsere, da de maaskee torde finde den affmagelig eller vel endog uanstændig.

Midlertiid havde Selskabet, som bestandig var blevet muntreere, endnu tæmt mangan Flaske Wiin, og begyndte at blive meget højrestet. Men da de onde Følger af deres Lystighed endnu svævede vor Ven i friskt Minde, sagte han at bryde af, stak den Gamle en rigelig Belønning i Haanden for hans Umage, de andre gjorde ogsaa noget, man lod ham gaae, og hvile sig, og lovede sig om Aftenen en fornyet Glæde af hans Dueslighed.

Da han var borte, sagde Wilhelm til Philine: jeg kan sagtens hverken finde poetisk eller moralsk Fortieneste i Deres Livsvis; dog, naar De med samme Naivitet, Egenhed, og Nydelighed nogensinde opferer noget paffeligt paa

Theatret, vil vist levende almindeligt Bifald blive Deres Løn.

Ja! sagde Philine, det maatte ret være en behagelig Følelse, at varme sig paa Jis.

Overalt, sagde Wilhelm, hvormeget gjør denne Mand mangen Skuespiller til Skamme? Har De lagt Mærke til, hvor rigtigt hans Romaners dramatiske Udtryk var? Sikkerlig levede der mere Fremstilling i hans Sang, end i vore fivte Personer paa Skuepladsen. Man skulde forholde mange Stykkers Opførelse for en Kortættling, og tilskrive disse musikalske Fortællinger sandfælig Nærværelse.

De er ubillig, svarede Laertes: jeg giver mig hverken ud for en stor Skuespiller eller Sanger; men det veed jeg, at, naar Musikken leder Legemets Bevægelser, giver dem Liv, og tillige foreskriver Grændser, naar Declamation og Udtryk alt af Componisten overdrages paa mig, saa er jeg et ganske andet Menneske, end naar jeg i det prosaiske Drama skal skabe mig alt det selv,

og først opfinde mig Takt og Declamation, hvort endda tit enhver Medspillende kan forstyrre mig.

Saa meget veed jeg, sagde Melina, at dens ne Mand ret gjar os til Skamme i een Punkt, og det en Hovedpunkt; Styrken af hans Talenter viser sig i den Mytte, han drog deraf. Os, som snart maaskee vil være i Forlegenhed, hvor vi skal faae et Maaltid Mad fra, bevæger han til at dele vort Maaltid med ham. Han veed ved en Vise at lokke os de Penge af Lommen, som vi kunde anvende til at sætte os i nogen Stand. Det synes at være saa behageligt at kaste de Penge bort, man kunde skaffe sig og andre Levebrød med.

Samtalen fik ved denne Anmærkning ikke den behageligste Vending. Wilhelm, hvem Berbreidelsen egentlig var vendt imod, svarede med nogen Lidenskab, og Melina, der just ikke lagde Wind paa den største Fiinhed, frembragde tilsidst sine Besværinger med temmelig tørre Ord. Det er nu alt 14 Dage, sagde han, siden vi besaae det pantsatte Theater og Garderoben, og begge

Dele kunde vi faae for en meget taalelig Summa. De gav mig dengang Haab, at De vilbe creditsre mig saameget, og hidindtil har jeg endnu ikke seet, at De har videre tænkt paa den Sag, eller fattet nogen Beslutning. Havde De dengang gaaet til, var vi nu i Gang. Deres Hensigt, at reise bort, har De heller ikke udført endnu, og Penge synes De mig denne Tiid over heller ikke at have sparet; i det mindste gives der Personer, der altid vide at skaffe Leilighed til, at De gaae hurtigere med.

Denne ikke ganske ubillige Bebreidelse traf vor Ven. Han svarte noget derpaa med Fyrighed, ja med Hæftighed, og greb, da Selskabet stod op, og adspredtes, til Døren, i det han ikke utydelig gav tilkiænde, at han ei længe mere vilde opholde sig hos saa uvenskabelige og utaknemmelige Mennesker. Han tilte fortrædelig ned at sætte sig paa en Steenbank, der stod uden for Porten af hans Værtshuus, og lagde ikke Mærke til, at han halv af Lyst halv af Uergrelse havde drukket meer end sædvanlig.

Tolvte Kapitel.

Efter en kort Tiid, han foruroeligt af manges haande Tanker havde tilbragt med at sidde og see hen for sig, trippede Philine syngende ud af Huusdøren, satte sig for ham, ja man kunde næsten siige, paa ham, saa nær rykkede hun til ham, styttede sig paa hans Skuldre, legede med hans Lokker, klappede ham, og gav ham de bedste Ord af Verden. Hun bad ham, han maatte endelig blive, og ikke lade hende være ene i det Selskab, hvor hun maatte døe af Reedsommelighed. Hun kunde ikke længere holde ud under eet Tag med Melina, og var derfor flyttet herover.

Forgiaves søgte han at vise hende af, at giøre hende begribeligt, at han hverken kunde eller torde blive længere. Hun holdt ikke op at bede; ja uformodentlig slog sin Arm om hans Hals, og kysste ham med Begjærlighedens meest levende Udtryk.

Er De tøffet, Philine, raabte Wilhelm, i det han søgte at rive sig løs. At giøre offentlig Gade til Bidne paa saadanne Kiærtegn, som jeg paa ingen Maade fortjener. Slip De mig; jeg kan ikke blive, og bliver ikke.

Og jeg skal holde dig fast, sagde hun, og jeg skal kysse dig saalange her paa offentlig Gade, til du lover mig, hvad jeg ønsker. Jeg lær mig ihjel, blev hun ved; efter min Kortroelstighed holde Folk mig vist for din fire Ugers Kone, og Egtemændene, som see saa yndigt et Optrin, vil anprise mig for deres Kæner, som et Mynster paa barnlig trohiertig Omhed.

Der gik i det samme nogle Folk forbi, og hun fik lede for ham paa det yndigste, og han, for ingen Opsigt at giøre, var tvungen til at spille den taalmodige Egtemands Rolle. Saa gjorde hun Ansigt af Folkene paa deres Vag, og gjorde af Overgivenheder alle Slags Unoder, til han tilsidst maatte love, endnu at bte i Dag og i Morgen og overmorgen.

De er ret en Klods, sagde hun nu, i det hun slap ham, og jeg en Giente, at jeg öder saar megen Venlighed paa Dem. Hun stod fortrædelig op, og gik nogle Skridt; derpaa vendte hun leens de om, og sagde: jeg troer, jeg er netop derfor forgabt i dig, jeg vil bare gaae og hente mit Strikketøj, for at have noget at gjøre. Vliv endelig, at jeg kan finde Steenmanden igien paa Steenbanken.

Denne Gang gjorde hun ham Uret; thi saar meget han søgte at holde sig fra hende, vilde han dog i dette Øieblik, havde han været i en eensom Lovhytte med hende, formodentlig ikke. ladt hendes Rixertegn ubesvarede.

Hun gik, efterat hun havde kastet et letfare digt Blik til ham, ind i Huset. Han havde intet Kald til at følge hende; meget mere havde hendes Forhold vækket ny Modbydelighed i ham; dog stod han uden selv ret at vide hvorfor, op af Banken, for at gaae efter hende.

Han var just i Begreb med at gaae ind ad Døren, da Melina kom til, talte hesteden til ham, og bad om Forladelse for nogle for haarde Udtryk i deres Ordstrid. De tager mig det ikke ilde, blev han ved, om jeg i den Forsatning, jeg befinder mig i, maaskee teer mig for angstlig; min Sorg for en Kone, maaskee snart for et Barn, hindrer mig fra Dag til Dag at leve rolig, og tilbringe min Tiid med den Nydelse af behagelige Følelser, der endnu er Dem tilladt. Betænk det, og er det Dem mueligt, saa sæt De mig i Besiddelse af de theatraliske Rekviziter, her findes. Jeg skal ikke længe blive Deres Gældner, og evig blive Dem taknemmelig derfor.

Wilhelm, der ugiærne saae sig opholdt paa Dørtærskelen, over hvilken dette Pieblif en umodstaelig Tilbøjelighed trak ham hen til Philine, sagde med en overrasket Adspredelse, og hastig Godmodighed: naar jeg derved kan giøre Dem lykkelig og fornøjet, vil jeg ikke betænke mig længere. Gaae De hen, og gior De alting i Rigt

tighed. Jeg er færdig til endnu i Aften eller i Morgen tidlig at betale Pengene. Han gav derpaa Melina Haanden til Stadfæstelse paa sit Løfte, og var meget fornøjet, da han saa ham gaae hastig over Gaden; men desværre blev han andengang og paa en ubehageligere Maade holdt tilbage fra at trænge ind i Huset.

Et ungt Menneske med en Byldt paa Ryggen kom hurtig op af Gaden, og traadde til Wilhelm, der strax gienkiendte Frederik.

Der er jeg igjen! raabte han, og lod sine store blaae Øine løbe glade omkring og op ad alle Vinduer. Hvor er Jomfruen! Pokker maa holde længere ud i Verden uden at see hende.

Berten, der just var traad til i det samme, svarte: hun er ovenpaa; og i saa Spring var han oppe ad Trappen, og Wilhelm blev staaende som rodsfæstet paa Derttrinnet. I de første Øieblikke gad han have trukket Drengen efter Haaret baglænde ned af Trappen, derpaa standsede en voldsom Skinsyges hæftige Kamp med eet Løbet af

hans Livsaander og Ideer, og da han lidt efter lidt kom sig igjen af sin Forstening, oversaldt ham en Uroe, et Ubehag, som han endnu aldrig havde følt i sine Dage.

Han gik paa sit Bærelse, og sandt Mignon i Arbeid med at skrive. Dette Barn havde en Tidlang med megen Flid gjort sig Umage med at skrive op alt, hvad det vidste udenad, og havde givet sin Herrer og Ven det skrevne at rette. Hun var utrættelig og fattede godt; men Bogstaverne blev ulige, og Linierne skæve. Ogsaa her syntes hendes Legem at modsiges hendes Aand. Wilhelm, hvem Barnets Opmarksomhed gjorde megen Glæde, naar han var roelig, agtede denne gang lidt paa, hvad hun vilde ham; hun følte det, og tog sig det saameget nærmere, som hun troede, denne gang ret at have gjort sine Ting godt.

Wilhelms Uroe drev ham op og ned af Husets Gange, og snart igjen til Huisdøren. En Rytter kom galopperende, der havde et godt Ans

seende, og ved satte Kar endnu røbede megen Munterhed. Berten tilte ham imøde; rakte ham som en bekendt Ven Haanden, og raabte: ei Hr. Staldmester! seer man ogsaa Dem her en gang igien?

Jeg vil kun give min Hest lidt her, svarte Staldmesteren; jeg maae strax over paa Godset, for i Hurtighed at faae eet og andet i [Stand. Hr. Greven kommer i Morgen med sin Gemalinde; de vil opholde dem der en Tiidlang, for paa det Bedste at beværte Prindsen af * * *, der formodentlig opslaaer sit Hovedkvarter her i Egnen.

Det er Skade, De ikke kan blive hos os, svarte Berten, vi have godt Selskab. Rideskægten, der galopperede bagefter, tog Staldmesterens Hest, medens han ved Darren talte med Berten, og betragtede Wilhelm fra Siden.

Da denne mærkede, der taltes om ham, begav han sig bort, og gik nogle Gader op og ned.

Trettende Kapitel.

I den fortrædelige Uroe, han var i, faldt det ham ind, at søge den Gamle op, ved hvis Harpe han haabede at bortmane de onde Aander. Da han spurgte efter denne Mand viiste man ham til et daarligt Værtshuus i en assides Braa af den liden By, og der opad Trappen indtil Postet, hvor den søde Harpeklang fra et Kammer led ham imøde. Det var hjerterørende, klagende Toner, ledsagede af en sorgmodig angstelig Sang. Wilhelm sneeg sig til Døren, og da den gode Gamle foredrog en Slags Phantasie, og deels syngende deels reciterende bestandig gientog nogle faa Stropher, kunde Lytteren efter en kort Opsmærksomhed omtrent forstaae følgende:

Hvo ei sit Bred med Taarer aad
 Ei lange tunge Nætter vader
 Sit Summers Leie med sin Graad
 Ei, Himlens Dagter! kiænder Eder.

J lade os i Livet her,
 J lade Stakten skyldig blive,
 Hengive ham til Lidelser;
 Hver Brøde hævnes her i Live.

Den veemodige, hiertelige Klage trængte dybt ind i Tilhørerens Siæl. Det forekom ham, som den Gamle ofte af Taare hindredes at blive ved; da klang Strængene allene, indtil igien Stemmen sagte i brudte Lyd blandede sig deris mellem. Wilhelm stod op til Dørskolpen, hans Siæl var dybt rørt, den Ubekjændtes Sorg aabnede hans beflemte Hierte, han modstod ikke Medfølelsen, og kunde, og vilde ikke tilbageholde den Taare, som den Gamles hiertelige Klage endelig fremlokkede af hans Pine. Alle Smærter, der trykkede hans Siæl, opløste sig paa samme Tiid, han overlod sig ganske til dem, stødte Kammerdøren op, og stod for den Gamle, der havde været nød til at tage en usel Seng, det eeneste Boestab i denne usle Boepæl, til sit Sæde.

Hvad har du vaakt for Følelser hos mig, gode Gamle! raabte han: Alt, hvad der standsede i min Siæl, har du løst; lad dig ikke forstyrre, men bliv ved, medens du lindrer dine Lidelser, at gjøre en Ven lykkelig. Den Gamle vilde staae op, og sige noget, Wilhelm hindrede ham; thi han havde om Middagen lagt Mærke til, at Manden talte ugierne; meget mere satte han sig ned hos ham paa Halsesækken. Den Gamle tørrede sine Taarer, og sagde med et venligt Smil: hvor kommer De her? Jeg vilde igien gjøre Dem min Opvartning i Aften.

Vi ere roligere her, svarede Wilhelm; lyng mig, hvad du vil, hvad der passer sig til din Forsætning, og lad kun, som jeg flet ikke var her. Det kommer mig for, som du i Dag ikke kunde tage fejl; jeg finder dig meget lykkelig, at du i Eensomhed saa behagelig kan selskafte og møde dig, og da du overalt er en Fremmed, i dit Hjerte finde det behagelige Kendskab.

Den Gamle saae paa sine Strænge, og ef-
 terat have blidt præluderet, stemte han i, og sang:
 Hvo giver sig til Eensomhed
 At snart han eene er.
 Hver lever, føler Kiærlighed
 Og ham forsager hver.
 Ja! mig forsage hver
 Og naar jeg da først er
 Alene her,
 Er jeg ei ene meer.

Ved Nat en Elsker sniger sig,
 Om Nigen eene er;
 Ved Dag og Nat belure mig,
 Mig, som saa eene er,
 Saa mine Lidelser.
 Naar jeg først eene er
 Engang i Gravens Fred
 Der har jeg Eensomhed.

Vi vilde blive alt for vittløstige, og dog
 ikke kunde udtrykke det Yndige i den salsomme

Samtale, vor Ben holdt med den eventyrlige Fremmede. Paa alt, hvad Unglingen sagde til ham, svarede den Gamle med den reneste Overeenstemmelse ved Anklang, der vakte alle beslagtede Følelser, og aabnede Indbildningskraften en viid Mark.

Hvo der har bivaanet en Forsamling af fromme Mennesker, der adskilte fra Kirken troe at opbygge sig renere, aanderigere og hierteligere, vil ogsaa kunde giøre sig et Begreb om den nærværende Scene; han vil erindre sig, hvorledes Liturgen veed til sine Ord at paaſe et Sangvers, der hæver Sjælen didhen, hvor Taleren onſker, den ſkal tage ſin Flugt; hvorledes ſnart derpaa en anden af Menigheden i en anden Melodie tilføjer et Vers af en anden Sang, og en tredie igien dertil knytter et tredie, hvorved de beſlægter de Ideer af de Sange, hvorfra de ere laante, vel opvækkes, men hvert Sted ved den nye Forbindelse bliver nyt og individuelt, ſom det var opfundet i det Øieblik; hvorved da af en bekjendt

Ideekreds af bekjendte Viser, Sange og Sprog for det særegne Samsfund for dette Øieblik opstaaer et eget Heelt, ved hvis Nydelse det styrkes, op-
 lives og qvæges. Saaledes opbyggede den Gamle
 sin Viast, i det han ved bekjendte og ubekjendte
 Sange og Stæder bragte nære og fjerne Følelser,
 vaagende og slumvende, behagelige og smertelige
 Følelser i et Omløb, hvoraf i vor Vens nærvæ-
 rende Tilstand det bedste var at haabe.

Tiortende Kapitel.

Thi virkelig begyndte han paa sin Hiemvej at tanke mere levende over sin Forsatning, end hidtil var skeet, og var naaet hjem med det Forsæt, at rive sig ud deraf, da Berten strax i Fortroelighed aabenbarede ham, at Mademoiselle Philisne havde gjort en Erobring i Grevens Staldmester, der, efterat han havde forrettet sit Ærinde paa Godset, i stærste Hast var kommet tilbage, og fortærede et godt Aftensmaaltid oppe paa hendes Bærelse.

I samme Øieblik traadde Melina ind med Notarius; de gik sammen paa Vilhelms Bærelse, hvor denne, hvorvel med nogen Nølen, opfyldte sit Løfte, udbetalte trehundrede Daler paa Buxel til Melina, hvilke denne strax overgav til Notarius, og derimod fik Documentet over det sluttede Kjøb af hele Theaterapparatet, som næste Morgen tidlig skulde leveres ham.

Neppe vare de gaaede fra hinanden, før Wilhelm hørte et skrækkeligt Skrig i Huset. Han hørte en ung Stemme, der vreed og truende brød igiennem ved en umaadelig Græden og Hysten. Han hørte denne Jammerklage ille ovenfra nedad forbi hans Dør ned til Gaarden.

Da Nysgierrigheden lokkede vor Ben ned, fandt han Frederik i et Slags Kaserie. Drengen græd, skar Tænder, truede med knyttede Næver, og teede sig ganske uregierlig af Vrede og Værgrelse. Mignon stod ligeoverfor, og saae til med Forundring, og Verten forklarede nogenlunde dette Særsyn.

Efter sin Hjemkomst, da Philine havde taget godt imod ham, havde Drengen været tilfreds, lystig og munter, havde sunget og sprunget, lige til den Tid, da Staldmesteren gjorde Klædningskab med Philine. Nu havde denne Middeltung mellem Barn og Yngling begyndt at vise Værgrelse, staae med Dørene og løbe op og ned. Philine havde befaleet ham at varte op ved Bordet i Af-

ten, hvorover han endnu var bleven mere knarvorn og trodsig; endelig havde han i Steden for at sætte et Fad Ragout paa Bordet, kastet det ind imellem Jomfruen og Gæsten, der sad hinanden temmelig nær, hvorpaa Staldmesteren havde givet ham et Par dygtige Ørefigene, og kastet ham ud af Døren. Han, Verten, havde ders paa hiulpet at faae de to Personer reene, hvis Klæder havde været meget ilde tilflyede.

Da Drengen erfoer den gode Virkning af sin Havn, begyndte han højt at lee, medens Taarene endnu bestandig løb ham ned af Kinderne. Han glædede sig nogentid hiertelig, indtil endelig den Skam, den Stærkere havde gjort ham, faldt ham igien ind, da han saa paa ny begyndte at hyle og true.

Wilhelm stod tankesuld og beskiæmmet for denne Scene. Han saa sit eget Underste fremstilt med stærke og overdrevne Træk; ogsaa han var optændt af en uovervindelig Ekinsyge, ogsaa han havde, naar Belanstandighed ikke havde holdt

ham tilbage, gierne tilfredsstillet sit vilde Lune, gierne med lumst Skadesfyd skadet en elsket Venskab, og udfordret sin Medbeiler; han kunde have udryddet de Mennesker, der kun ham til Ergrelse syntes at være til.

Laertes, der ogsaa var kommet til, og havde hørt Historien, bekræftede skalkagtig den opbragte Dreng, da denne bekræftede, og svær, Staldmesteren maatte give ham Satisfaction, han havde heller ingen Fornærmelse ladet sidde paa sig; vægrede Staldmesteren sig, vilde han vide at hævne sig.

Laertes var her just i sit Sag. Han gik alvorlig op i Drengens Navn at fordre Staldmesteren ud.

Det er Løjer, sagde denne, saadan en Spøg havde jeg knap forestillet mig i Aften. De gik ned, og Phylline fulgte dem. Min Son! sagde Staldmesteren til Fredrik, du er en brav Knøs, og jeg vægger mig ikke ved at sige med

dig; kun da Uligheden af vore Aar og Kræfter desuden gjør Sagen noget eventyrlig, foreslaaer jeg i Stæden for andre Waaben et Par Fleuretter; vi vil kridte Dopperne, og den, der giver den anden det første, eller de fleste Stød paa Kiolen skal ansees for Overvinder, og tracteres af den anden med den bedste Wiin, der er at faae i Byen.

Lærtes afgjorde, at det Forslag kunde antages. Frederik adlød ham, som sin Lærmester. Fleuretterne kom frem. Philine satte sig hen, og strikkede, og saae med stor Sinderoe paa de Fægtende.

Staldmesteren, der fægtede meget godt, var seielig nok til at skaane sin Modstander, og lod sig give nogle Kridtpletter paa Kiolen, hvorpaa de omsavnede hinanden, og Vinen kom. Staldmesteren vilde vide Frederiks Herkomst og Historie, og denne fortalte da et Eventyr, han alt tit havde gientaget, og som vi en anden Gang agte at giøre vore Læsere bekendte med.

I Vilhelms Siæl fuldbragte midlertid den
 ne Evkamp Fremstillingen af hans egne Følelser:
 thi han kunde ikke nægte sig, at han selv ønskede
 at føre Fleuretten, ja endnu hellere Kaarden mod
 Staldmesteren, hvorvel han indsaæ, at denne i
 Fægtekunsten var ham langt overlegen. Dog
 værdigede han ikke Philine et Blik, vogtede sig
 for hver Yttring, der havde kundet røbe hans
 Følelse, og ilede, efter at han nogle Gange havde
 gjort Besked paa Riæmperens Velgaaende, op
 paa sit Værelse, hvor tusind ubehagelige Tanker
 trængte sig ind paa ham.

Han erindrede sig den Tid, da hans Aand
 hævdedes ved en ubetinget haabrig Stræben, da
 han svømmede i den meest levende Nydelse af alle
 Slags, som i et Element. Det blev ham tydes-
 ligt, hvorledes han nu var kommet ind i et ubes-
 stemt Driverie, hvori han endnu blot subbrende
 smagte, hvad han tilforn] havde inddraget med
 fulde Træk, men tydelig kunde han ikke see, hvil-

ken uovervindelig Nødtørst, Naturen havde gjort ham til Lov, og hvormeget denne Nødtørst ved Omstændighederne blot var opægget, halv tilfreds, stillet, og visbleedt.

Ingen maa altsaa undres, om han ved at betragte sin Tilstand, og i det han arbejdede paa at tænke sig ud af den, kom i største Forvirring. Det var ikke nok, at han ved sit Venskab for Laertes, ved sin Tilbøielighed for Philline, ved den Deel, han tog i Mignon, længere end billigt var bleven fastholdt paa et Sted og i et Selskab, hvor han kunde pleie sin Yndlings tilbøielighed, ligesom staae sig til at tilfredsstille sine Ønsker, og uden at foresætte sig et Maal, liste sig efter sine gamle Dromme. At rive sig løs fra disse Forhold, og skilles strax, troede han, at have Kraft nok til. Men nu havde han for saa Vies blik siden indladt sig i en Pengesag med Melina, han havde lært at klænde den hemmelighedsfulde Gaade, hvilken han søgte en ubeskrivelig Begjærlighed efter at opløse. Men efter lange at have

kastet sine Tanker hid og did var han endelig bestemt til, heller ikke at lade sig tilbageholde derved, eller troede sig i det mindste bestemt dertil. Jeg maa bort, raabte han, jeg vil bort. Han kastede sig i en Stool, og var meget bevæget.

Mignon traadde ind, og spurgde, om hun maatte krolle ham op? Hun kom stille; det smertede hende dybt, at han i Dag affærdigede hende saa kort.

Intet er mere rørende, end naar en Kiærlighed, der har næret sig i Stilhed, en Trostkaab, der har besæftiget sig i Løndom, endelig i rette Tid nærmer sig den, der hidtil ikke var den værd, og bliver ham aabenbar. Den længe og strængt indelukkede Knop var moden, og Vilhelms Hjerte kunde ikke være mere stemt til at modtage.

Hun stod for ham, og saar hans Ilroe. — Herre! raabte hun: naar De er uslykkelig, hvad skal der da blive af Mignon! — Kiære Skabning, sagde han, i det han tog hendes Hænder, du er ogsaa en blandt mine Smerter. — Jeg maa bort.

— Hun saae ham i Vinene, som blinkede af tilbageholdue Taarer, og knælede med Hæftighed for ham. Han beholdt hendes Hænder, hun lagde sit Hoved paa hans Knæ, og var ganske stille. Han legede med hendes Haar, og var venlig. Hun blev længe roelig. Endelig fornåm han hos hende en Slags Trækning, der begyndte ganske sagte, tog til, og udbredte sig giennem alle Lemmer. Hvad fattes dig, Mignon! raabte han, hvad fattes dig? — Hun løstede sit lidet Hoved, og saae paa ham, og greb med eet til sit Hjerte, som en, der udtrykker sin Smerte. Han lettede hende op, og tog hende paa sit Skød. Han trykkede hende til sig, han kyskede hende. Hun svarte ikke med noget Haandtryk, ikke med nogen Bevægelse. Hun holdt fast paa sit Hjerte, og med eet gav hun et Skrig, der var ledsaget af krampagtige Bevægelser. Hun soer op, og faldt strax ned igjen for ham, som knækket i alle Led. Det var et græseligt Syn. — Mit Barn! raabte han, i det han lettede hende op, og fast omarmede

hende, mit Barn! hvad fattes dig? Træknin-
gen varede ved, og meddelte sig fra Hjertet til de
bærende Lemmer; hun hang blot i hans Arme.
Han trykkede hende til sit Hjerte, og vadede hende
med sine Taarer. Med eet syntes hun igjen
spændt, som den, der lider den højeste Legems-
smerte; og snart blev med ny Hæftighed alle hendes
Lemmer levende igjen, og hun kastede sig, som
en Gleder, der staaer til, om Halsen paa ham,
medens der i hendes Underste Stede som en voldsom
Mist, og i det Øieblik flød en Strøm af
Taare af hendes lufte Pine i hans Barm. Han
holdt hende fast. Hun græd, og ingen Tunge
udsiger disse Taarers Magt. Hendes lange Haar
var gaaet op, og hang ned af den Grædende,
og hendes heele Væsen syntes ustandselig at smelte
hen i en Taarestrøm. Hendes stivnede Lemmer
bleve bløde, hendes Underste udgød sig, og i
Øieblikkets Forvildelse frygtede Wilhelm, hun
vilde smelte hen i hans Arme, og han intet af
hende beholde tilbage. Han holdt hende kun fast

stere og fastere. — Mit Barn! raabte han, mit Barn! du er jo mit; om dette Ord kan troste dig. Du er min; jeg skal beholde dig, ikke forlade dig. — Hendes Taarer fald endnu bestandig. Endelig rejste hun sig. En blid Munterhed skinnede fra hendes Ansigt. — Min Fader! raabte hun: du vil ikke forlade mig! vil være min Fader! jeg er dit Barn.

Blidt begyndte Harpen at lyde udenfor Døren: den Gamle bragde Bennen sine hjerteligste Sange til Aftenoffer, medens han endnu stedse holdt sit Barn i sine Arme, og nød den rene ubeskriveligste Lykke.

Wilhelm Meisters

L e r e a r.

En Roman

af

G ö t t e.

Oversat af

R. L. Mahvel,

Professor.

Andet Bind.

Kiøbenhavn, 1801.

Trykt paa Arntzens og Hartiers Forlag,
hos J. Breum.

Wissenschaftliche

Abhandlung

von

Dr.

W. G. S.

in

der

Philosophie

von

W. G. S.

Dr. W. G. S.

Dr. W. G. S.

Wilhelm Meisters

Parcours.

Fredie Bog.

THE LIBRARY OF THE

UNIVERSITY OF CHICAGO

1891-1892

Første Capitel.

Veed du et Land, Citronen blomstrer vildt,
Vag mærke Løv Orangen grønnes mildt,
En sagte Kisling giennem Egnen gaaer,
Hvor Myrthen blid hos Olie træet staaer.
Veed du det Land! Didhen! didhen!
Hvor sødt at tye med dig, min elskte Ven!

Der er et Huus, dets Tag paa Søiler lagt,
Høi Salen er, og straalende med Pragt;
Hvert Marmorbilled smiler huldt til mig,
Du arme, arme Varn! hvad gjør man dig?
O elskte Huus! didhen! didhen!
Hvor sødt at tye med dig, Beskytter, Ven!

Veed du det Bierg, hvis Fodstie vides ei,
 I Laage Mulen søger der sin Wei,
 I Klippens Riste ruger Dragen grum
 Og Fjeldet styrter ned i Fossens Skum.
 Veed du det Bierg! didhen! didhen,
 Gaaer vores Wei! o Fader drag didhen.

Da Wilhelm om Morgenens saae om Mignon i
 Huset, fandt han hende ikke, men horte, at hun
 var gaaet tidlig ud med Melina, der havde væ-
 ret tidlig paa Gårde, for at modtage Gardero-
 ben, og det øvrige Theatertilbehør.

Efter nogle Timers Forløb hørte Wilhelm
 Musik uden for sin Dør. Han troede i Begyn-
 delsen, Harpespilleren var der alt igien, men han
 kjendte snart en Cithars Tone, og den Stemme,
 der begyndte at synge, var Mignons Stemme.
 Wilhelm aabnede Døren, Barnet traadde ind, og
 sang den Vise, vi just nu have optegnet.

Melodie og Udtryk behagede vor Ben sær-
 deles, hvorvel han ikke kunde forstaae alle Or-

dene. Han lod Stropherne gientage og forklare for sig, og skrev dem op, og oversatte dem paa tydsk. Men Bendingernes Originalitet kunde han kun svagt efterligne. Udtrykkets barnlige Ufskyld forsvandt, i det det afbrudte Sprog blev overeenstemmende, og det usammenhængende forbundt det. Heller ikke kunde Melodiens Vnde lignedes med noget.

Hun begyndte hvert Vers høitidelig og prægtig, som hun vilde gjøre opmærksom paa noget synderligt, som hun vilde foredrage noget vigtigt. Ved den tredie Linie blev Sungen mørkere og dumpere. Veed du det Bierg, udtrykte hun hemmelighedsfuld og betænksom, i det di du hen di d hen laae en umodstaaelig Vængsel, og hendes: O lad os tye, vidste hun saaledes at modificere, at det snart var bedende og indstændigt, snart paaflyndende og meget levende.

Da hun andengang havde sunget Visen til Ende, holdt hun inde eet Øieblik, saae skarp paa Wilhelm, og sagde: Veed du det Land? — Det

maae vel være Italien meent, svarede Wilhelm: hvor har du den Vise fra? — Italien! sagde Mignon betydnende: gaaer du til Italien, saa tag mig med, jeg fryser her! — har du alt været der, kiære Lille, spurgde Wilhelm. — Varsnet var stille, og intet videre at faae ud af.

Melina, der kom ind, besaae Citharen, og glædede sig, at den alt var giort saa kiønt istand. Instrumentet var af det gamle Theaterinventarium; Mignon havde bedet om det om Morgen, Harpespilleren satte strax Strænge paa det, og Barnet udviklede ved denne Leilighed et Talent, som man endnu ikke kiendte hos det.

Melina havde allerede modtaget Gaederos ben med alt Tilbehør; nogle Lemmer af Raadstuen lovede ham strax den Tilladelse, at spille nogen Tid der paa Stædet! Med glad Hjerte og opklaret Ansigt kom han nu tilbage. Han syntes et ganske andet Menneske. Thi han var blid, venlig mod enhver, ja forekommende og indtagende. Han ønskede sig til Lykke, at han nu kunde i

fælsatte og paa en Tiid engagere sine Venner, der hidtil havde været forlegne og ørkesløse; hvorefter hos han tillige beklagede, at han vist nok i Begyndelsen ikke vilde være istand til at belønne de fortreffelige Subjekter, Lykken havde tilført ham, efter deres Evner og Talenter, da han for al Ting maatte afbetale sin Gæld til saa ædelmodig en Ven, som Wilhelm havde viist sig.

Jeg kan ikke udtrykke Dem, sagde Melina til ham, hvad Venskab De viser mig, i det De forhielper mig til Direction af et Theater. Thi da jeg traf Dem, fandt jeg mig i en meget uheldig Stilling. De erindrer Dem, hvor levende jeg ved vort første Kendskab lod Dem see min Utilbøielighed for Theatret, og dog maatte jeg, saasnart jeg var gift, af Kærlighed til min Kone, der lovede sig megen Glæde, og meget Bisald, see mig om efter et Engagement. Jeg fandt intet, i det mindste intet for Bestandighed, men derimod til Lykke nogle Forretningsmænd, der just i overordentlige Tilfælde kunde bruge en,

der vidste at omgaaes med Pennen, forstod fransk, og var ikke ganske uerfaren i at regne. Saaledes gik det mig en Tid ret godt, jeg blev taaleligt betalt, anskaffede mig adskilligt, og mine Forhold gjorde mig ingen Skam. Men mine Belyndesres overordentlige Forretninger fik Ende, og min Kone længtes saa meget ivrigere efter Theatret, desværre paa en Tid, da hendes Forsatning ikke er den fordeelagtigste til at fremstille sig med Hæder for Publicum. Nu haaber jeg, skal den Anstalt, jeg ved Deres Hielp opretter, være en god Begyndelse for mig og mine, og jeg har Dem at takke for min tilkommende Lykke, den blive endog som den vil.

Wilhelm hørte paa disse Vittringer med Tilfredshed, og samtlige Skuespillere vare ligeledes saa temmelig tilfreds med den nye Directeurs Erklæringer, glædede sig hemmelig, at der saa hastig vilste sig et Engagement, og vare villige til Begyndelse at tage til Takke med ringe Løn, da de fleste ansaae det, der saa uformodentlig til:

bødes dem, som et Tilflugt, som de for kort siden endnu ikke kunde giøre sig Regning paa. Melina var i Begreb med at nytte denne Stemning, søgte paa en behændig Maade at tale med hver for sig, og vidste snart, at faae een paa een, og en anden paa en anden Maade overtalt, saa de vare villige til at slutte Contracterne hurtigt, neppe engang gjorde den Betænkning om det nye Forhold, og alle troede sig betryggede, at de kunde komme frie igien med sex Ugers Opsigelse.

Nu skulde Betingelserne bringes i vedborlig Form, og Melina tænkte alt paa de Stykker, hun først vilde lække Publicum med, da en Courveer meldte Staldmesteren Herskabets Komme, og denne befalede at trække Forspendshestene frem.

Kort derpaa kørte den høibepakkede Vogn, hvor to Tjenere sprang af Buxken, frem uden for Bortehuset, og Philine var efter sin Maade først ved Haanden, og stillede sig ved Døren.

Hvem er hun? spurgde Grevinden i det hun traadde ind.

En Skuespillerinde, til Deres Naades Tjeneste, var Svaret, i det Skalken med et saare fromt Ansigt, og ydmyge Gebærder nede, og kyssede Grevindens Kiøle; Greven, som saae endnu nogle Personer staae omkring, der ligeledes gav sig ud for Skuespillere, forespurgde sig, hvor stærkt Selskabet var, hvor de sidst havde opholdt dem, og hvem der var Directeur. Bar det Francke, sagde han til sin Gemalinde, kunde vi gjøre Prindsen en uventet Glæde, og skaffe ham sit Yndlingsmoerskab hos os.

Det kom an paa, svarte Grevinden, om vi ikke skulde lade disse Folk, hvorvel de til Ulykke kun er Tydske, spille paa Slottet, saalænge Fyrsten bliver hos os. De har dog vel nogen Duelighed. Et stort Selskab lader sig bedst more ved et Theater, og Baronen vilde nok studse dem til.

Med disse Ord gik han op af Trappen, og Melina fremstillede sig oppe, som Directeur. Kald hans Folk sammen, sagde Greven, og stil han mig dem fore, at jeg kan see, hvad der er ved

dem. Jeg vil og tillige see Listen paa de Stykker, de i al Fald kan opføre.

Melina ilte med et dybt Bukt ud af Bærelset, og kom snart tilbage med Skuespillerne. De trykkede sig for og bag ved hinanden; de første præsenterede dem slet, af lutter Begierlighed efter at behage, og de andre ikke bedre, fordi de stilte sig letfindig frem. Philine viiste Grevinden, der var overordentlig naadig og venlig, al Ærbødighed; Greven mynsfrede imidlertid de andre. Han spurgde enhver efter hans Fag, og yttrede mod Melina, at man maatte holde strengt over Fagene, hvilket Udsagn denne optog i dybeste Hensigelse.

Greven anmærkede nu enhver, hvad han især havde at studere paa, hvad han havde at rette paa Figur og Stilling, viiste dem viensynlig, hvad de Tydske altid fattedes; og lod see saa overordentlige Rundskaber, at alle i største Vundring stod for en saa oplyst Kiender og ophøiet Beskytter, og neppe troede sig til at drage Kande.

Hvem er det Menneske der henne i Krogen ?
 spurgte Greven , i det han saae efter et Subject,
 som endnu ikke var blevet ham forestilt ; og en
 maver Figur nærmede sig ham i en lugslidt paa
 Albuen lappet Kise ; en kummerlig Paryk bedæks-
 tede den ydmyge Clients Hoved.

Dette Menneske, som vi alt fra forrige Bog
 kende som Philines Yndling , pleiede i Almin-
 delighed at spille Pedanter , Magistere , og Poes-
 ter , og for det indeste paatage sig de Roller , naar
 een skulde have Hug , eller staaes over med Vand.
 Han havde vant sig til visse krybende , latterlige ,
 frygtomme Bue , og et halvtammende Sprog , der
 passede til hans Roller , bragte Tilskuerne til at
 lee , saa at han endnu bestandig blev anseet for
 et brugbart Medlem af Selskabet , især da han
 forresten var meget tjenstfærdig og soielig . Han
 nærmede sig paa sin Maneer til Greven , bukkede
 sig for ham , og besvarte hvert Spørgsmaal paa
 den Maade , som han pleiede at skabe sig i sine
 Roller paa Theatret . Greven saae en Tidlang

paa ham med tilfreds Opmærksomhed, og med Estertanke; derpaa raabte han, i det han vendte sig til Grevinden: Min Bedste! Betragt mig noie denne Mand! jeg staaer inde for, at det er en stor Skuespiller, eller kan blive det. Mennesket gjorde af sit ganske Hierte et taabeligt Duf, saa at Greven maatte lee høit af ham, og raabte: Han gjør sine Ting excellent; jeg vædder paa, det Menneske kan spille, hvad han vil, og det er Skade, man hidtil ikke har brugt ham til noget bedre.

Et saa overordentligt Fortrin var meget frænkende for de øvrige; kun Melina sølte intet derved; han gav tværtimod Greven fuldkommen ret, og svarte med ærbødig Mine: ak ja! han og flere af os har vel kun feilet en saadan Kiønder, og en saadan Opmuntring, som vi nu have fundet i Deres Excellence.

Er det heele Selskabet? spurgde Greven.

Der er nogle Lemmer fraværende, svarede den kloge Melina, og overrakt kunde vi, naar vi blot

sandt Understøttelse, meget let saae vort Tal fuldt her i Naboeilauget.

Midlertid sagde Philine til Grevinden: der er endnu et ret vakkert ungt Menneske oppe, der vist snart vil stikke sig til den første Elsker.

Hvorfor lader han sig ikke see? svarte Grevinden.

Jeg vil hente ham, raabte Philine, og ilte ud af Døren.

Hun fandt Wilhelm endnu sysselsat med Mignon, og overtalte ham til at gaae ned med. Han fulgte hende med nogen Uvillie, dog drev Nysgjærigheden ham; thi da han hørte tale om fornemme Personer, var han begjærlig efter at lære at kende dem nærmere. Han traadde ind i Bærelset, og hans Pien mødte strax Grevindens Pien, der vare henvendte paa ham. Philine trak ham hen til Damen, medens Greven sysselsatte sig med de øvrige. Wilhelm bukkede, og besvarede ikke uden Forvirring adskillige Spørgsmaal, den indtagende Dame gjorde ham. Hendes Ekton;

hed, Ungdom, Ynde, Elegance og sine Forhold, gjorde det behageligste Indtryk paa ham, saameget mere, som hendes Tale og Gebærder vare ledsagede med en vis Undseelighed, ja man kunde sige, Forlegenhed. Ogsaa Brevet blev han fremskilt for, men denne gav lidet Agt paa ham, men traadde til Vinduet til sin Gemalinde, og syntes at spørge hende om noget. Man kunde mærke, at hendes Meening overmaade levende stemmede overeens med hans, ja at hun syntes ivrig at bede ham og bestyrke ham i sit Forsæt.

Han vendte sig strax derpaa til Selskabet, og sagde: jeg kan nu ikke opholde mig, men jeg vil sende en Ven til Jer, og hvis I gjør billige Betingelser, og ret vil gjøre Jer megen Umage, er jeg ikke utilkøielig til at lade Jer spille paa Slottet.

Alle vilste deres store Glæde derover, og især kyskede Philine Grevindens Hænder med største Tyrighed. Seer hun, Lille, sagde Damen, i det hun klappede den letfærdige Pige paa Kin-

den: seer hun mit Barn! der kommer hun til mig igien; jeg skal nok holde mit Ord; han maace bare klæde sig bedre. Philine undskyldte sig, hun havde ikke meget at sætte paa sin Garderobe, og strax befalede Grevinden sine Kammerfruer, at komme op med en engelsk Hat og et Silkehals-tørklæde, der vare lette at pakke ud. Nu pyntede Grevinden selv Philine, der blev ved med en skinhellig Mine at tee og opføre sig nok saa artig.

Greven bød sin Gemahlinde Armen, og førte hende ned. Hun hjalp heele Selskabet venlig, i det hun gik forbi, og vendte sig nok engang mod Wilhelm, i det hun med den huldeste Mine sagde til ham: vi sees snart igien.

Saa lykkelige Udsigter oplivede hele Selskabet, hver lod nu sine Forhaabninger, Ønsker, og Indbildninger have frit Løb, talte om de Noks

ler, han vilde spille, det Bifald, han vilde faae. Melina overlagte, hvordan han endnu i en Hast ved nogle Forestillinger kunde trække nogle Penge fra Indbyggerne i den lille Bye, og tillige sætte Selskabet i Haande, medens andre gik i Rietkøret net at bestille et bedre Middagsmaaltid, end man ellers var vant til at tage til sig.

Andet Capitel.

Nogle Dage derpaa kom Baronen, og Melina modtog ham ikke uden Frygt. Greven havde anmeldt ham som en Riander, og det var at befrygte, han vilde saare snart opdage den liden Høbs svage Side, og indsee, at han ingen dansk Truppe havde for sig, da de neppe kunde vederlig besætte eet Stykke; men saavel Directeursen, som samtlige Lemmer vare snart ude af al Betymring, da de i Baronen fandt en Mand, der med største Enthusiæmus betragtede Fædrelandets Theater, hvem hver Skuespiller, og hvert Selskab var velkomment, og glædeligt. Han helse dem alle med Høitidelighed, priiste sig lykkelig, saa usformodentlig at træffe et tydsk Theater, komme i Forbindelse med det, og indføre Fædrelandets Musen paa sin Brændes Slot. Han fik derpaa et Hæste op afommen, hvor Melina haabede at see Punkterne til Contracten, men

det var noget langt andet. Baronen bad dem med Opmærksomhed at høre paa et Drama, han selv havde forfærdiget. Villige sluttede de en Kreds, og vare glade ved at kunne saa godt Kjøb befæste sig i en saa fornøden Mands Gunst, skiondt enhver efter Hæstets Tykkelse frygtede for umaadelig Reedsommelighed. Ogsaa var det virkelig saa. Stykket var skrevet i fem Acter, og af det Slags, der aldrig faaer Ende.

Helten var en fornem, dydig, ædelmodig, og derhos misliændt, og forfulgt Mand, men der dog tilsidst vandt Seier over sine Fiender, som da den strængeste poetiske Retfærdighed var blevet udøvet over, havde han ikke tilgivet dem paa Stædet.

Medens dette Stykke blev foredraget, havde hver Tilhører Tiid nok at tænke paa sig selv, og ganske sagte fra den Ydmyghed, han endnu for kort siden følte sig tilbøielig til, at stige til en lykkelig Selvtilfredshed, og derfra overskue de yndigste Udsigter i Fremtiden. De, der ingen

passende Roller fandt i Stykket, erklærede desj ved dem selv for stot, og Baronen for en forulykket Forfatter, medens de andre forfulgte et Sted, hvor de haabe at faae Klap, med den største Besømmelse til Forfatterens mueligste Tilfredshed.

Med det oeconomiske var de hurtig færdige. Melina vidste til sin Fordeel at afflutte Contracten med Baronen, og holde den hemmelig for de øvrige Skuespillere.

Om Wilhelm talte Melina i Forbigaaende med Baronen, og forsikrede, at han fiktede sig meget godt til Theaterdigter, og endog intet stot Anlæg havde til Skuespiller. Baronen gjorde strax Kiendskab med ham, som en Collega, og Wilhelm kom frem med nogle smaa Stykker, der tillige med nogle faa Reliquie paa den Dag, da han lod den største Deel af sine Arbejder gaae op i Ilden, ved en Hændelse bleve reddede. Baronnen roste baade Stykkerne, og Foredraget, antog som bekendt, at Wilhelm kom over paa Slottet med, lovede ved Afskæden alle den bedste Mod-

tagelse, beqvem Boepæl, god Mad, Bisald og Forærringer, og Melina tilføiede endnu Forsikring om bestemte Lommepenge.

Man kan tænke, hvor god en Stemning Selskabet ved dette Besøg var sat i, da de i Stæderne for en ængstelig og usel Forsatning saae Vre og Behag for sig. De gjorde dem alt i Forveien lystige paa denne Regning, og enhver ansaae det for upasseligt, at beholde nogen eeneste Stilling i Lommen.

Wilhelm gik imidlertid i Raad med sig selv, om han skulde følge Selskabet paa Slottet, og fandt i mere end een Henseende raadeligt at tage derhen. Melina haabede ved dette fordeelagtige Engagement i det mindste for en Deel at kunde afdrage sin Gæld, og vor Ven, der gik ud paa Menneſkekundskab, vilde ikke forsamme den Leilighed til at lære at kende den store Verden noiere, hvor han haabede at finde mange Oplysnin- ger om det menneſkelige Liv, sig selv og Konsten. Derhos torde han ikke tilstaae sig selv, hvor høilig

han ønskede igien at komme den skionne Grevinde nærmere. Han søgte tvertimod i Almindelighed at overtøye sig om, hvor stor Fordeel nærmere Kændskab til den fornemme og rige Verden vilde bringe ham. Han gjorde sine Betragtninger over Greven, Grevinden, Baronen, over det sikkre, bequemme, og yndige i deres Afsærd, og udraabte, da han var ene, med Henrykkelse.

Treescfold lykkelige ere de at prise, som Fødselen strax hæver over Menneskehedens lave Trin; der ikke havde hine Forhold, som mange gode Mennesker heele deres Livstiid maae ængste sig i, at giennemgaae, ikke engang behøve, som Gæster, at opholde sig der. Almeent og rigtigt maae paa den høiere Standpunkt deres Blik blive, let hvert Skridt i deres Liv. De ere fra Fødselen af lige som satte paa et Skib, for ved den Overfart, vi alle maae gjøre, at betjene dem af den gunstige Vind, og afvende Modvinden; medens andre blot for deres egen Person trætte sig med at svømme, liden Fordeel have af den gunstige Vind,

og i Stormen gaae under med snart udtømte Kræfter. Hvilken Bequemhed, hvilken Lethed giver en medfødt Formue, og hvor sikker blomstrer en Handel, der er grundet paa en god Capital, saa at ikke hvert mislykket Forsøg strax gjør uvirksom. Hvo kan bedre kende jordiske Tinges Værd og Uværd, end den, der fra Ungdom af var i det Tilfælde at nyde dem, og hvo kan tidligere lede sin Hånd til det nødvendige, det nyttige, det sande, end den, der maae overtyde sig om saa mange Bildfarelser i en Alder, da han endnu ikke fattes Kræfter til at begynde et nyt Levnet.

Saaledes tilraabte vor Ven alle dem Held, der befinde sig i de høiere Regioner, men og dem, der kunne nærme sig til en saadan Kreds, øse af disse Kilder, og priiſte sin Genius lykkelig, der foiede Anstalt til, ogsaa at føre ham op ad disse Trin.

Midlertid maatte Melina, efterat han længe havde brudt sit Hoved, hvorledes han efter Grevens Forlangende og sin egen Overtydning, vilde

indbeele Selskabet i Fag, og overdrage enhver sin egen bestemte Medvirkning, tilsidst da det kom til Udførelsen, være saare tilfreds med, naar han ved et saa ringe Personale fandt Skuespillernes villige til, at skille sig efter Mulighed i den eller den Rolle. Dog paatog Laertes sig sædvanlig Elsterne, Philine Kammerpigerne, de to unge Piger deelte de naive og æmme Elsterinder mellem sig; den gamle Bulderbasse blev bedst spilt, Melina troede selv at torde fremstaae som Chevalier, Madam Melina maatte til sin største Uregelse gaae over i de unge Koners, ja endog i de æmme Modres Fag, og da i de nyere Stykker en Pedant, eller Poet, om han endog skulde komme for, ikke lettelig mere giores latterlig, maatte Grevens bekendte Vndling nu spille Præsidenter og Ministre, siden disse gemeenlig forestilles som Onde, og behandles ilde i femte Akt. Ligeledes skal Melina med Fornøielse som Kammerjunker eller Kammerherre de Grovheder i Lommen, der af ærlige tydske Mand efter Skik og Brug i ad-

Skellige yndede Stykker bleve ham paatvingne, da han dog ved denne Leilighed kunde smukt pynte sig ud, og havde Lov til at antage en Hofmands Air, som han troede fuldkommen at besidde.

Det varede ikke længe, saa strømmede adskillige Skuespillere til fra forskellige Egne, antoges uden synderlig Prøve, men holdtes og fast uden synderlige Betingelser.

Wilhelm, som Melina forgiæves noglegange søgte at overtale til en Elskervolle, antog sig Sagen med megen god Villie, uden at vor nye Directeur i mindste Maade paaskionnede hans Bestræbelser; meget mere troede denne tillige med sin Værdighed ogsaa at have faaet al fornøden Indsigt; især var at stryge ud en af hans bestageligste Sysler, hvorved han vidste at nedsætte hvert Stykke til det vedbørlige Tidmaal, uden at tage noget andet Hensyn. Han havde meget

Tilløb, Publicum var meget tilfreds, og de smagfuldeste Indbyggere i den lille Kiøbsted paa stod, at Theatret i Residentisen langt fra ikke var saa godt som deres.

Tredie Capitel.

Endelig kom Tiden, da man skulde lave sig til Overreisen, og vente de Vogne, der vare bestilte til at føre vor heele Truppe over til Grevens Slot. Alt i Forveien foresaldt store Vanskeligheder om, hvem der skulde kiøre med den anden, og hvorledes man skulde sidde? Ordenen og Fordeelingen blev endelig kun med Møie afgjort og fastsat, dog desværre til ingen Nytte. Til den bestemte Tid kom der færre Vogne, end man havde ventet, og man maatte hielpe sig. Baronen, der ikke længe derpaa kom bag efter til Hest, gav til Marsag: at Alting paa Slottet var i stor Bevægelse, da ikke blot Fyrsten kom nogle Dage tidligere, end man havde troet, men da der og allerede var kommet uventet Besøg; Pladsen blev meget knap; de vilde derfor heller ikke komme til at logere saa godt, som man tilforn havde bestemt dem, som gjorde ham overmaade ondt.

Man fordeelte sig paa Bognene saa godt man kunde, og da det var taaleligt Veir, og Slottet kun et Par Miils Wei derfra, gave de Lyktigste sig heller paa Weien til Guds, end de vilde oppebie Bognenes Tilbagekomst. Caravanen drog ud med Frydeskrig, første Gang ubekymret om, hvorledes Varten skulde blive betalt. Grevens Slot stod for deres Siæl som et fortryllet Pallads; de vare de lykkeligste og gladeste Mennesker i Verden, og enhver knyttede underveis efter sin Tænkemaade en Række af Lykke, Ære og Velstand fast til denne Dag.

En stærk Regn, som indtraf uventet, kunde ikke udrive dem af disse behagelige Følelser; men da den stedse blev mere vedholdende og stærkere, følte mange af dem temmelig Uleilighed. Natten kom til, og onskeligere kunde intet møde dem, end Grevens i alle Etager oplyste Pallads, som fra en Høi Skinnede dem imøde, saa at de kunde tælle Vinduerne.

Da de kom nærmere, sandt de ogsaa alle Vinduer i Sidebygningen oplyste. Enhver tænkte ved sig selv, hvilket der vel torde blive hans Bærelse? og de fleeste noiedes beskeedne med et Quixots værelse eller i een af Fløiene.

Nu kiorte de giennem Bondebyen og forbi Kroen. Wilhelm lod holde, for at staae af der; men Verten forsikrede, han kunde ikke indromme ham den allermindste Plads. Hr. Greven havde, da der var kommet uventede Fremmede, strax giort Beslag paa heele Vertshuset, paa alle Bærelser stod der alt fra i Gaar af tydelig skrevet med Kridt, hvem der skulde boe. Mod sin Villie maatte altsaa vor Ven kiøre med det øvrige Selskab ind af Slotsgaarden.

Omkring Kiøkkenilden i en Sidebygning saae de travle Kokke bevæge sig frem og tilbage, og quægedes allerede ved dette Syn; hurtig kom Lierne med Lys springende paa Trappen i Hovedbygningen, og de gode Wandrendes Hjærter hævede sig ved disse Udsigter. Men hvormeget uns

drede de derimod, da denne Modtagelse løste sig op til en skrækkelig Vanden. Tjenerne skældte paa Vognmandskarlene, for det de var kiort her ind, de skulde vende om, raabte man, og ud igien ad det gamle Slot til; her var ingen Plads til de Gæster. Til en saa uvenlig og uventet Besked lagde de endnu adskillige Spotterier, og loe hinanden indhyrdes ud, at de ved denne Feiltagelse vare bleve jagede ud i Regnen. Det øste bestandig Vand ned; der var ikke en Sterne at see, og nu blev Selskabet slæbt en stødende Vej mellem to Mure op i det gamle bageste Slot, som stod ubeboet, siden Grevens Fader havde bygget det forreste. Deels paa Gaarden deels i en lang hvælvet Indkørsel, holdt Vognene stille, og Vognmandskarlene, der var i Forspænd fra Vognen, spændte fra, og reed deres Vej.

Da ingen lod sig see til at tage mod Selskabet, stod de af, kaldte, søgte forgiæves, alt blev mørkt og stille. Vinden blæste giennem den høie Port, og rædselsfulde vare de gamle Taarne

og Gaarde, hvis Gestalter de i Mørket knap kunde
 skielne. De frøs og gios; Fruentimmerne vare
 bange, Børnene begyndte at græde; deres Utaals-
 modighed tog hvert Øieblik til, og en saa hurtig
 Lykkesforandring, som ingen var forberedet paa,
 bragte dem alle reent ud af deres Fatning.

Da de hvert Øieblik ventede, der skulde
 komme een og lukke dem op, da snart Regnen og
 snart Stormen skuffede dem, og de mere end eens-
 gang troede at høre den onskede Slotsforvalters
 Trin, bleve de en Tidlang fortrædne og uvirke-
 somme, det faldt ingen ind at gaae i det ny Slot,
 og der anraabe medlidende Siæle om Hielp. De
 kunde ikke begribe, hvor deres Ven Baronens var
 blevet af, og vare i en høistbesværlig Forsatning.

Endelig kom der virkelig Mennesker, og paa
 Stemmen kjendte man hiine Fodgængere, der
 vare blevne efter de kjørende paa Veien. De
 fortalte, at Baronens var styrtet med Hesten, var
 kommet slemt til Skade i Foden, og at man også

saar havde viist dem med Hæftighed herhid, da de havde spurgt dem for paa Slottet.

Heele Selskabet var i største Forlegenhed, man holdt Raad, hvad man skulde gjøre, og kunde ikke fatte nogen Beslutning; endelig saae man en Lygte komme langt borte, og drog igien Nænde, men Haabet om en hastig Forløsning forsvandt ogsaa igien, da dette Særsyn kom nærmere, og blev tydeligt. En Nidknægt lyske Grevens bekendte Staldmester, og denne erkyndigede sig, da han kom nærmere, meget ivrig efter Jomfru Philine. Næppe var hun traad frem af den øvrige Klynge, førend han meget indstændig tilbed hende, at føre hende paa det ny Slot, hvor der var besørget Plads til hende hos een af Grevens indens Kammerjomfruer. Hun betænkte sig ikke længe paa at tage taknemmelig mod Tilbuddet, tog ham under Armen, og, da hun havde anbefalet de andre sin Kuffert, vilde ile bort med ham; men man traadde i Veien for dem, spurgte, bad, besvor Staldmesteren, saa han endelig for

blot at slippe bort med sin Skienne lovede alting, og forsikrede, Slottet skulde usfortøvet blive lukket op, og de indquarterede paa det bedste. Kort derpaa saae de Lygtens Skin forsvinde, og haas bede længe forgiæves paa det nye Lys, som endelig efter mange Ord, og megen Skialden og Smælden, oprandt for dem igien og oplivede dem med noget Trøst og Haab.

En gammel Gaardskarl aabnede Døren til den gamle Bygning, hvor de med Magt trængte ind. Enhver sørgede nu for at faae sine Ting pakkede af og bragte ind. Det meste var, ligesom Personerne selv, dygtig giennemblødt. Ved det eene Lys gik alting meget langsomt. I Bygningsgen stødte man sig, snublede, faldt. Man bad om mere Lys, man bad om Varme. Den morsomste Gaardskarl lod med Nød og Næppe sin Lygte blive, gik, og kom ikke igien.

Nu begyndte man at randsage Huset; Dørrene til alle Værelser vare aabne, store Dune, virkede Tapeter, indlagte Gulve vare endnu tilso-

vers af dets forrige Pragt; men af andet Boes-
skab var intet at finde, ikke et Bord, ikke en
Stoel, ikke et Speil, knap nogle uhyre tomme
Sengesteder beravede al Stads og alt fornødent.
De vaade Kofferter og Badsække tog man nu til
Gæde; en Deel af de trætte Wandrere havde tag-
get til Takke med Gulvet; Wilhelm havde sat sig
paa nogle Trappetrin, Mignon laae paa hans
Knæ; Barnet var uroligt, og da han spurgde,
hvad hun fattedes, svarte hun: jeg er sulten.
Han fandt ikke noget hos sig, han kunde stille
Barnets Forlangende med; ogsaa det øvrige Sels-
kabet havde spist sig lens, og han maatte lade
den arme Skabning blive uden Bederqvælgelse.
Med den heele Begivenhed blev han uvirksom,
og stille hensunken i sig selv; thi han var meget
fortrædelig og arrig over, at han ikke var blevet
fast ved sit Forsæt, og staaet af ved Vertshuset,
om han saa skulde taget sit Leie paa det øverste Loft.

De øvrige teede sig hver efter sin Maade;
Nogle havde saaet en Hob gammelt Træ sams

men i en uhyre Kamin i Salen, og tændte dette Baal under megen Jubel. Men ulykker ligviis blev ogsaa dette Haab om at tørre og varme sig paa det skrækkeligste Skuffet, thi denne Kamin stod der kun til Ziir, og var muret til foroven; Dampen slog hurtig tilbage, og syldte Værelserne med eet. Det tørre Træ slog brægende op i Lue, og ogsaa Luen foer tilbage; Trækvinden, der trængte igiennem de sander slagne Vinduer, drev den til alle Sider, man blev bange for at sætte Ild paa Elottet, maatte splitte Ilden ad, træde den ud, quæle den, Røgen tog til, Tilstanden blev utaaleligere, man var nær ved at fortvivle.

Wilhelm var gaaet for Røgen ind i et affides Værelse, hvor Wignon snart kom efter, og fulgte en velklædt Tiener ind, der kom med en høj klarthændende Lygte med to Lys; Tjeneren vendte sig til Wilhelm, rakte ham Confect og Frugter paa en prægtig Porcellainstallerken, og sagde: det sender det unge Fruentimmer Dem

derovre fra, og lader bede, De skulde komme over og gjøre Selskab; hun lod sige, lagde Tienneren med en skalkagtig Mine til: det gik hende meget godt, og hun ønskede at deele sin Tilfredshed med sine Venner.

Wilhelm ventede intet mindre end det Tilbud, thi han havde fra Eventyret paa Steens bænken af, begegnet Philine med afgiort Forsigt, og var saa fast besluttet intet at have mere med hende at skaffe, at han var i Begreb med at sende den søde Gave tilbage igien, da et besdende Biekast fra Mignon formaaede ham til, at tage derimod, og i Varnets Navn takke derfor; Indbydelsen afsløg han reent. Han bad Tienneren at sørge noget for det ankomne Selskab, og spurgde til Baronnen. Denne var til Sengs, men havde alt, saavidt Tienneren vidste, overdraget en Anden at sørge for de elendig husede.

Tienneren gik, og lod Wilhelm beholde et af Lysene, som han af Mangel paa Lysstage

maatte kline fast i Vindueskarmen, og nu i det mindste ved sine Betragtninger saae de fire Vægge i Bærelset opløste. Thi det varede endnu længe, inden de Anstalter kom i Berørgelse, der skulde bringe vore Gæster til Rolighed. Lidt efter lidt kom Lys, dog uden Lysesfære, saa nogle Stole, en Times Tid efter, Sengekæder, saa Hovedpuder, alt dygtig, giennemblødt, og det var alt langt over Midnat, da der endelig blev bragt Straasække og Matrasser tilveie, som vilde været høist velkomne, havde man havt dem fra først af.

I Mellemtiden var der ogsaa kommet noget at spise og drikke, som blev nydt uden synderlig Critik, skiondt det saae ud, som det var taget meget uordentlig af Bordet, og ikke vidnede synderlig om den Agtelse, man havde for Gæsterne.

Fjerde Capitel.

Nattens Uro og Ubehagelighed foregedes ved nogle letfærdige Brødres Uartighed og Overgivenesshed med at drille hinanden, vække hinanden, og spille hinanden alleslags Pudserier. Anden Morgen brød frem under idel Klager over deres Ven Baronen, at han havde saaledes narret dem, og givet dem en ganske anden Udsbildning af den Orden og Bequemmelighed, de vilde komme i. Dog til Forundring og Trøst lod ganske tidlig Greven sig selv see med nogle Domestiker, og erklyndigede sig om deres Omstændigheder. Han var meget opbragt, da han hørte, hvorkedes det var gaaet dem, og Baronen, der blev leedt hinkende derhen, forklagede Huushovmesteren, hvor overhørig han ved denne Leilighed havde viist sig, og troede ret at have sat tilgavns Ondt for ham.

Greven befalede strax, at alt i hans Overværelse skulde ordnes til Gæsternes muligste Bequemmelighed. Derpaa kom nogle Officerer, som

strax gjorde sig kjendte med Actricerne, og Greven lod sig heele Selskabet forestille, tilsalte ens hver ved Navn, og blandede nogen Spøg i sin Samtale, saa at alle vare ganske henrykte over saa naadig en Herre. Endelig maae Wilhelm ogsaa frem, og Wignon klyngede sig til ham. Wilhelm undskyldte, saa godt han kunde, den Frihed, han havde taget sig; Greven syntes derimod at antage hans Nærværelse som en bekjendt Sag.

En Herre, der stod hos Greven, og som man antog for en Officeer, hvorvel han ingen Uniform havde paa, talte især med vor Ven, og udmærkede sig frem for alle andre. Store lysseblaae Øine skinnede frem under en høi Pande; skiodesløst vare hans blonde Haar satte op, og hans Middelsvært viiste et meget vakkert fast og bestemt Væsen. Hans Spørgsmaal vare levende, og han syntes at forstaae sig paa alt, hvad han spurgde om.

Wilhelm forespurgde sig om denue Mand hos Baronen, men der ikke vidste noget godt at

fige om ham. Han havde Character af Major, var egentlig Prindsens Yndling, besørgede hans hemmeligste Anliggender, og blev anseet for hans høire Haand; ja man havde Marsag at troe, det var hans naturlige Søn. I Frankrig, England og Italien havde han været med Gesandtskaber, han blev overalt meget udmærket, og det gjorde ham indbilske, han paastod, at kende den tydske Litteratur af Grunden, og tillod sig allehaande flaaue Spotterier imod den. Han, Baronen, undgik al Samtale med ham, og Wilhelm vilde gjøre vel i, ogsaa at holde sig fra ham, for til sidst gav han enhver et Diap. Man kaldte ham Garno, men vidste ikke ret, hvad man skulde gjøre af det Navn.

Wilhelm havde intet at sige hertil, han sølte en vis Tilboielighed for den Fremmede, hvorvel han havde noget koldt og frastødende.

Selskabet blev fordeelt paa Slottet, og Melina besørgede meget strængt, de skulde nu føre sig

ordentlig op, Fruentimmerne skulde boe for dem selv, og hver kun henvende sit Opmæthed og sin Tilboieslighed paa sine Roller, paa Kunsten. Han slog Forskrifter og Love, der bestod af mange Punkter, op paa alle Døre. Der var bestemte Bøder, enhver Overtræder skulde betale til en fælles Bøsse.

Disse Anordninger agtedes libet. Unge Officerer gik ud og ind, spøgede just ikke paa den fineste Maade med Actricerne, gjorde Nar af Acteurerne, og tilintetgjorde heele den lille Politie-anordning, inden den endnu kunde slaae Rodder. Man jagede om med hinanden i Bærelserne, forklædte sig, legede Skul. Melina, der i Begyndelsen vilde vise nogen Alvorlighed, blev ved alles slags Raadhed snart bragt til det yderste, og da kort derpaa Greven lod ham hente, at tage den Plads i Piesyn, hvor Theatret skulde oprettes, blev det Onde bestandig værre. De unge Herrer faldt paa alleslags slaut Spøg, ved Hielp af nogle Acteurer blev dette endnu plumpere, og det lod,

som heele det gamle Slot var besat af Mander; heller ikke fik den Ustyr Ende, før man gik til Taffels.

Greven havde ført Melina ind i en stor Sal, der endnu hørte til det gamle Slot, men ved et Gallerie var forbundet med det ny, og hvor et lidet Theater ganske godt kunde sættes op. Der viiste den indsigtsfulde Huns herre, hvorledes han vilde have alting indrettet.

Nu blev Arbeidet foretaget i stor Hast, Theaterbræddewærket opslaget og udjiret, hvad man blandt Bagagen havde af Decorationer, der kunde bruges, blev anvendt, og Resten forfærdiget ved Hielp af nogle duelige Folk af Grevens. Wilhelm tog selv en Haand i med, hielp at bestemme Perspectiven, affikke Contourerne, og var meget sysselsat med, at det ikke skulde blive galt. Greven, som tit kom derhen, var meget tilfreds dermed, viiste dem, hvorledes de egenlig skulde gjøre, hvad de virkelig gjorde, og lod derved see ualmindelige Kundskaber i enhver Kunst.

Nu begyndte det ret for Alvor med Præ-
 verne, som de ogsaa havde havt Rum og Leilighed
 nok til, naar de ikke vare blevene forstyrrede af
 de mange Fremmede, der altid var. Thi der
 kom daglig nye Gæster, og hver vilde tage Sels-
 skabet i Øiesyn.

Femte Capitel.

Baronen havde nogle Dage holdt Wilhelm op med det Haab, at han endnu i Gærdeleshed skulde blive Grevinden forestilt. — Jeg har, sagde han, fortalt denne fortreffelige Dame saameget om Deres finde og følelsesfulde Stykker, at hun ikke kan oppebie at tale med Dem, og lade Dem læse eet og andet for. Hold Dem endelig belavet paa, at komme over ved første Bink; thi den første roslige Morgen bliver De sikkerlig kaldet. Han betegnede ham derpaa det Efterspil, han først skulde læse for, og som han sikkerlig ganske særdeels vilde anbefale sig ved. Grevinden beklagede meget, han var kommet paa saa uroelig en Tid, og med det øvrige Selskab maatte behjælpe sig saa flet paa det gamle Slot.

Med stor Omhyggelighed tog Wilhelm det Stykke frem, han skulde gjøre sin Indtrædelse i den store Verden med. Du har, sagde han, hids til arbeidet i Stilhed for dig selv, kun faaet Vis

salb af enkelte Venner; du har en Tilblang
 ganske mistvivlet om dit Talent, og du maae
 endnu bestandig være bekymret for, om du da
 ogsaa er paa rette Wei, om du har saameget
 Talent, som Tilboielighed til Theatret? For
 slige øvede Kiænderes Pine, i Cabinettet, hvor
 ingen Illusion finder Sted, er Forsøget langt
 farligere end andensteds, og jeg vilde dog heller ikke
 gierne staae tilbage, vilde knytte denne Nydelse til
 mine forrige Glæder, og udvide Haabet for Frem-
 tiden.

Han tog derpaa nogle Stykker for sig,
 læste dem igiennem med største Opmærksomhed,
 rettede hiit og her, reciterede dem høit, for
 ogsaa at være ret færdig i Foredrag og Udtryk,
 og stak det, han var meest øvet i, og troede
 at indlægge størst Ære med, i Lommen, da
 han en Morgen blev kaldt over til Grevinden.

Baronen havde forstikkret ham, hun vilde
 være eens med en god Veninde. Da han
 traadde ind i Bærelset, kom Baronesse von C**

ham med megen Venlighed imøde, glædede sig til at gjøre hans Kendskab, og forestilte ham for Grevinden, der just lod sig frisere, og modtog ham med venlige Ord og Blik; men ved Siden af hvis Stool han drøværre saae Philine sidde paa Knæ, og gjøre alle slags Gallescher. Det vakke Barn, sagde Baronessen, har sunget os adskilligt for. Syng dog den Vise ud, De begyndte paa, at vi ikke tabe noget deraf.

Wilhelm hørte paa Stykket med stor Taalmodighed, i det han ønskede Friseeren maatte gaae, inden han vilde begynde sin Forelæsning. Man bed ham en Kop Chocolade, hvortil Baronessen selv rakte ham Tøbak. Dog smagte Frokosten ham ikke, thi han ønskede alt for længe at foredrage den skønne Grevinde noget, der kunde interessere hende, hvorved han kunde behage hende. Ogsaa Philine var ham kun alt for meget i Veien, som hun alt for ofte havde været ham til Uleilighed, som Tilhørers

inde. Han saae med Smerte Frisøren paa Fingrene, og haabede hvert Øieblib mere paa, at Bygningen skulde være færdig.

Imidlertid var Greven kommet ind, og fortalte om de Gæster, der i Dag vare i Bente, om Dagens Inddeeling, og hvad andre Huussager, der kunde foresalde. Da han gik, lod nogle Officerer bede om Tilladelse at gjøre deres Opvartning, da de endnu maatte ride bort inden Tasset. Kammertierenen var imidlertid blevet færdig, og hun lod Officererne komme ind.

Baronessen gjorde sig imidlertid Umage for at holde vor Ven med Selskab, og vise ham megen Agtelse, som han modtog med Ærbødighed, hvorvel noget tankespredt. Mangengang søgte han til Manuskriptet i Lommen, haabede paa hvert Øieblib, og nær vilde hans Taalmodighed forgaae ham, da en Galanteries handler blev indladt, og ubarmhiertig aabnede sine Papper, Casser og Æsker een efter den

anden, og med en denne Classe egen Paatrængen-
genhed foreviiste enhver Sort af sine Vare.

Selskabet tog til, Baronessen saae paa
Wilhelm, og talte sagte med Grevinden, han
lagde Mærke til det uden at forstaae Hensigten, som
endelig hiemme blev ham tydelig, da han ef-
ter en ængstlig og forgiæves giennemventet Ti-
me gik bort. Han fandt en smuk engelsk
Portefeuille i Lommen. Baronessen havde vidst
hemmelig at putte den til ham, og lige oven-
paa fulgte Grevindens lille Morian, der bragte
ham en artig broderet Vest, uden ret tydelig at
sige, hvor den var fra.

Siette Capitel.

Denne Blanding af Fortrædenheds og Taknemmeligheds Følelser fordærvede ham heele Resten af Dagen, indtil han mod Aften fandt at bestille, da Melina betvoede ham, at Greven havde talt om et Forspil, der Prindsen til Vre skulde opføres den Dag, han kom. Han vilde deri have denne store Helts og Menneſtevens Egenskaber personificerede. Disse Dyder skulde træde frem mod hinanden, forkynde hans Noes, og tilsidst omslette hans Buste med Blomster og Laurbærkrandse, hvorved hans Navn i Træk med Gyrstehatten skulde vise sig i Transparent. Greven havde overdraget ham at sørge for dette Stykkes Versification og øvrige Indretning, og han haabede, at Wilhelm, som det var en let Sag for, gierne vilde være ham behjælpelig heri.

Hvorledes? raabte denne fortrædelig: have vi ikke andet end Portrait, Navne i Træk og als

legoriske Figurer til at hædre en Fyrste, deres i mine Tanker fortjener en ganske anden Berømmelse? Hvor kan det smigre en fornuftig Mand, at see sig opstilt i Effigie, og see sit Navn skinne paa oliet Papiir. Jeg er meget bange for Allergierne vilde, især med vor Garderobe, give Anledning til mange Tvetydigheder og Indfald. Vil De gjøre Stykket eller lade det gjøre, kan jeg intet have derimod, kun beder jeg, jeg maae blive forskaanet derfor.

Melina undskyldte sig: det var kun saa om trent, Hr. Grevens Opgave, som i øvrigt ganske overlod til dem, hvorledes de vilde ordne Stykket. Hjertelig gierne, svarte Wilhelm, bidrager jeg noget til at fornøie dette fortreffelige Hershabs, og min Muse har endnu ikke havt nogen saa behagelig Forretning, som endog blot stammende at lade sig høre til Berømmelse for en Fyrste, der fortjener saa megen Erbødighed. Jeg vil eftertanke Tingen, maaskee lykkes det mig, at ordne

vor lille Truppe saaledes, at vi dog i det mindste gjøre nogen Effekt.

Fra det Øieblik af tænkte Wilhelm meget ivrig paa det, der var ham overdraget. Inden han faldt i Søvn, havde han alt ordnet Alting saa temmelig, og inden Morgen ganske tidlig var Planen færdig, Udkaft gjort til Scenerne, ja allerede nogle af de fornemste Stæder og Sange bragt i Vers og paa Papir.

Wilhelm ilte strax om Morgenens til Baronnen at tale med ham om visse Omstændigheder, og forelagde ham sin Plan. Ham stod den meget vel an, dog yttrede han nogen Forundring; thi han havde i Gaar Aftes hørt Greven tale om et ganske andet Stykke, som efter hans Angivende skulde sættes i Vers.

Det er mig ikke sandsynligt, svarte Wilhelm, at Grevens Hensigt har været netop at lade det Stykke gjøre færdigt, saaledes som han har opgivet det for Melina; tager jeg ikke feil

vilde han blot ved et Wink bringe os paa rette Vei. Ynderen og Riendren anviser Konstneren, hvad han ønsker, og lader saa denne sørge for, at frembringe Bærket.

Jungenlunde, svarte Baronen, Hr. Greven forlader sig paa, at Stykket bliver saaledes og ikke anderledes opført, end han har opgivet det. Deres har rigtig nok en fiern Liighed med hans Idée, og vil vi sætte det igiennem, og bringe ham af fra hans første Tanke, maae vi sætte det igiennem ved Damerne. Især veed Baronessen mesterlig at anlægge slige Operationer. Spørgsmaalet bliver, om Planen staaer hende saa godt an, at hun skiotter om at tage sig af Tingen, og da gaaer det vist an.

Vi have desuden Damerne's Hielp behov, sagde Wilhelm, thi vort Personale og vor Gardes robe torde ikke være tilstrækkelige til Forestillingen. Jeg har gjort Regning paa nogle vakke Børn, der løbe om her i Huset, og høre Kammertienes ren og Huushovmesteren til.

Derpaa anmodede han Baronen at giøre Damerne bekendte med hans Plan. Denne kom snart tilbage, og bragde den Esterretning, de vilde tale med ham selv. I Aften, naar Herrerne satte sig til at spille, som desuden over en vis Generals Ankomst vilde blive alvorligere end sædvanligt, vilde de under Paaskud af en lille Upaaselig-
 selighed liste dem bort paa deres Bærelse, han skulde bringes op af den hemmelige Trappe, og kunde da foredrage sin Sag paa det bedste. Denne Slags Hemmelighed gav nu Anliggendet dobbelt Tillokkende, og især Baronessen glædede sig som et Barn til dette Rendesvous, og endnu mere til, at det hemmelig og snedig skulde foretages mod Grevens Villie.

Mod Aften ved den bestemte Tid blev Wilhelm afhentet, og med Forsigtighed ført op. Den Maade, hvorpaa Baronessen i et lidet Cabinet kom ham imøde, erindrede ham et Øieblik om for-
 dums lykkelige Tider. Hun bragte ham ind i Gre-
 vens Bærelse, og nu begyndte en Spørgen en

Undersøgelse. Han forelagde sin Plan med mueligste Barmherticheit og Liv, saa at Damerne blev ganske indtagne for den, og vore Læsere ville tillade, vi ogsaa i mueligste Korthed giøre dem bekendte dermed.

I en landlig Scene skulde Værk aabne Stykket med en Vands, der skulde forestille den Leeg hvor en maade gaar om, og see at vinde en andens Plads. Derpaa skulde de afveerle med anden Spog, og tilsidst synge en glad Vise til en Vands, der altid kom igien. Derpaa skulde Harpespillet liden komme med Mignon, opvække Nygierighed, og lokke flere Landboer til, den Gamle skulde synge adskillige Sange til Fredens, Roelighedens, Glædens Priis, og Mignon derpaa dandse Eggedandsen.

I denne uskyldige Glæde forstyrres de ved en krigerisk Musik, og Selskabet oversaldes af en Troop Soldater. Mandspersonerne sætte sig til Modværge, og overvindes, Pigerne flye, og indhentes. Alt synes i denne Tummel at gaae

tilgrunde, da en Person, om hvis Bestemmelse Digteren endnu var uvis, kommer til, og ved den Tidende, at Hærføreren ikke var langt borte, bringer Noelighed tilbage. Her skildres Heltens Character med de skønneste Træk, midt iblandt Baaben loves Sikkerhed, Overmod og Voldsomhed sættes Grændser. Der holdes en almindelig Høitid til den ædelmodige Hærførers Ære.

Damerne vare meget vel tilfreds med Plannen, kun paastod de, der maatte nødvendig være noget allegorisk i Stykket, for at giøre det behageligt for Hr. Greven. Baronnen gjorde det Forslag at betegne Soldaternes Anfører, som Tvesdragts og Voldsomheds Genius; men tilsidst maatte Minerva komme til at lægge Vænkter paa ham, give Efterretning om Heltens Komme, og forkynde hans Døds. Baronessen paatog sig at overtøye Greven, at den af ham angivne Plan blot med nogen Forandring var udført; derhos forlangte hun udtrykkelig, at ved Enden af Stykket nødvendig Væsten, Navnet i Træk, og Fyrstehats

ten maatte sees, da ellers al Underhandling vilde være forgiaves.

Wilhelm, der allerede i Tankerne havde forestilt sig, hvor fint han vilde prise sin Helt af Minervas Mund, gav kun efter lang Modstand efter i dette Stykke, men han følte sig tvungen paa en meget behagelig Maade. Grevindens smukke Dine og hendes elskværdige Udsærd havde faaet let formaaet ham til at give Slip selv paa den skionnest og behageligste Opfindelse, paa den saa ønskede Eenhed i Compositionen, og paa alle passende Udviklinger, og handle mod sin poetiske Samvittighed. Ogsaa forestod hans borgerlige Samvittighed en haard Kamp, da ved Røllernes bestemte Uddeeling Damerne udtrykkelig paastrød, han maatte spille med.

Lærtes havde til sin Part faaet hin voldsomme Krigsgud, Wilhelm skulde forestille Landboernes Ansøgere, der havde nogle meget vakkre og følelsesfulde Vers at sige. Efterat han en Tid lang havde vægget sig, maatte han dog tilsidst

give tabt; især fandt ingen Uudskyldning Sted, da Baronessen forestilte ham, Skuepladsen her paa Slottet var dog saa kun at ansee som et Selskabs-theater, hvorpaa hun gierne selv onskede at spille med, naar man bare kunde faae det skikkelig indledet. Derpaa sagde begge Damerne vor Ven med megen Venlighed Farvel. Baronessen forsikrede ham, han var et uforligneligt Menneske, og fulgte ham til den lille Trappe, hvor hun med et Haandtryk bød ham Godnat.

Syvende Capitel.

Opflammet ved den oprigtige Deel, Fruentimmerne tog i Sagen, blev Planen, der ved Forestillingen var kommet ham mere for Hie, ganske levende. Han tilbragde den største Deel af Natten og anden Morgen med at versificere Dialogen og Sangene paa det omhyggeligste. Han var saa temmelig færdig, da han blev kaldet over til det nye Slot, hvor han hørte, at Herskabet, som just var ved Frokosten, vilde tale med ham. Han traadde ind i Salen, Baronessen kom ham igien først imøde, og under Paaskud at sige ham god Morgen, hvistede hun til ham: Stig intet om Deres Stykke, uden De bliver spurgt.

Jeg hører, raabte Greven til ham, De er ret flittig, og arbejder paa mit Forpil, jeg vil give Prindsen til Vre. Jeg bifalder, at De vil anbringe en Minerva der, og jeg tænker itide paa, hvorledes Gudinden skal klædes, at man ikke skal støde an mod Costumet. Jeg lader derfor alle

Bøger bringe hid fra mit Bibliothek, hvor Minerva's Billede er.

I samme Øieblik traadde nogle Tienere ind i Salen med flere Kurve fulde af Bøger i alle slags Formater.

Montfaucon, Samlingerne af antike Statuer, Gemmer, og Mynter, alle Slags mythologiske Skrifter bleve opslagne, og Figurerne sammentegnede. Men dermed var det endnu ikke nok! Grevens fortreffelige Hukommelse forestilte ham alle de Minervaer, der endnu kunde findes paa Titelskove, Vignetter, eller andensteds. Derover maatte een Bog skaffes fra Bibliotheket efter den anden, saa Greven tilsidst sad i en Dyrge Bøger. Endelig da ingen Minerva meer fandt ham ind, raabte han leende: Jeg vilde vedde paa, der nu ikke er een Minerva mere i heele Bibliotheket, og det torde vel være første Gang, et Bibliothek saa gandske maatte savne sin Skytsgudindes Billede.

Heele Selskabet glædede sig over dette Indfald; især Garno, der bestandig havde ægget Grevven til at faae flere Bøger over, loe ganske umaaadelig.

Nu, sagde Greven, i det han vendte sig til Wilhelm, er det en Hovedsag, hvilken Gubinde mener De? Minerva eller Pallas? Krigens eller Kunsternes Gubinde?

Skulde det ikke være passeligst, Deres Excellence, svarede Wilhelm, naar man ikke udtrykker sig bestemt herom, og just fordi hun i Mythologien spiller en dobbelt Person, ogsaa her lod hende komme frem i sin dobbelte Qualitet. Hun bebuder en Kriger, men kun for at berøelge Folket; hun anpriser en Helt, i det hun ophøier hans Menneffelighed, hun overviinder Voldsomhed, og tilbagebringer Røe og Glæde iblandt Folket.

Baronessen, som blev hange for, Wilhelm skulde røbe sig, stød hastig Grevindens Livstræde der imellem, der maatte afgive sine Tanker, hvorefter en saadan antik Klædning bedst kunde gies

res. Denne Mand, der var erfaren i Maskears
 beid, vidste at gjøre den Ting meget let, og da
 Madam Melina, uagtet hun var høifrugtsomme-
 lig, havde paataget sig den himmelske Jomfrues
 Rolle, blev han anvist til at tage Maal af hende,
 og Grevinden angav, skøndt med nogen Fortry-
 delse hos hendes Kammerjomfruer, de Klæder af
 Garderoben, der skulde tages itu dertil.

Paa en behendig Maade vidste Baronessen
 at skaffe Wilhelm afveien igien, og lod ham strax
 derpaa vide, hun havde ogsaa besørget det øvrige.
 Hun sendte ham derpaa den Musikus, der diris-
 gerede Grevens Houscapell, at han deels skulde
 componere de fornødne Stykker, deels opsøge pas-
 sende Melodier af Musikforraadet dertil. Nu gik
 alt efter Ønske, Greven spurgde ikke videre efter
 Stykket, men var især sysselsat med den transpar-
 ente Decoration, der ved Enden af Stykket skulde
 overraske Tilskuerne. Hans Opfindelse og hans
 Conditors Duelighed tilveiebragde virkelig i Fors-
 eening en ret behagelig Illumination. Thi paa

hans Keiser havde han seet de største Høitideligheder af dette Slags, medbragt mange Raabere og Tegninger, og vidste med megen Smag at angive, hvad dertil hørte.

Midlertid gjorde Wilhelm sit Stykke færdigt, gav enhver hans Rolle, paatog sig sin; og Grevens Musikus, der tillige forstod sig meget godt paa Dands, indrettede Balletten, og saaledes gik alting paa det bedste.

Kun een uventet Hindring lagde sig i Veien, og truede at gjøre ham en slem Mist. Han havde lovet sig den største Virkning af Mignons Eggedands; og hvor studsede han derfor, da Barnet med sin sædvanlige Torhed afflog at dandse, og forsikrede, nu var hun hans, og gik aldrig paa Theatret. Han søgte ved allehaande Overtalelser at bevæge hende, og holdt ikke op, før hun begyndte bitterlig at græde, faldt for hans Fødder, og raabte: kiære Fader! bliv du ogsaa af de Bredder! Han agtede ikke paa dette Vink, og pønsede paa, hvorledes han ved en anden Bending vilde gjøre Scenen interessant.

Philine, der spille den ene af Landsbyepis-
 gerne, og i Dandsen skulde synge den enkelte
 Stemme, og bringe Choret Versene til, glædede
 sig ret overgivet dertil. I øvrigt gik det hende
 ganske efter Ønske, hun havde sit eget Værelse,
 var altid om Grevinden, som hun morede med
 sine Abkattestreger, og fik derfor daglig noget til
 Foræring. Der blev ogsaa gjort Klæder i Stand
 til hende til dette Stykke, og da hun var af en
 let, efterabende Natur, havde hun snart mærket
 sig saameget af Damernes Omgang, som der fik
 fede sig for hende, og var i kort Tid fuld af Les
 vemaade og god Opførsel. Staldmesterens Om-
 hyggelighed tog meget af end til, og da Officer-
 verne ogsaa trængte stærkt ind paa hende, og hun
 fandt sig i et saa rigeligt Element, faldt det hende
 ind ogsaa engang at spille den Knibste, og paa
 en snu Maade øve sig i et vist fornemt Anseende.
 Kold og slem, som hun var, kendte hun paa otte
 Dage heele Husets Svagheder, saa at isald hun
 vilde gaaet planrigtig frem, hun meget let kunde
 have gjort sin Lykke. Men ogsaa her betiente

hun sig kun af sin Fordeel for at more sig, for at
 skaffe sig en god Dag, og være impertinent, hvor
 hun mærkede, hun kunde være det uden Fare.

Rollerne vare læste, en Hovedprøve paa
 Stykket var tilfagt, Greven vilde være tilstede,
 og hans Gemalinde begyndte at være bange for,
 hvorledes han vilde tage det op. Baronessen lod
 Wilhelm hemmelig kalde, og jo nærmere Timen
 kom, jo mere og mere Forlegenhed vilste man,
 thi der var dog netop slet og aldeles intet blevet
 tilbage af Grevens Idee. Farno, der traadde
 ind i det samme, blev taget med i Hemmelighe-
 den. Det glædede ham hiertelig, og han var
 tilbøielig at tilbyde Damerne sin gode Tjeneste.
 Det skulde være meget ilde, naadige Frue! sagde
 han: om De ikke eene skulde hjælpe Dem ud af
 denne Sag; dog i alle Tilfælde vil jeg blive lig-
 gende i Baghold. Baronessen fortalte derpaa,
 hvorledes hun hidtil havde fortalt Greven heele
 Stykket, men bestandig kun stumpeviis og uden
 Orden, saa at han altsaa var forberedet paa hver
 Ting for sig, kun stod han rigtig nok i den Tanke,

det heele vilde stemme med hans Idce. Jeg vil, sagde hun, sætte mig i Aften paa Prøven hos ham, og søge at adsprede ham. Conditoren har jeg ogsaa alt haabt sat paa, at han endelig maae giøre Decorationen til Slutning ret smuk, men dog lade noget ubetydeligt fattes derved.

Jeg veed et Hof, svarte Jarno, hvor vi behøvede saa virksomme og kloge Venner, som De er. Vil det i Aften ikke gaae mere med Deres Kunster, saa vink De ad mig, og jeg skal kalde Greven ud, og ikke lade ham komme ind igien, før Minerva træder frem, og man kan snart haabe Succurs fra Illuminationerne. Jeg har alt i nogle Dage noget at aabenbare ham, som angaaer hans Fetter, og som jeg af sine Aarsager endnu bestandig har opsat. Det vil ogsaa give ham en Distraction, og ikke den behageligste.

Nogle Forretninger hindrede Greven at være ved Begyndelsen af Prøven, siden holdt Baronessen ham med Snak. Jarnos Hielp behøvedes slet ikke. Thi ved det Greven havde nok at

vise tilrette, forbedre, og anordne, glemte han sig ganske og aldeles derover, og da Madam Meslina tilsidst talte efter hans Hoved, og Illuminationen faldt godt ud, vilste han sig fuldkommen tilfreds. Først da aften var forbi, og man gik til Spillebordet, syntes Forskiællen at falde ham paa, og han begyndte at eftertænke, om Stykket ogsaa virkelig var af hans Opfindelse? Paa et Blik faldt nu Jarno ud fra sit Baghold, Aftenen gik hen, Efterretningen, at Prindsen virkelig kom, stadfæstede sig, man reed nogle Gange ud at see Avantgarden campere i Naboeislaugget, Huset var fuldt af Tummel og Uro, og vore Skuespillere, der ikke alletider bleve passede paa det bedste af de uvillige Domestiker, maatte, uden nogen synderlig huffede paa dem, tilbringe deres Tid paa det gamle Slot med Forsventninger og Øvelser.

Ottende Capitel.

Endelig var Prindsen kommen, Generalitetet, Stabsofficererne, og det øvrige Følge, der kom paa samme Tiid, de mange Mennesker, som deels til Besøg, deels paa Embedsvegne, kom dervhen, gjorde Slottet til en Vikube, der vil til at sværme. Enhver trængte sig til, for at see den fortreffelige Fyrste, og enhver beundrede hans Benskebbelighed og Medlidenhed, enhver studsede over i Helten og Hærføreren tillige at see den artigste Hofmand.

Alle Huusfolk maatte efter Grevens Ordre ved Fyrstens Ankomst være paa deres Post, ingen Skuespiller torde lade sig see, da Prindsen skulde overraskes med de tilberedede Heitideligheder, og saaledes syntes han og om Aftenen, da man førte ham ind i den store veloplyste og med virkede Tapeter fra forrige Aarhundrede udgjirede Sal, aldeles ikke at være forberedet paa et Skuespil, langt mindre paa et Forspil til hans Noes.

Alt løb af paa det bedste, og Truppen maatte, efter at Forestillingen var tilende, frem og vise sig for Prindsen, der vidste paa den venligste Maade at spørge enhver om noget, paa den forbindeligste Maade at sige enhver noget. Vilhelm som Forfatter maatte træde frem for sig selv, og ham tildeeldes ligeledes hans Part Bisfald.

Efter Forspillet spurgde ingen synderlig; om nogle Dage var det, som det intet saadant var opført, undtagen at Jarno ved Leilighed talte om det med Wilhelm, og roste det meget forstandig; kun lagde han til: det er Skade, De spiller med hule Nodder om hule Nodder — Adskillige Dage kom dette Udtryk Wilhelm i Tanke, han vidste ikke, hvorledes han skulde forklare det, eller hvad han skulde giøre af det.

Midlertid spillede Selskabet hver Aften saa godt, som det stod i dets Magt, og gjorde alt, hvad det kunde, for at tildrage sig Tilskuernes Opmærksomhed. Et ufortient Bisfald opmuntrede dem, og paa deres gamle Slot troede de nu virk-

kelig, at egentlig for deres Skyld trængte den store Forsamling sig derhen; efter deres Forestillinger trak den Mængde Fremmede, og de var den Midselpunkt, om hvilken og for hvilken alt dreiede og bevægede sig.

Wilhelm eene lagde til sin store Fortrydelse netop Mærke til det modsatte. Thi skiondt Prindsen i de første Forestillinger blev siddende paa sin Stool fra Begyndelse til Ende, og med største Samvittighed holdt den ud, syntes han dog efterhaanden paa en god Maade at fritage sig derfor. Netop de, Wilhelm i Samtale havde fundet de forstandigste, og Jarno i Spidsen for dem, tilbragde kun flygtige Øieblik i Theatersalen, forresten sad de i Forsalen, spille, eller lod til at tale sammen om Forretninger.

Det fortrød Wilhelm overmaade ved sine vedvarende Bestræbelser at savne det meest ønskede Bifald. Ved Stykkernes Valg, Røllernes Afskrift, de hyppige Prøver, og alt, hvad der ellers kunde komme for, gik han Melina ivrig tilhaande,

som da og tilsidst, da han i Stilhed sølte sin egen Uformuehed, lod ham raade. Sine Roller mere merede Wilhelm med Glid, og foredrog dem med Varme og Liv, og med saa megen Ansand, som den liden Dannelsse, han havde givet sig selv, vilde tilstaae.

Baronens fortsatte Deeltagelse betog imidlertid det øvrige Selskab enhver Tvivl, da han forsikrede dem, at de frembragde den største Virkning, især da de opførte et af hans Stykker; kun beklagede han, at Prindsen havde en udelukkende Kiærlighed for det franske Theater, at derimod endeel af hans Folk, blandt hvilke Jarno især udmærkede sig, gav det engelske Theaters Uhyrer et lidenskabeligt Fortrin.

Var nu paa denne Maade vore Skuespilleres Kunst ikke paa det bedste mærket, og beundret, vare derimod deres Personer Tilskuernes og Tilskuerinderne ikke fuldkommen ligegyldige. Vi have alt ovenfor ommeldt, at Skuespillerinderne strax fra Begyndelsen tildrog sig unge Officerers

Opmærksomhed; men de vare siden lykkeligere, og gjorde vigtigere Erobringere. Dog vi tie hers om, og anmærke blot, at Wilhelm Dag fra Dag forekom Grevinden interessantere, ligesom og hos ham en stille Tilbøielighed til hende begyndte at fremspire. Hun kunde, naar han var paa Skuepladsen, ikke vende Øinene fra ham, og han syntes snart eene vendt mod hende at spille og recitere. At see paa hinanden var dem en uudsigelig Fornøjelse, som deres skyldfri Stæle ganske overlode sig til, uden at nære mere levende Ønsker, eller være bekymrede for nogen Følge.

Ligesom over en Flod, der adskiller dem, to fiendtlige Forposter roelige og lystige tale sammen, uden at tænke paa den Krig, hvori begges Partier ere indviklede, saaledes verlede Grevinden og Wilhelm betydende Dietast over det uhyre Svælg af Fødsel og Stand, og hver troede paa sin Side sikker at torde hænge efter sine Følgesker.

Baronessen havde imidlertid udsøgt sig Laertes, der som en vakker munter Yngling anstod

hende særdeels vel, og der, saa stor Fruentims
 merhader han var, dog ikke forsmaaede et forbi-
 gaaende Eventyr, og virkelig den Gang imod sin
 Willie var bleven fangstet ved Baronessens Bliids-
 hed og indtagende Væsen, havde ikke Baron
 tilfældigviis gjort ham en god, eller om man vil,
 en fløt Tjeneste, i det han gjorde ham nærmere
 kiændt med denne Dames Sindelag.

Thi da Laerts engang tydelig roeste hende,
 og foretrak hende for alle andre af hendes Kion,
 svarte Baron en spøgende, jeg mærker alt, hvors-
 ledes Tingene staa; vor kiære Veninde har igien
 vundet een til sin Stald. Denne ulykkelige Ligs-
 nelse, som kun for tydelig pegede hen paa en Cir-
 ces farlige Tillokkelser, fortrod Laerts overmaade,
 og han kunde ikke uden Uergrelse høre paa Baro-
 nen, der uden Barmhiertighed blev ved.

Hver Fremmed troer, han er den første, en
 saa behagelig Opsørsel giælder; men han tager
 meget feil, thi vi ere alle engang blevene trukne
 om paa denne Vei; Mand, Yngling, eller Dreng,

han være, hvo han vil, maae en Tidlang overgive sig til hende, hænge ved hende, og med Længsel gjøre sig Umage for hende.

Den Lykkelige, som netop traadde ind i en Tryllerindes Hauge, og modtaget af alle det kunstige Foraars Saligheder, kan intet ubehageligere overraske, end naar, i det hans Øre ganske lyttede efter Nattergalens Sang, en eller anden forvandlet Formand uventet grynter ham imøde.

Laertes skammede sig efter denne Opdagelse ret af Hjertet, at hans Forsængelighed endnu eens gang havde forleedt ham til, at troe blot det mindste Smule godt om et Fruentimmer. Han forsømte hende nu aldeles, holdt sig til Staldmesteren, med hvem han slittig sægtede, og gik paa Jagt; men trede sig ved Prover og Foreskillinger, som det blot var en Bisag.

Greven og Grevinden lod tit om Morgenene nogle af Selskabet kalde, da Enhver da altid fandt Aarsag til at misunde Philines usfortiente Lykke.

Greven havde ofte sin Yndling Pedanten heele Timer ved sit Toilette. Dette Menneske blev lidt efter lidt opklædt, og equiperet og udstyret lige til Uhr og Daase.

Ogsaa blev Selskabet undertiden, alle tilfammen, efter Tasset kaldt frem for de høie Herkaber. Det regnede de dem til største Ære, og lagde ikke Mærke til, at man lige samme Tid lod Jægerne og Tjenerne bringe en Deel Hunde ind, og Heste trække frem paa Slotsgaarden.

Man havde sagt Wilhelm, at han endelig ved Leilighed skulde rose Prindsens Yndling Racine, og derved ogsaa vække en god Meening om sig. Dertil fandt han Leilighed paa saadan en Eftermiddag, da han ogsaa var kaldt frem med, og Prindsen spurgte ham, om han ogsaa flittig læste de store franske Theater-Skribenter? hvorpaa da Wilhelm svarte ham et meget levende Ja. Han lagde ikke Mærke til, at Fyrsten, uden at oppebie hans Svar, allerede var i Begreb med at vende sig bort, og til en anden, han tog ham tvertimod

strax, og traadde ham næsten i Veien, i det han blev ved: han agtede det franske Theater meget høit, og læste de store Mesterses Værker med Hensykkelse, især havde han med sand Glæde hørt, at Fyrsten lod en Racines store Talenter vederfares fuldkommen Ret. Jeg kan forestille mig, blev han ved, hvorledes store og ophøiede Personer maae agte en Digter, der saa fortreffelig og rigtig skildrer deres høie Forholds Tilstand. Corneille har, om jeg saa tør sige fremstilt store Mennesker, og Racine fornemme Personer. Jeg kan, naar jeg læser hans Stykker, altid tænke mig den Digter, der lever ved et glimrende Hof, har en stor Konge for Øie, omgaaes med de Bedste, og trænger ind i Menneskehedens Hemmeligheder, som de skule sig bag kostbarvirkede Tæpeter. Naar jeg studerer hans Britannicus, hans Berenice, kommer det mig virkelig for, som jeg var ved Hove, var indviet i det Store og det Smaa i disse de jordiske Guders Voeliger, og

jeg seer giennem en fiinsolende Franskmands Pene, Konger, som en heel Nation tilbøder, Hoffolk, som misundes af mange tusende, i deres naturlige Skikkelse med deres Lyder og Lidelser. Den Anecdote, at Racine har græmmet sig tilbøde, fordi Ludvig den 14de ikke mere saae til ham, lod ham føle sin Misfornøielse, er mig Nøglen til alle hans Værker, og det er umueligt, at en Digter af saa store Talenter, hvis Liv og Død kommer an paa en Konges Pene, ikke ogsaa skulde skrive Stykker, der var en Konges og Fyrstes Bifald værdige.

Jarno var traad til, og hørte med Forundring paa vor Ven; Fyrsten, der intet svarte, men kun med et venligt Øiekast havde viist sit Bifald, vendte sig tilside, uagtet Wilhelm, hvem det var ubekjændt, at det ikke var anstændigt under saadanne Omstændigheder at ville fortsætte en Samtale, og udtømme en Materie, endnu gierne havde talt mere, og viist Fyrsten, at han ikke uden Nytte og Bøielse havde læst hans Vndlingsdigter.

Har De da aldrig, spurgde Garno, i det han tog ham affides, læst et Stykke af Shakspear?

Nei! svarte Wilhelm: thi siden den Tid de ere blevene mere bekendte i Lydsland, er jeg bleven ukjandt med Theatret, og jeg veed ikke, om jeg skal glæde mig, at tilfældigviis et gammelt Lysthaverie og Beskæftigelse nu fornødes igien. Midlertid har alt, hvad jeg har hørt om hine Stykker, gjort mig nysgiærrig efter at lære at kende saadanne Uhyrer nærmere, der synes at overskride al Sandsynlighed, al Belansthændighed.

Jeg vil dog raade Dem, svarte hiin, at gjøre et Forsøg; det kan ikke skade, at man ogsaa seer det fælsomme med sine egne Øine. Jeg vil laane Dem et Par Deele, og De kan ikke anvende Deres Tid bedre, end naar De strax river Dem løs fra Alting, og i Deres gamle Boeligs Eensomhed seer ned i denne ubekjendte Verdens Troldshytte; det er syndigt, at De spilder

Deres Tiid med at pynte disse Abfatter meere menneskelig ud, og lære de Hunde at dandse. Men een Ting forbeholder jeg mig, at De ikke støder Dem over Formen; det øvrige kan jeg overlade til Deres rigtige Følelse.

Hestene stod for Døren, og Jarno steg til Hest med nogle Kavalerer for at møde sig med Jagten. Wilhelm saae sørgmodig efter ham. Gierne havde han endnu talt meget med denne Mand, der, hvorvel paa en uvenlig Maade, gav ham nye Ideer, Ideer, han trængte til.

Mennesket kommer mangen Gang, i det han nærmer sig til en Udvikling af sine Kræfter Evner og Begreber, i en Forlegenhed, hvoraf en god Ven let kunde hjælpe ham. Han ligner en Vandrer, der ikke langt fra Herberget falder i Vandet; tog een strax fat, trak ham i Land, var det giort med at blive engang vaad, istæden for han vel ogsaa hjælper sig selv ud, men paa Bredden paa den anden Side, og

har en lang besværlig Omvei at giøre til sit bestemte Maal.

Wilhelm begyndte at spore, at det gik anderledes til i Verden, end han havde tænkt sig det, han saa de fornemmes og stores vigtige og betydningsfulde Liv nærved, og undredes, hvor let en Anstand de vidste at give det. En Hær paa Marchen, en fyrstelig Helt i Spidsen for den, saa mange medarbejdende Krigere, saa mange tiltrængende Hylbere ophoiede hans Indbildningskraft. I denne Stemning fik han de lovede Bøger, og i kort Tid, som man kan vente, greb hiin store Genius's Strøm ham, og førte ham til et uoverskueligt Hav, hvori han snart fuldkommen glemte, og tabte sig.

Niende Capitel.

Baronens Forhold til Skuespillerne havde under deres Ophold paa Slottet lidt adskillige Forandringer. I Begyndelsen var det til begge Parters Fornøielse: thi, da Baronen første Gang i sit Liv saae et af sine Stykker, som han allerede havde oplivet et Selskabstheater med, i Hænderne paa virkelige Skuespillere, og paa Veien til en anstændig Forestilling, var han i det bedste Lune, viste sig gavmild, og købte hos hver Galanteriehandler, som der indfandt sig mange af, smaa Foræringer til Skuespillerinderne, og vidste at skaffe Skuespillerne mangen Flaske Champagnevin extra; derimod gjorde de dem og al Umage med hans Stykker, og Wilhelm sparte ingen Glid for at memorere paa det nøiagtigste den fortreffelige Helts herlige Taler, hvis Rolle var tilfaldet ham.

Midlertid havde der og efterhaanden indsneget sig adskillige Misforstaaelser. Baronens

Forkiørlighed for visse Skuespillere blev Dag
 fra Dag mærkeligere, og uødvendig maatte det
 fortryde de øvrige. Han ophøiede sine Yndlinge
 ganske udelukkende, og bragte derved Skinsyge
 og Uenighed mellem Selskabet. Melina, der i
 stridige Tilfælde desuden ikke vidste at hielpe
 sig, befandt sig i en meget ubehagelig Forsæt-
 ning. De roste modtog Berømmelsen uden at
 være synderlig taknemmelige; og de tilbagesatte
 lod ham paa allehaande Maader føle deres Fors-
 trydelse, og vidste at giøre deres tilforn hoitæ-
 rede Belynder Opholdet mellem dem paa en el-
 ler anden Maade ubehageligt; ja det var ins-
 gen ringe Næring for deres Skadeglæde, da
 et vist Digt, hvis Forfatter man ikke kjendte,
 gjorde megen Bevægelse paa Slottet. Hidtil
 havde man bestandig, dog paa en temmelig slem
 Maade, opholdt sig over Baronens Omgang med
 Comedianterne, man havde udbragt alle Slags
 Historier om ham, udspintet visse Begivenhe-
 der, og givet dem et lystigt og interesserende

Udseende. Tilfældt begyndte man at fortælle, der var et Slags Professionsnid mellem ham og nogle Skuespillere, der ogsaa bildte sig ind at være Skribenter, og paa dette Sagn grunder sig det Digt, vi talte om, og der lød som følger:

Jeg stakkels Diævel, Hr. Baron!
 Misunder Dem for Deres Stand
 For Deres Plads ved Thronens Fod
 For mangt et deiligt Stykke Land.
 For Deres Faders Herreslot
 Bildbane, og mangt andet Godt.

Mig stakkels Diævel Hr. Baron
 De synes og misundelig,
 Fordi Naturen det har meent
 Fra Dreng af moderlig med mig.
 Jeg blev med freidigt Mod og Sind,
 En Stakkel, ei et stakkels Skind.

Jeg synes Hr. Baron! enhver
 Du skulde blive den, han er.

De blev en Søn af Hr. Papa
 Og jeg en Søn af min Mama.
 Hver undte kiont sin Næste Plads;
 Begjærte ei den andens Titel
 De ikke Sæde paa Parnas,
 Jeg ikke i et Domcapitel.

Stemmerne om dette Digt, der i nogle næst
 sten ulæselige Afskrifter fandtes i forskellige Hænder,
 der, vare meget deelte, men Forfatteren vidste
 ingen at gjætte paa, og da man med nogen Slæ-
 deglæde begyndte at fornoie sig derover, erklærede
 Wilhelm sig meget stærkt derimod.

Vi Tydske, raabte han, fortiente, at vore
 Muser skulde blive i den Foragt, de saalange
 have smægtet i, da vi ikke vide at skaffe Mand
 af Stand, der paa nogen Maade gide givet sig
 af med vor Litteratur. Byrd, Stand og For-
 mue staae i ingen Modsigelse med Genie og Smag;
 det have fremmede Nationer lært os, der mel-
 lem deres bedste Hoveder tælle et stort Antal Ader-
 lige. Var det hidtil i Tydskland et Under, naar

en Mand af Fødsel opoffrede sig til Videnskabernes; bleve hidtil kun saa berømte Navne mere berømte ved deres Tilbaielighed for Videnskab og Kunst; steg derimod mange frem af Mørket, og traadde som ukjendte Stierner frem paa Horisonten; da vil det ikke altiid være saaledes, og tager jeg ikke meget feil, er den første Klasse af Nationen paa Veie til at betiene sig i Fremtiden af deres Fordeel og saa til at tilkiæmpe sig Musernes skionnefte Krands. Mig er derfor intet ubehageligere, end naar jeg ikke blot hører tit Borgeren spotte over den Adelsmand, der veed at agte Muserne; men ogsaa seer Personer af Stand selv med uoverlagt Lune, og med en Skadesryd, der aldrig kan billiges, at affrække deres Lige fra en Veie, hvorpaa Ære og Tilfredshed vente enhver.

Den sidste Uttring syntes sigtet mod Greven, som, Wilhelm havde hørt om, skulde finde Digtet virkelig godt. Bist nok var en saadan Anledning til at plage hans Frænde paa alle Maas-

der meget ønskelig for denne Herre, der ofte paa sin Vilis pleiede at Kierte med Baronen. Hver havde sine egne Formodninger, hvem Forfatteren til Digtet kunde være, og Greven, der ikke gierne saae, at nogen overgik ham i Skarpsindighed, faldt paa en Tanke, som han strax var færdig at sværge paa: at Digtet ikke kunde skrive sig fra nogen anden end hans Pedant, der var en meget fin Krabat, og som han længe havde mærket saadant noget poetisk Genie hos. For ret at giøre sig en Fornøielse, lod han derfor en Morgen denne Skuespiller kalde, som i Grevindens, Baronessens og Farnos Nærværelse maatte forelæse Digtet efter sin Vilis, og derfor indhøstede Roes, Bisfald, og en Foræring, og med Klogskab vidste at snoe sig fra Grevens Spørgsmaal, om han ikke ellers havde nogle Digte fra ældre Dage. Fra nu af kom Pedanten i Ord, som Digter og vittigt Hoved, og i deres Pine, der vare Baronen gunstige, som Pasquillant, og slet Menneske. Fra den Tid af applauderede Greven ham alt mere

og mere, han maatte saa spille sin Rolle, som han vilde, saa det arme Menneske tilsidst blev ganske opblæst, ja næsten forrykt, og tænkte paa, ligesom Philine, at faae et Bærelse paa det nye Slot.

Harde den Plan været strax at udføre, vilde han have undgaaet et stort Uanheld. Thi som han eensgang en Aften silde gik til det gamle Slot, og samlede om paa den mørke snævre Bei, blev han med eet anfaldet, og holdt fast af nogle Personer, medens andre slog dygtig løs paa ham, og saaledes tærskede ham i Mørke, at han næsten blev liggende paa Stødet, og kun med Møie kreb op til sine Kammerater, der, saa forbitrede de stilte sig an, sølte deres hemmelige Glæde over dette Uheld, og knap kunde bære sig for at lee, da de saae ham saa dygtig giennembanket, og hans nye brune Kiøle hviid fra øverst til nederst, som han havde havt med Møllere at giøre, overføvet og overplettet.

Greven, der strax fik Efterretning herom, brød ud i en ubeskrivelig Brede. Han behand-

lede denne Gjerning som den største Forbrydelse, qualificerede den til en brudt Gaardsfred, og lod ved sin Birkedommer den strengeste Inquisition anstille. Den hvidstøvede Kiole skulde være en Hovedanviisning. Alt hvad der i nogen Maade havde med Pudder og Meel at giøre paa Glottet, blev trukket i Undersøgelsen med, men forgiæves.

Baronen forsikrede paa sin Ære høitidelig: hiin Maade at spørge paa, havde rigtig nok misshaget ham meget, og Hr. Grevens Forhold havde ikke været det venstabeligste, men han havde vidst at sætte sig udover det, og det Uheld, der var mødt Poeten, eller Pasquillanten, hvad man vilde kalde ham, havde han ikke mindste Deel i.

De fremmedes øvrige Bevægelser og Husets Uroe bragde snart hele Sagen i Forglemmelse, og den lykkelige Yndling maatte dyrt betale den Fornøielse, en kort Tiid at have brammet med fremmede Fiedre.

Der Truppe, der regelmæssig spille hver Aften, og i det heele holdtes meget vel, begyndte

nu, jo bedre det gik dem, desto større Fordringer at gjøre. Inden kort Tiid var Mad, Drikke, Opvartning, Boelig dem ikke godt nok, og de overhængte deres Beskytter Baronen, at han skulde sørge bedre for dem, og hjælpe dem til den Nydelse og den Bequemmelighed, han havde lovet dem. Deres Klager blev høiere, og deres Vens Bestræbelser at skyldestgjøre dem, stod se frugtesløse.

Wilhelm kom imidlertid, paa Prove og Spille-timerne nær, meget lidet tilsyne. Indsattet i et af de bageste Værelser, som kun Mignon og Havnepspilleren gjerne bevilgedes Afgang til, levede og svævede han i den skaksparske Verden, saaledes at han intet kjendte eller følte uden for sig.

Man fortæller om Trosdmand, der ved magiske Formularer trække en uhyre Mængde af allehaande Mandeskabninger sammen i deres Stue. Besværgelserne ere saa kraftige, at Værelsets Rum snart udfyldes, og Manderne trænges lige ind til den liden Kreds, der er slaaet; og rundt om den

og over Mesterens Hoved bevæges og formere sig i evig omløbende Forvandling. Hver Braae er fuldproppet, hver Liste besat, Jeg udvide sig, og R kæmpegestalter drage sig sammen til Padderhatte, ulykkeligviis har Herremesteren glemt det Ord, han kunde bringe denne Mandesflod igjen til Ebbe med. — Saaledes sad Wilhelm, og med ubekjendte Bevægelser bleve tusende Følelser og Evner levende hos ham, som han intet Begreb og ingen Anelse havde havt om. Intet kunde rive ham ud af denne Tilstand, og han var meget utilfreds, naar nogen tog Leilighed at komme, for at tale med ham om, hvad der foregik uden for.

Saaledes lagde han neppe Mærke dertil, da man bragde ham den Efterretning, der skulde forregaae en Execution paa Slotsgaarden, og en Dreng tagstryges, der havde gjort sig mistænkt for et Indbrud ved Nattetider, og da han var klædt som en Parykmager, rimeligviis havde været med mellem Stimændene. Drengen nægtede vel med yderste Haardnakkenhed, og man kunde

derfor ikke straffe ham formelig, men vilde give ham en Sandsekage, som en Bagabond, og slukke ham videre, for det han havde sværmet nogle Dage om der i Egnen, om Natten holdt sig op paa Møllerne, endelig sat en Stie til Høges muuren, og klavret over.

Wilhelm fandt intet synderlig mærkeligt i den heele Sag, da Wignon kom hastig ind, og forsikkrede ham, den fangne var Fredrik, der siden Historien med Staldmesteren var blevet borte fra Selskabet og for vore Pine.

Wilhelm, som Drengen interesserede, skyndte sig paa Færde, og fandt alt Tilberedelserne paa Slotsgaarden; thi Greven elskede Høitidelighed ogsaa i slige Tilfælde. Drengen blev ført frem. Wilhelm traadde imellem, og bad, man maatte holde inde, da han kiendte Drengen, og først havde adskilligt at forebringe til hans Fordeel. Han havde ondt ved at trænge igiennem

med sine Forestillinger, og fik endelig Tilladelse at tale med Delinquenten i Eenrum. Denne forsikrede, at det Overfald, en Aeteur skulde være mishandlet ved, vidste han slet intet af. Han havde kun streift omkring Slottet, og listet sig ind om Natten for at søge Philine op, hvis Sovestue han havde udspiedet, og sikkerlig ogsaa skulde fundet, var han ikke blevet taget op undervejs.

Wilhelm, der for Selskabets Vre ikke gierne vilde aabenbare dette Forhold, skyndte sig til Staldmesteren, og bad ham efter hans Riandskab til Personerne og Huset, at mægle denne Sag, og faae Drengen frie.

Denne lunefulde Mand optaenkte med Wilhelms Vistand en lille Historie, at Drengen havde hørt til Truppen, var løbet fra dem, havde dog igien ønsket at indfinde sig hos den, og optages igien. Hans Hensigt havde derfor været ved Nattetider

at opløse nogen af sine Patroner, og anbefale sig hos dem. Man bevidnede forresten, han ellers havde ført sig godt op, Damerne blandede sig i det, og han blev givet fri.

Wilhelm tog ham til sig, og han blev nu den tredie Person i den underlige Familie, Wilhelm paa nogen Tid ansaae som sin egen. Den Gamle og Mignon modtog den tilbagekommende venlig, og alle tre forenede sig nu med Opmærksomhed at tiene deres Ven og Beskytter, og vise ham noget behageligt.

Tiende Capitel.

Philine vidste nu daglig alt bedre og bedre at smigre sig ind hos Damerne. Naar de vare eene sammen, ledede hun for det meste Samtalen paa de Mandfolk, der gik ind og ud, og Wilhelm var ikke den sidste, man sysselsatte sig med. Det blev ikke den kloge Pige skjult, at han havde gjort et dybt Indtryk paa Grevindens Hierte, hun fortalte derfor om ham alt, hvad hun baade vidste og ikke vidste, men vogtede sig vel for at komme med noget, man kunde lagt ud til hans Skade, roeste derimod hans Edelmødighed, hans Gave mildhed, og især hans Sædelighed i Opførsel mod Fruentimmer. Alle andre Spørgsmaal, der blev hende giorte, besvarede hun med Klogskab, og da Baronessen mærkede sin Kionne Vens indes tiltagende Tilbøielighed, var ogsaa denne Opdagelse hende meget velkommen. Thi hendes Forhold til adskillige Mandfolk, især i disse sidste Dage til Garno, bleve ikke skjulte for Grev:

inden, hvis reene Siæl ikke kunde lægge Mærke til en saadan Letfind uden Mistykke og blid Daddel.

Paa denne Maade havde saavel Baronessen, som Philine, hver en særdeles Interesse, ved at bringe vor Ven Grevinden nærmere, og Philine haabede endnu desuden ved Leilighed igien at arbejde for sig selv, og om mueligt igien erhverve sig den unge Mandts tabte Gunst.

En Dag, da Greven var redet paa Jagt med det øvrige Selskab, og man først anden Morgen ventede Herrerne tilbage, udtænkte Baronessen sig en Spøg, der var ganske i hendes Slags, thi hun holdt meget af Forklædninger, og kom for at overraske Selskabet snart tilsyne som Bondepige, snart som Page, snart som Jægerdreng. Herved gav hun sig Udseende af en liden Fee, der er tilstæde overalt, og netop der, hvor man mindst formoder hende. Intet lignede hendes Glæde, naar hun en Tidlang havde ukjendt vartet Selskabet op, eller ellers

været i blandt det, og tilsidst paa en spøgelsfuld Maade vidste at give sig tilkiænde.

Mod Aften lod hun Wilhelm kalde paa sit Kammer, og da hun just i det samme havde noget at bestille, skulde Philine forberede ham.

Han kom, og fandt ikke uden Forundring istæden for den naadige Frue den overgivne Pige i Værelset. Hun omgikkes ham med en vis anstændig Frimodighed, som hun hidtil havde øvet sig i, og nødte ham derved ligeledes til Høflighed.

Først spøgede hun i Almindelighed over den gode Lykke, der forfulgte ham, og havde ogsaa, som hun nok mærkede, nu bragt ham hid; derpaa bebreidede hun ham paa en behagelig Maade sit Forhold, som han hidtil havde piint hende med, skældte og anklagede sig selv, tilfod at hun ellers nok havde saaledes fortrient hans Behandling, gjorde en saa oprigtig Beskrivelse af sin Tilstand, som hun kaldte den forrige, og tilføiede, at hun maatte foragte sig

selv, hvis hun ikke var istand til at forandre sig, og giøre sig hans Venstab værdig.

Wilhelm var overrasket ved denne Tale. Han kiendte for lidt til Verden til at vide, at just ganske letsindige og usforbederlige Mennesker ofte anklage sig selv meest levende, med stor Frimodighed bekiende og angre deres Feil, skøndt de ikke have mindste Kraft i sig selv til at træde tilbage fra den Wei, hvorpaa en overmægtig Natur henriver dem. Han kunde derfor ikke blive uvenlig mod den ziirlige Synsderinde; han indlod sig i en Samtale med hende, og hørte af hende det Forslag til en synderlig Forklædning, som man agtede at overraske den skionne Grevinde med.

Han fandt nogen Betænkning derved, som han ikke dulgte Philine, men Baronessen, som i samme Øieblik traadde ind, lod ham ingen Tiid beholde til Uvished; tvertimod rev hun ham bort med sig, i det hun forsikrede, det var just den rette Tiid.

Det var blevet mørkt, og hun førte ham ind i Grevens Garderobe, lod ham tage Riolen af, og smutte i Grevens Silkeslaabrok, satte der paa Huen med det røde Vaand paa ham, førte ham ind i Cabinettet, og bad ham sætte sig i den store Stoel, og tage en Bog for sig, tændte selv den argantiske Lampe, der stod for ham, og underviste ham, hvad han havde at gjøre, og hvad Rolle han havde at spille.

Man vilde, sagde hun, mælde Grevinden, at hendes Mand var usformodentlig kommet hjem, og var i ond Lune; saa vilde Grevinden komme, gaae nogle gange op og ned af Bærelset, derpaa sætte sig paa Stolarmen, lægge sin Arm om hans Skulder, og tale et Par Ord. Han skulde spille sin Egtmandsrolle saa længe, og saa godt, han kunde; men naar han endelig tilsidst maatte give sig tilkiønde, skulde han være kiont artig, og galant.

Wilhelm sad nu uroelig nok i denne underlige Maske; Forslaget havde overrasket ham, og

Udførelsen ilte Overlægget forbi. Alt var Baronessen igien ude af Bærelset, da han først lagde Mærke til, hvor farlig den Post var, han havde taget. Han nægtede sig ikke, at Grevindens Skønhed, Ungdom, Ynde havde gjort noget Indtryk paa ham; men da han efter sin Natur var langt fra alt tomt Galanterie, og hans Grundfætninger ikke tillod ham at tænke paa alvorligere Foretagender, var han virkelig i det Øieblik i ikke ringe Forlegenhed. Frygten for at misbage Grevinden, og for at behage hende mere, end billigt, vare lige store hos ham.

Hver quindelig Ynde, der nogensinde havde virket paa ham, viiste sig igien for hans Indbildningskraft. Mariane stod for ham i den hvide Morgendragt, og bad grædende om hans Minde. Philines Elskværdighed, hendes deilige Haar, og hendes indsmiggrende Udsærd vare ved hendes seeneſte Nærværelse igien blevet virksomme, dog traadde alt dette ligesom tilbage bag Fraſtandens Oler, naar han tænkte sig den ædle blomſtrende Grevinde, hvis Arm han om ſaa Minuter ſkulde

føle om sin Hals; hvis uskyldige Kiærtegn han var opfordret at besvare.

Den synderlige Maade, hvorpaa han skulde drages ud af denne Forlegenhed, ahnede han rigtig nok ikke. Thi hvor stor var hans Forundring, ja hans Skræk, da Døren gik op bag ved ham, og han ved det første Blik, han stial sig til at kaste i Speilet, ganske tydelig saae Greven, der traadde ind med et Lys i Haanden. Hans Tvivl, hvad han havde at giøre, om han skulde blive siddende, eller staae op, flye, tilstaae, nægte, eller bede om Forladelse, varede kun nogle Øieblikke. Greven, der var bleven ubevægelig staaende i Døren, traadde tilbage, og lukkede den sagte til. I samme Øieblik sprang Baronessen ind af Sidedøren, lukkede Lampen, rev Wilhelm af Stolen, og trak ham ind med sig i Cabinettet. Hurtig kastede han Slaabrocken af der strax igjen fik sin sædvanlige Plads. Baronessen tog Wilhelms Kiøle paa Armen, og ilte

med ham giennem nogle Bærelser, Gange, og Afstikker ind paa hendes Bærelse, hvor Wilhelm, da hun havde fattet sig, fik at vide af hende, at hun var kommen til Grevinden, at bringe hende den opdigtede Efterretning om Grevens Komme. Jeg veed det alt, sagde Grevinden: hvad kan der vel være hændet? Jeg har nys seet ham ride ud af Sideporten. Forfækket var Baronessen strax løbet op paa Grevens Bærelse, at hente ham.

Til Ulykke kom De for sild! raabte Wilhelm. Greven var for i Bærelset, og saae mig sidde der.

Kiendte han Dem?

Det veed jeg ikke. Han saae mig i Spejlet, ligesom jeg ham, og inden jeg vidste, om det var et Spøgelse, eller ham selv, traadde han alt igien tilbage, og slog Darren i efter sig.

Baronessens Forlegenhed tog til, da en Tiener kom, og kaldte paa hende, og tillige mældte, Greven befandt sig hos sin Gemalinde. Med tungt Hierte gik hun derhen, og fandt Greven

vel stille og fordybet i sig selv, men i sine Yttringer mildere og venligere end sædvanlig. Hun vidste ikke, hvad hun skulde tænke. Man talte om, hvad der var forefaldet paa Jagten, og Aarsagen til, han var kommet tidligere tilbage. Samtalen slap snart. Greven blev stille, og især maatte det falde Baronessen paa, da han spurgte om Wilhelm, og yttrede det Ønske; man skulde lade ham falde, at han kunde læse noget for.

Wilhelm, der i Baronessens Kammer havde flædt sig paa, og fattet sig noget igien, kom ikke uden Uroelighed paa denne Befaling. Greven gav ham en Bog, hvoraf han ikke uden Beklemmelse forelæste en eventyrlig Novelle. Hans Taalen havde noget usikkert, zittrende, som lykkelige viis passede sig til Indholdet af Historien. Greven gav nogle Gange venlige Bifaldstegn, og roste det egne Udtryk i Forelæsninger, da han tilsidst lod vor Ven gaae.

Ellevte Capitel.

Wilhelm havde knap læst nogle Stykker af Shakspear, for deres Virkning paa ham blev saa stærk, at han ikke var istand til at blive ved. Hans heele Siæl kom i Bevægelse. Han søgte Leilighed at tale med Jarno, og kunde ikke nok takke ham for den Glæde, han havde skaffet ham. Jeg har nok forudseet det, sagde denne, at de ikke vilde blive følesløs for Ypperlighederne hos den overordentligste og underfuldeste af alle Skribenter.

Ja! raabte Wilhelm, jeg erindrer mig ikke, at en Bog, et Menneske, eller en Begivenhed i mit Liv har nogensinde frembragt saa store Virkninger paa mig, som de kostelige Stykker, jeg ved Deres Godhed har lært at kende. De synes at være et Værk af en himmelsk Genius, der nærmer sig Menneskene, for at gjøre dem paa den mildeste Maade bekendt med dem selv. Det er ingen Digte! man troer at staae for Skæbnens opslagne uhyre Bøger, hvori det meest bes

vægede Livs Stormvind sufer, og med Magt blader rask i dem hist og her. Jeg saa forbauset over den Styrke og Siinhed, den Magt og Noe- lighed, er bragt saaledes ud af al Fatning, at jeg kun med Længsel venter paa den Tiid, da jeg befinder mig i en Forsatning, saa jeg kan læse videre.

Bravo! sagde Tarno, i det han rakte vor Ven Haanden, og trykte hans, saaledes vilde jeg have det! og de Følger, jeg haaber, vil sikkert ikke udeblive.

Jeg ønskede, svarte Wilhelm, at jeg kunde aabenbare Dem alt, hvad der nu foregaaer i mig. Alle Forfølelser, som jeg nogenstunde har haft om Menneſkehed og dens Stiæbner, som ledsagede mig fra min Ungdom af, uden at jeg selv mærkede det, finder jeg i Shakespears Stykker opfyldte og udviklede. Det synes, som han aabenharede os alle Gaader, uden man dog kan sige: her eller der er Løseordet. Hans Menneſker synes at være naturlige Menneſker, og de ere det ikke. Disse hemmelighedsfuldeste og meest sam-

mensatte Naturens Skabninger handle for os i hans Stykker, som de var Uhre, hvis Zifferblad og Casse man havde gjort af Christal; de vise efter deres Bestemmelse Timerens Løb, og man kan tillige erkiænde Hiul og Fiedreværket, der driver dem. Disse saa Vlik, jeg har gjort i Chakspears Verden, friste mig meere end noget andet, til at gjøre hastigere Fremskridt i den virkelige Verden, blande mig i de Skabners Strøm, der ere den beredde, og engang, naar det skulde lykkes mig, af den sande Naturs store Hav øse saa Væggere, og fra Skuepladsen uddeele dem til mit Fædrelands tørstende Publikum.

Hvor glæder den Sindsforfatning mig, jeg seer Dem i, sparte Jarno, og lagde Haanden paa den bevægede Unglings Skulder. Lad ikke det Forsæt fare, at gaae over i et virksomt Liv, og iil De valkert at nytte de gode Aar, der ere dem undte. Kan jeg være Dem behjælpelig, skeer det af mit ganske Hierte. Endnu har jeg ikke spurgt Dem, hvor De er kommet i dette Sel-

flab, som De hverken kan være sød eller opbragget for. Saa meget haaber, og seer jeg, at De længes efter at komme ud af det. Jeg veed intet af Deres Herkomst, af Deres huuslige Omstændigheder; overlæg De, hvad De vil betro mig. Saameget kan jeg blot sige Dem, de Krigstider, vi leve i, kunne frembringe hurtige Lykkesforandringer; vil De opoffre Deres Kræfter og Talenter til vor Tjeneste, ikke sige Noie, og hvis det behøves, Fare, har jeg just nu Leilighed at ansætte Dem paa en Plads, som det med Tiden ikke skal fortryde Dem, en Tidlang at have beklædt. Wilhelm kunde ikke noksom udtrykke sin Tak, og var villig til at fortælle sin Ven og Beskytter sit Livs heele Historie.

De havde under denne Samtale fordybet sig i Dyrehaugen, og vare komne paa Landeveien, der gik derigjennem. Garno stod et Øieblik stille, og sagde: betænk De mit Forslag, beslut Dem, giv mig Svar om nogle Dage, og staaet De mig Deres Tillid. Jeg forsikkrer Dem, det har

Hidtil været mig ubegribeligt, hvor De har kun-
det gjøre Dem gemeen med saadanne Folk. Jeg
har ofte seet med Bæmmelse og Fortrødenhed,
hvor De, for blot nogenledes at kunde leve, har
maattet hæfte Deres Hjerte ved en omtrækkende
Livendreier, og en taabelig tvetydig Skabning.

Han havde endnu ikke talt ud, da en Offi-
ceer kom ilende til Hest, og havde en Ridedragt
med en Haandhest efter sig. Jarno tilraabte ham
en levende Helsen, Officeeren sprang af Hesten,
de omfavnede hinanden, og talte sammen; men
dens Wilhelm bestyrtset over sin krigeriske Vens
sidste Ord, stod fordybet i sig selv assides. Jarno
giennebladede nogle Papirer, den Nykomne
havde flyet ham, men denne gik til Wilhelm,
rakte ham Haanden, og raabte med Emphasis:
jeg træffer Dem i et værdigt Selskab, følg De
Deres Vens Raad, og opfyld dermed tillige en
Ubekjendts Ønsker, der tager hiertelig Deel i Dem.
I det han sagde dette, omfavnede han Wilhelm,
og trykkede ham syrig til sit Bryst. Paa samme

Tiid traadde Jarno til, og sagde til den fremmede: det er bedst, jeg strax rider ind med Dem, saa kan De faae de fornødne Ordre, og De rider bort endnu inden i Nat. Begge svingede sig der paa paa Hestene, og overlod vor forundrede Ven til sine egne Betragtninger.

Jarnos sidste Ord lød endnu i hans Øren. Ham var det utaaleligt, at see det Par menneskelige Vasener, der uskyldigviis havde vundet hans Tilbøielighed, saa dybt nedsatte af en Mand, han saa høilig ærede. Den ukjendte Officers besynderlige Favnetag, gjorde lidet Indtryk paa ham, det syffelsatte hans Nysgiærighed og Indbildningskraft eet Øieblik, men Jarnos Tale havde truffet hans Hierte; han var dybt saaret, og nu brød han paa sin Hiemvei ud i Breidelse mod sig selv, at han kun eet Øieblik havde kunde miskiænde og glemme Jarnos haardhiertede Kulde, der lyste ud af hans Øine, og talte af alle hans Ghaerder. — Ven! raabte han, du bilder dig kun ind, du hendøde Verdensmand,

at du kunde være en Ven! Alt hvad du kan tilbyde mig, er ikke den Gølelse værd, der binder mig til disse Ulykkelige. Hvilken Lykke at jeg endnu itide opdager, hvad jeg havde at vente af Dig.

Han trykkede Mignon, som just kom ham imøde, i sine Arme, og raabte: Nei! os skal intet adskille, du gode lille Skabning! Verdens tilsyneladende Klogskab skal ikke formaae mig til at forlade dig, eller glemme, hvad jeg er dig skyldig.

Barnet, hvis hæftige Kiærtegn han ellers pleiede at afvise, glædede sig ved dette uventede Omhedsudtryk, og hangte sig saa fast ved ham, at han kun med Møie tilsidst kunde blive det qvit.

Fra denne Tid af, gav han mere Agt paa Jarnos Handlinger, der ikke alle forekom ham roesværdige; ja der forefaldt vel mangen deriblandt, der aldeles mishagede ham. Saaledes havde han f. Ex. stærk Mistanke, at

Digtet paa Baronen, som den stakkels Pedant saa dyrt maatte betale, var Jarnos Arbeid. Da han imidlertid i Wilhelms Nærværelse havde spøgt over denne Begivenhed, troede vor Ven heri at see Tegn paa et høist fordærvet Hierte, thi hvad kunde være mere ondskabsfuldt, end at spotte en uskylde dig, hvis Lidesser man var Skyld i, og hverken tænke paa Gyldestgiørelse eller Godtgjørelse. Gierne havde Wilhelm selv givet Anledning hertil; thi han var ved et meget besynderligt Tilfælde kommet paa Spor af Ophavsmændene til hienatligte Mishandling.

Man havde hidtil bestandig vidst at følge for ham, at nogle unge Officerer i den nederste Sal i det gamle Slot, tilligemed en Deel af Skuespillerne og Skuespillerinderne, tilbragde heele Nætter paa en lystig Maade. En Morgen, da han efter sin Sædvane var staaet tidlig op, kom han af en Hændelse i Værelset, og fandt de unge Herrer i Begreb med at giøre en saare besynderlig Toilette. De havde i en Staal

Band med revet Kvindt i, og kom denne Dei med en Borste paa deres Beste og Underklæder, uden at tage dem af, og fik saaledes igien deres Garde robe reen i største Hast. Vor Ven, der undrede sig over disse Haandgreb, kaldt Pedantens hvidstøvede og plettede Kiøle ind, og Mistanken blev saa meget stærkere, da han fik at vide, at nogle Paarørende af Baronens vare med i Selskabet.

For at komme noiere paa Spor af denne Mistanke, søgte han at sysselsætte de unge Herrer med en liden Froekost. De vare meget levende, og fortalte mange lystige Historier. Især den ene, der en Tidlang havde ligget paa Hverving, kunde ikke nok rose sin Captains List og Virksomhed, da han vidste at trække alle slags Mennesker til sig, og besnære hver efter sin Maade. Omstændelig fortalte han, hvorledes unge Mennesker af gode Huuse og omhyggelig Opdragelse, vare blevne bedragne ved alle slags Blændværk om en anstændig Forsørgelse, og loe hierte-

lig af de Toffer, som det i Begyndelsen havde gjort saa godt at see sig agtede og fremdragne af en anseet, tapper, klog, og gavmild Officeer.

Hvor signede Wilhelm sin Genius, der saa uventet viiste ham den Afgrund, hvis Bred han uskyldigviis havde nærmet sig. Han saae nu ikke andet end Hververen i Jarno; den fremmede Officeers Favnetag var ham let at forklare. Han afskyede disse Mands Tænkemaade, og vogtede sig fra dette Dieblik af for at samles med nogen, der bar Uniform; og ham havde den Esterretsning, at Armeen rykkede længere frem, i saa Henseende været meget behagelig, havde han ikke tillige maattet frygte at forvises af sin skønne Vens indes Nærværelse maaskee for fædse.

Tolvte Capitel.

Midlertid havde Baronessen tilbragt adskillige Dage, mættet af Sorger, og en utilfredsstillet Nyssgiærrighed. Thi Grevens Forhold efter hiint Eventyr var hende en fuldkommen Gaade. Han var ganske gaaet ud af sin Maneer, man hørte ingen af hans sædvanlige Spøg. Hans Fordrings til Selskabet og til Domestikerne havde meget taget af. Pedanterie og bydende Væsen mærkede man lidet til; meget meer var han stille, og hængsunken i sig selv, dog syntes han blid, og virkelig at være et andet Menneske. Ved Forelæsninger, som han undertiden gav Anledning til, valgte han alvorlige tit religiøse Bøger, og Baronessen levede i bestandig Frygt for, der bag denne tilsyneladende Roelighed skulde skjule sig et hemmeligt Mag, et stille Forsæt, at hævne den Formastelse, han saa tilfældig havde opdaget. Hun besluttede derfor at gjøre Tarno til sin Fortroelige, og det kunde hun saa meget mere, da hun med

ham stod i et Forhold, hvor man ellers kun pleier at holde lidet skint for hinanden. Zarno var paa en kort Tiid hendes afgjorte Ven, dog var de kloge nok til at dølge deres Tilbøielighed og deres Glæder for den larmende Verden, der angav dem. Kun Grevindens Dine var denne nye Roman ikke undgaaet, og høist sandsynlig søgte Baronessen at selsætte sin Veninde ligeledes, for at undgaae de stille Bebreidelser, hun dog mangengang af denne ædle Siæl maatte taale.

Neppe havde Baronessen fortalt sin Ven denne Historie, før han levende udraabte: der troer den Gamle vist, at have seet sig selv; han er bange for, at dette Syn skulde betyde ham Ulykke, ja vel Døden, og nu er han blevet slap, som alle de Halvmennesker, naar de tænke paa den Opløsning, som ingen er undgaaet eller skal undgaae. Kun stille! da jeg haaber han endnu skal leve længe, vil vi ved denne Leilighed i det mindste saaledes sætte Skik paa ham, at han ikke mere skal være sin Kone og sine Huusfolk til Byrde.

De begyndte nu, saasnart det blot passede sig, i Grevens Nærværelse at tale om Anelser, Syner, og deslige. Jarno spillede Tvivleren, hans Veninde ligesaa, og de drev det saa vidt, at Greven endelig tog Jarno tilside, satte ham irette for hans Frietankerie, og ved sit eget Exempel søgte at overtøde ham om siige Historiers Muelighed og Virkelighed. Jarno spilte den overraskede tvivlende, og endelig den overtødede; men gjorde sig strax derpaa i stille Nat med sin Veninde des lystigere over den svage Verdensmand, der nu paa een Gang af en Gussemand var bleven omvendt fra sine Unoder, og som blot endda var at rose, fordi han med saamegen Fatning ventede en forestaaende Ulykke, ja maaskee endog Døden.

Den naturligste Følge, dette Syn kunde have, torde han dog vel ikke være fattet paa, raabte Baronessen med sin sædvanlige Muntershed, som hun, saasnart hun havde faaet en Sorg af Hjertet, strax igien kunde gaac over til. Jarno

blev rigelig belønnet, og man smedede nye Ansøgninger, for at gjøre Greven endnu mere smidig, og endnu mere at ægge og styrke Grevindens Liden- skab for Wilhelm.

I denne Hensigt fortalte man Grevinden heele Historien, som hun vel i Begyndelsen viiste sig fortrydelig over, men blev siden mere tankefuld, og i roelige Øieblikke syntes at betænke, forfølge, og udmale den hende beredede Scene.

De Anstalter, der nu saiedes fra alle Sider, lod ingen Tvivl mere blive tilbage, at Armeerne jo snart vilde rykke frem, og Prindsen tillige forandre sit Hovedquarteer: ja det hedde at Greven tillige vilde forlade Godsset, og tage tilbage igien til Byen. Bore Skuespillere kunde altsaa let stille dem deres Nativitet; dog kun den eeneste Melina tog sine Forholdsregler derefter, de andre søgte blot endnu at snappe saa meget mueligt det fornøieligste af Øieblikket.

Wilhelm var imidlertid sysselsat paa en egen Maade. Grevinden havde forlangt en Afskrift

af hans Stykker af ham, og han ansaae den elste værdige Kones Ønske som den skønneste Belønning.

En ung Autor, der endnu ikke har seet sig trykt, anvender i et saadant Tilfælde den største Opmærksomhed paa en reenlig og ziirlig Afskrift af sine Værker. Det er ligesom Autorskabets gyldne Alder; man seer sig tilbagesat i de Aars hundrede, da Pressen endnu ikke havde overvundet Verden med saa mange unyttige Skrifter, da kun værdige Aandsproducter affreves, og forvaredes af de ædelste Mennesker; og hvor let begaaer man da den Feilslutning, at et omhyggeligt afpenstet Manuskript ogsaa er et værdigt Aandsprodukt, værdigt at cies og opstilles af en Riander og Beskytter.

Man havde til Ære for Prindsen, der nu inden kort Tid skulde tage bort, endnu gjort et stort Gæstebud. Mange Damer af Naboelands get vare indbudne; Grevinden havde klædet sig tidlig paa. Hun havde den Dag en rigere Klæd-

ning paa, end hun ellers pleiede. Frisur og Pynt
vare mere søgte, hun var smykket med alle sine
Juveler. Ligeledes havde Baronessen gjort alt
mueligt for at klæde sig med Pragt og Smag.

Da Philine mærkede, at Tiden, medens
de biede paa de fremmede, blev begge Damerne
lang, foreslog hun at lade Wilhelm komme, der
ønskede at overlevere sit Manuscript, som var færdigt,
og endnu at forelæse nogle Smaaeting. Han
kom, og stedsede, i det han traadde ind, over
Grevindens Skabning og Ynde, der ved Pyns-
ten kun var bleven synligere. Han læste efter
Damernes Befaling, men saa adspredt og stet,
at dersom Tilhørervinderne ikke havde været saa
overbærende, de meget snart vilde ladet ham gaae.

Saa tit han saa hen paa Grevinden, var
det, som om en electrisk Geist viiste sig for hans
Øine; han vidste tilsidst ikke meere, hvor han
skulde saa Aande fra til sin Recitation. Den
skionne Dame havde stedse behaget ham, men nu
syntes han, han havde aldrig seet noget fuldkoms-

mere, og af de tusindhaande Tanker, der krydse-
des i hans Sjæl, torde omtrent følgende være
Indholdet.

Hvor daarlig opsætte sig dog saa mange Dig-
tere og saakaldte selende Mennesker mod Pynt og
Pragt, og forlange blot at see Fruentimmer af
alle Stænder i simple til Naturen svarende Klæ-
der. De skælde paa Pynten, uden at betænke,
at det ikke er den stakkels Pynt, der mishager
os, naar vi see en hæslig eller mindre skøn Per-
son rigt og udmærket klædt; men jeg vilde samle
al Verdens Klædere her, og spørge dem, om
de onskede at borttage noget af disse Golder, disse
Vaand og Kniplinger, disse Puffer, Loffer, og
smukkende Stene. Vilde de ikke være bange for
at forstyrre det angenehme Indtryk, der her saa
naturlig og villig kommer dem imøde? Ja! vel
ter jeg sige, naturlig! hvis Minerva i fuld Rust-
ning, sprang ud af Jupiters Hoved, synes denne
Gubinde i al sin Pynt med let Fod at være frem-
traad af en eller anden Blomst.

Han saae saa tit paa hende under Læsningsen, som han vilde indpræge sig dette Indtryk for evig, og læste nogle gange falsk, uden derosver at komme i Forvirring, hvorvel han ellers kunde fortvivle over Forbytningen af et Ord eller et Bogstav, som over en styg Skampet paa heele Forelæsningsen.

En falsk Alarm, som om de fremmede kom fiorende, gjorde Ende paa Forelæsningsen. Baronessen gik bort, og Grevinden, der var i Begreb med at lukke sit Skriverbord, der endnu stod aabent, tog et lidet Ringsutteral, og stak endnu nogle Ringe paa Fingrene. Vi skal snart skilles, sagde hun, i det hun hæstede sine Pline paa Gutteralet, modtag en Erindring fra en god Veninde, der intet inderligere onsker, end at det maae gaae Dem vel. Hun tog derpaa en Ring, der under et Chrystal viiste et smukt flettet Skjold af Haar, og var besat med Stene. Hun flyede den til Wilhelm, der, i det han modtog den, ikke vidste hverken at sige eller gjøre nogen Ting,

men stod, som rødfæstet til Gulvet. Grevinden lukkede sit Skriverpult, og satte sig paa sin Sopha.

Og jeg skal gaae tomhændet, sagde Philine, i det hun satte sig paa Knæ paa Grevindens høire Side; see kun til det Menneſke, der i Utide har ſaamange Ord, og nu ikke engang kan ſtamme en uſel Takſigelse frem. Griſt, min Herre! gjør De i det mindſte pantomimiſt Deres Skyldighed, og hvis De i Dag ingen Ting ſelv veed at finde paa, ſaa gjør mig i det mindſte efter.

Philine greb Grevindens høire Haand, og kyſte den fyrig. Wilhelm ſtyrtede paa Knæ, greb den venſtre, og trykte den til ſine Læber. Grevinden lod forlegen, men uden Fortrydſe.

Ak! raabte Philine! ſaa meget Smykke har jeg vel ſeet for, men aldrig en Dame, der for-
 tient ſaa vel at bære det. Hvilke Armbaand!
 men ogſaa hvilken Haand! hvilket Halsſmykke!
 men ogſaa hvilket Brøſt.

Bilde Smiggrerſke! raabte Grevinden.

Skal det være Hr. Greven? sagde Philine, i det hun pegede paa en rlig Medaillon, som Grevsinden i en kostbar Kæde bar paa venstre Side.

Han er malt som Brudgom; svarte Grevsinden.

Var han da dengang saa ung? spurgde Philine. De er jo kun, saavidt jeg veed, saa Aargift.

Denne Ungdom kommer paa Malerens Regning! svarte Grevinden.

Det er en deilig Mand! sagde Philine: Men skulde dog aldrig, blev hun ved, i det hun lagde Haanden paa Grevindens Hjerte, et andet Billede have indsneget sig i dette hemmelige Afslutte?

Du er meget forboven, Philine! raabte hun, jeg har forklæret dig. Lad mig ikke høre sligt tiere.

Bliver De vreed, er jeg uslykkelig, raabte Philine, sprang op, og iilte ud af Døren.

Wilhelm holdt den skønneste Haand endnu i sine Hænder. Han saae stivt paa Armbaandslaasen, der til hans store Forundring viste Begyndelsesbogstaverne af hans Navn i Træk af Brillanter.

Eier jeg, spurgte han beskedent, da i den kostbare Ring virkelig Deres Haar?

Ja svarte hun med halv Stemme; samlede sig derpaa, og sagde, i det hun trykkede hans Haand: staae De op, og lev vel!

Her staaer mit Navn, raabte han, ved det synderligste Tilfælde! Han peegte paa Armbaandslaasen. Hvorledes! raabte Grevinden, det er en Venindes Navntræk.

Det er Begyndelsesbogstaverne af mit Navn. Forglem mig ikke. Deres Billede staaer uudslettelig i mit Hierte. Lev vel, og lad mig flye.

Han kyssede hendes Haand og vilde staae op; men som i Drømme det sælsomste udvikler sig af det sælsomste, og overrasker os, saaledes holdt han uden at vide, hvorledes, det gik til, Grevins

den i sine Arme, hendes Læber hvilede paa hans og deres gjensidige syrige Kys stænkede dem en Salighed, som vi kun inddrikke af det friskristede Kærlighedsbæggers første og brusende Skum.

Hendes Hoved hvilede paa hans Skulder, og de forlængede Lokker og Vaand tænkte der ikke paa. Hun havde slynget sin Arm om ham; han omfavnede hende med Fyrighed, og trykte hende idelig til sit Bryst. O! at et saadant Øieblik ikke kan vare Evigheder, og vee den nidste Skæbne, der og for vore Venner afbrød disse korte Øieblkke.

Hvor forfækkedes Wilhelm, hvor døvet foer han op af en lykkelig Drøm, da Grevinden med eet med et Skrig rev sig fra ham, og foet med Haanden til sit Hjerte.

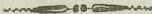
Han stod døvet for hende! hun holdt den anden Haand for Øinene, og raabte efter en Pause: gaac bort, skynd Dem.

Han blev endnu bestandig staaende.

Forlad mig! raabte hun, og i det hun tog
Haanden fra Minene, og saae paa ham med et
ubestrikeligt Blik, lagde hun med den elskeligste
Stemme til: flye mig, om De elsker mig.

Wilhelm var ude af Bærelset, og igien paa
sit Kammer, inden han vidste, hvor han befandt sig.

De Ulykkelige! hvilken synderlig Bærel af
Tilfældet eller Skæbnen rev dem fra hinanden.

Wilhelm Meisters

Lebensjahre.

Vierde Bog.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
CHICAGO, ILL.

1911-12

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
CHICAGO, ILL.

1911-12

Første Capitel.

Lærtes stod eftertænkksom ved Vinduet, støttede sig paa sin Arm, og saae ud af Vinduet. Whiline listede sig over den store Sal, lænede sig paa sin Ben, og spottede hans alvorlige Udseende.

See kun ikke, sagde han, det er affkyeligt, hvor Tiden forgaaer, hvor alt forandrer sig, og faaer Ende! see kun! her stod endnu for kort siden en deilig Leir, hvor lystige saae Teltene ud, hvor levende gik det til i dem! hvor omhyggelig bevogtede man heele Omkredsen! og nu er alt paa eengang forsvundet. Kun kort Tiid vil det nedtraadde Straa, og de gravne Huler til at kaage, endnu vise et Spor, saa vil snart alt være oppløiet, og saa

mange tusende Menneſkers Nærværelſe her i Eggen vil blot ſpøge i nogle gamle Folks Hoveder.

Philine begyndte at ſynge, og tog ſin Ven op til en Dands i Salen. Lad os, raabte hun, da vi ikke kan løbe efter Tiden, naar den er forbi, i det mindſte gladelig og ſtadſelig høre den, ſom en ſtion Gudinde, i det den drager forbi.

Neppe havde han gjort nogle Wendinger, før Madam Melina kom igiennem Salen. Philine var ondſkabsfuld nok til ogſaa at byde hende op til Dands, og derved erindre hende om det miſlige Udſcende, hun ved ſin Frugtſommelighed havde. Maatte jeg høre, ſagde Philine paa hendes Bag, ſlippe for at ſee nogen Roue mere i godt Haab.

Hun haaber dog, ſagde Laerts.

Men det klæder hende ſaa heſlig. Har du ſeet den forreſte Dinglefeld paa det opſtumpede Skjort, der altid løber foran, naar hun gaaer. Hun har ſlet hverken Art eller Skik til høre at rette lidt paa ſig, og ſkiule ſin Tilſtand.

Lab saa være, sagde Laertes, Tiden vil nok hielpe hende.

Det var dog altid vakkrere, raabte Philine, naar man rystede Børnene ned af Træerne. Baron traadde ind, og sagde dem noget venligt i Grevens og Grevindens Navn, der ganske tidlig var tagen bort, og gjorde dem nogle Foræringer. Han gik derpaa til Wilhelm, der i Sideværelset sysselsatte sig med Mignon. Barnet havde viist sig meget venligt og paahængende, og spurgt efter Wilhelms Forældre, Sødsfende, og Paarørende, og derved mindet ham om sin Pagt, at give dem nogen Efterretning fra sig.

Baronen bragde ham tillige med en Afsskeds helsen fra Herskaberne den Forsikkring, hvor høilig Greven havde været tilfreds med ham, hans Epil, hans poetiske Arbejder og hans theatraliske Bestræbelser. Han drog derpaa til Beviis paa dette sit Sindelag en Pung frem, giennem hvis skionne Strikning nye Guldstykker indtagende Farve glimrede; Wilhelm traadde tilbage, og værgede sig ved at modtage den.

Ansee, blev Baronen ved, denne Foræring som en Erstatning for Deres Tiid, som en Erkiændtlighed for Deres Umage, ikke som en Erkiændtlighed for Deres Talent. Naar dette skaffer os et godt Navn og Menneſkenes Godhed, er det billigt, at vi ved Gliid og Anſpænding tillige erhverve Midlerne til at fyldeſtigøre vore Fornødenheder, da vi dog nu eengang ikke ere lutter Aand. Vare vi i Byen, hvor alt er at finde, havde man forvandlet denne lille Summa til et Uhr, en Ring, eller andet ſligt; men nu giver jeg Dem umiddelbar Herreſtaven i Hænder; ſtaf Dem nu ſelv et Klenodie for det, hvad der er Dem kiæreſt og tienligſt, og giem det os til Erindring. Hold endelig tillige Pungen i Hæ. Damerne have ſtrikket den ſelv, og deres Henſigt var ved det, der var udenom at give det Indvendige den behageligſte Form.

Tilgiv, ſvarede Wilhelm, min Forlegenhed, og min Tvivl ved at modtage denne Gave. Det ligesom tilintetgjør det Smule, jeg har gjort og

hindrer en lykkelig Erindrings frie Spil. Penge er en deilig Ting, hvor noget skal gøres af; og jeg ønsker de ikke saa ganske af være gjort af i Deres Huses Erindring.

Det er ikke Tilfældet, svarede Baronen; men da De selv føler ømt, vil De ikke forlange, at Greven skal tænke sig fuldkommen, som Deres Gieldner, en Mand, der sætter sin største Begrænsning i at være opmærksom og retfærdig. Det er ikke undgået ham, hvor megen Umage De gjorde Dem, og hvorledes De opoffrede hans Hensigter al Deres Tid; ja han veed, at De, for at fremskynde visse Anstalter, ikke skaaede Deres egne Penge. Hvorledes skal jeg igien komme for hans Pine, naar jeg ikke kan forsikre ham, at hans Erkiændtlighed har gjort Dem Fornøielse.

Torde jeg blot tænke paa mig selv, blot søge mine egne Følelser, svarede Wilhelm, vilde jeg nægtet alle Grunde haardnackten væggre mig ved, at modtage denne Gave, saa skion og æresfuld den endog er; men jeg nægter ikke, at den

i det Øieblik, da den sætter mig i Forlegenhed, river mig ud af en Forlegenhed, jeg hidtil besandt mig i mod Mine, og som forarsagede mig mangen stille Rummer. Jeg har ikke holdt det bedste Huus, hverken med de Penge eller med den Tid, jeg har at giøre Regnskab for; nu bliver det mig ved Hr. Grevens Edelmødighed mueligt, trøstigt at giøre Regnskab for den Lykke, denne synderlige Sidevei har ført mig til. Jeg opoffer Delicateffen, der, som en søm Samvittighed advarer os ved siige Leiligheder for en høiere Pligt; og for at kunde træde min Fader dristig under Pinene, staaer jeg nu skamfuld for Deres.

Det er synderligt, svarte Baronen, hvad man gjør sig en underlig Betænkning ved at modtage Penge af Venner og Belyndere, af hvem man med Tak og Glæde vilde modtage enhver anden Gave. Den menneskelige Natur har flere lignende Egenheder, gierne at frembringe, og omhyggelig at nære siige Skrupler.

Er det ikke det samme med alle Prespunkter? spurgte Wilhelm.

Å! jo! svarede Baronen, og med andre Fordomme. Vi vil ikke opluge dem, for ikke maaskee tillige at øprive ædle Planter. Men mig glæder det altid, naar enkelte Personer føle, hvad man kan, og bør sætte sig udover, og jeg tænker med Fornøielse paa Historien om den findrige Digter, der for et Hoftheater forfattede nogle Stykker, der fik Monarkens heele Bisald. Man maade belønne ham anseelig, sagde den ædelmodige Kyske; man forsøgte ham ud, om ikke et eller andet Bijou skulde fornøie ham, eller om han ikke foresmaaer at tage imod Penge. Efter sin spøgefulde Maade svarte Digteren den assendte Hofmand: jeg takker levende for det naadige Gindslag, og da Keiseren hver Dag tager Penge af os, indseer jeg ikke, hvorfor jeg skulde undsee mig ved at tage Penge af ham.

Baronen var neppe ude af Bærelset, før Wilhelm ivrig talte den Capital, der saa ufor-

modentlig, og som han troede, saa ufortient var kommet ham tilhænde. Det lod som Penses genes Værdie og Værdighed, der først i seere Nær blive os følelige, ansees første Gang smilte ham imøde, da de skæbne blinsdende Stykker rullede frem af den ziirlige Pung. Han gjorde sin Regning, og fandt, at han, især da Melina havde lovet strax igien at betale Forskuddet tilbage, havde ligesaameget, ja mere i Casse, end hiin Dag, da Philine lod forlange den første Bouquet af ham. Med hemmelig Tilfredshed saae han paa sit Talent, med en liden Stoltthed paa den Lykke, der havde fulgt og ledet ham. Han tog nu imidlertid Pennen for at skrive et Brev, der paa eensgang skulde bringe hans Familie ud af al Forlegenhed, og sætte hans hidtilværende Forhold i det bedste Lys. Han undveeg en egenlig Fortælling, og lod blot i betydende og mystiske Udtryk giette, hvad der kunde være mødt ham. Hans Casses gode Tilstand, den Erhverv, han skyldte sit Talent, de stores

Gunst, Damernes Yndest, Riendskab i en viib Kreds, Uddannelsen af hans legemlige og aandsige Anlæg, Haabet for Fremtiden dannede et saadant underligt Lustbillede, at Fata Morgagna selv ikke havde kunnet virke det sælsomme mellem hinanden.

I denne lykkelige Exaltation vedblev han, efter at Brevet var sluttet, at holde en lang Monolog, hvori han recapitulerede Skrivelsens Indhold, og udmalede sig en virksom og værdig Fremtid. Saa mange ædle Krigeres Exempel havde opflammet ham, den shakspeariske Digtning havde aabnet ham en ny Verden, og af den skønne Grevindes Læber havde han indsuget en uudsigelig Gld. Alt det kunde, det skulde ikke blive uden Virkning paa Livet.

Staldmesteren kom, og spurgte, om de vare færdige med at pakke ind? Desværre havde endnu ingen tænkt paa det, uden Melina. Nu skuldt man brække op i Hast. Greven havde lovet at lade det heele Selskab besordre nogle Dage

reiser, Hestene var netop færdige, og kunde ikke længe undværes. Wilhelm spurgte om sin Rusefert, den havde Madam Melina ført sig til Nytte; han forlangte sine Penge, Hr. Melina havde meget omhyggelig pakket dem ind allernedest i Ruseferten. Philine sagde: jeg har endnu Plads i min, tog Wilhelms Klæder, og befalte Mignon at komme efter med det øvrige. Wilhelm maatte ikke uden Ulyst lade det skee.

Nedens man pakkede paa, og gjorde Alting istand, sagde Melina: det er mig fortrædeligt, at vi komme afsted, som Liniedandsere og Marksstrigere; jeg ønskede, Mignon tog Fruentimmers Klæder paa, og at Harpespilleren endnu i en Hast lod Skægget vage af sig. Mignon holdt sig fast ved Wilhelm, og sagde med Fyrighed: jeg er en Dreng, og vil ingen Pige være. Den Gamle taug, og Philine gjorde ved denne Leilighed nogle lystige Anmærkninger over deres Beskytter Grevens Særheder. Rager Harpespilleren sit Skæg af, sagde hun, kan han kun se det omhyggelig

paa et Baand, og giemme det, at han kan tage det strax for igien, saasnart han etsteds i Verden møder Greven; thi det Skiæg har eene Skaffet ham denne Herres Naade.

Da man trængte ind paa hende, og vilde have en Forklaring over denne synderlige Yttring, udlod hun sig saaledes: Greven troer, at det bidrager overmaade meget til Illusionen, naar Skuespilleren ogsaa spiller sin Rolle fort i det daglige Liv, og vedligeholder sin Caracteer, derfor var han Pedanten saa gunstig; og han fandt, det var ret klogt, at Harpespilleren ikke blot om Aftenen gik med sit falske Skiæg paa Theatret, men ogsaa bestandig om Dagen, og han glædede sig meget over denne Maskerades naturlige Udseende.

Medens de andre spottede over denne Bildfarelse og Grevens synderlige Meeninger, gik Harpespilleren afsides med Wilhelm, tog Afsked med ham, og bad ham med Taarer, endelig strax at lade ham gaae. Wilhelm talede ham tilrette, og forsikrede, han skulde beskytte ham mod enhver,

at ingen skulde være et Haar paa ham, langt mindre skære det af mod hans Willie.

Den Gamle var meget bevæget, og i hans Øine brandte en besynderlig Ild. Ikke denne Anledning driver mig bort, raabte han, alt længe gjør jeg mig stille Vebreidelser, fordi jeg bliver om Dem. Jeg skulde ingensteds opholde mig, thi Ulykken iler efter mig, og saarer dem, der holde sig til mig. Frygt De Alt, hvis De ikke lader mig komme bort; men spørg mig ikke, jeg tilhører ikke mig selv; jeg kan ikke blive.

Hvem tilhører du da? Hvo kan udøve en saadan Magt over dig!

Min Herre! lad De mig beholde min gysselige Hemmelighed, og giv De Slip paa mig. Den Hævn, som forfølger mig, er ikke den jordiske Dommers; jeg hører en uforsonlig Skiæbne til; jeg kan ikke blive, og jeg tør ikke.

I denne Tilstand, jeg seer dig i, forlader jeg dig sikkerlig ikke.

Det er Forræderie mod Dem, min Belsigser, hvis jeg dvæler. Jeg er sikker hos Dem, men De er i Fare. De veed ikke, hvem De har omkring Dem. Jeg er skyldig, men mere ulykkelig end skyldig. Min Nærværelse bortkyser Lykken, og den gode Handling bliver afmægtig, naar jeg træder til. Flygtig og ustadig skal jeg være paa Jorden, at jeg ikke skal hentes ind af min ulykkelige Genius, som kun langsom forfølger mig, og først da lader sig mærke, naar jeg vil lægge mit Hoved ned, og hvile. Taknemmeligere kan jeg ikke vise mig, end naar jeg forlader Dem.

Synderlige Menneſke! du kan ligesaa lidt betage mig min Tillid til dig, som Haabet at see dig lykkelig. Jeg vil ikke trænge ind i din Overtroes Hemmeligheder; men hvis du da lever i Aghelse af underfulde Sammenknytninger og Forvarſler, ſiger jeg dig til din Trøſt og din Opmuntring: forbind dig med min Lykke, og vi vil ſee, hvilken Genius er ſtærkeſt; din ſorte eller min hvide.

Wilhelm greb denne Leilighed til endnu at sige ham mangehaande trøsteligt, thi han havde allerede i nogen Tiid i sin underlige Ledsager troet at see et Menneske, der ved Tilfælde eller Skæbne havde draget en stor Brøde over sig, og nu bestandig slæbte Erindringen derom med sig. Kun for faa Dage siden havde Wilhelm luret paa hans Gang og vel mærket følgende Linier:

Han farver Morgenrødens Skær

Den reene Horizont med Luer

Han over Skyldigt Hoved knuses skuer

Den heele Verdens skionne Billeder.

Den Gamle maatte nu sige, hvad han vilde, saa havde Wilhelm stedsse et stærkere Argument, vidste at vende alt til det Bedste, vidste at tale saa brav, saa hiertelig og trøstelig, at den Gamle selv syntes igjen at leve op, og forsage sine Griller.

Andet Capitel.

Melina havde Haab at komme an med Selskab i en lille, men velhavende Stad. Alt besandt de dem paa det Sted, hvor Grevens Heste havde bragt dem hen, og saae dem om efter andre Bogne og Heste, som de haabede at komme længere med. Melina havde paataget sig Befordringen, og vilste sig efter sin Sædvane forresten meget karrig. Derimod havde Wilhelm Grevens skionne Ducater i Lommen, og troede at have største Ret til at anvende disse i Glæde, og glemte meget lettelig, at han alt meget bramsmende havde anført dem i den prægtige Balance, han tilsendte Sine.

Hans Ven Shakspear, som han med stor Glæde ogsaa erkjendte for sin Gudsader, og lod sig saa meget hellere kalde Wilhelm, havde gjort ham bekjendt med en Prinds, der en Tidlang holder sig op i ringe, ja endog i slet Selskab, og uagtet sin ædle Natur glæder sig over saas

danne ganske sandfelige Knoses Naahed, Uffikkes lighed og Dummhed. Høist velkomment var det Ideal ham, som han kunde ligne sin nærværende Tilstand med; og det Selvbedrag, han sporede en næsten uovervindelig Tilbøielighed til, blev ham derved overordenelig lettet.

Han begyndte nu at tænke paa sin Paaklædning. Han fandt, at en liden Vest, som man i Nødsfald kastede en kort Kappe over, var en meget passende Dragt for en Wandrer. Lange strikkede Beenklæder, og et Par Snørestøvler, syntes ham at være en Godtgængers sande Dragt. Derpaa forskaffede han sig et skönt Silkestiær, som han først bandt om under Paaskud, at holde Livet varmt; derimod befriede han sin Hals fra et Vinds Trældom, og lod hæfte nogle Strimler Netteldug til sin Stiorte, men der blev noget bredagtige, og fik fuldkommen Udseendet af en antik Krave. Det skønne Silkehalsklæde, den ieddede Admindelse af Mariane, laae blot løst knyttet under det Netteldugs Kryds. En rund

Hat med et broget Baand, og en stor Fieder gjorde Mafferaden fuldkommen.

Fruentimmerne forfikkrede, denne Dragt flødte ham overmaade godt. Philine stilte sig ganske henrykt an over den, og udbad sig hans deilige Haar, som han, for at komme det naturlige Ideal desnærmere, ubarmhiertig havde fkaaret af. Derved anbefalede hun sig ikke ilde; og vor Ben, der ved sin Gævmildhed havde erhvervet sig Ret til at omgaaes de øvrige paa Prinds Harrys Maneer, kom snart selv i den Smag at opgive og fremme nogle gale Streger. Man søgte, man dandsede, man opfandt alleslags Lege, og i Hjertets Glæde nød man af den taalelige Viin, man havde truffet paa, i stærk Maade, og Philine lurede i denne Levemaades Uorden paa vor Helt, som hans gode Genius maatte sørge for.

En særdeles Moroe, som Selskabet især fornøiede sig med, bestod i et extemporeert Spil, hvori de efterlignede og giennemheglede deres hidtil vær

rende Belyndere og Belgiorere. Nogle af dem havde meget godt lagt Mærke til Særhederne i den udvortes Anstand hos adskillige fornemme Personer, og Efterabelsen af disse blev af det øvrige Selskab modtaget med største Bifald, og da Philine af sine Erfaringers Geheimarchiv kom frem med nogle besynderlige Elskovserklæringer, der vare hende giorte, vidste man neppe af Latter og Skandefryd, hvordan man vilde tee sig.

Wilhelm stædte paa deres Utaaknemmelighed; men man indvendte ham, at de noksom havde aftient, hvad de der havde faaet, og at overalt Opførselen der, mod Folk af saa store Fortjenester, som de roste dem af at være, ikke havde været den bedste. Nu besværede man sig, hvor lidt Agtelse man havde behandlet dem med, hvor meget man havde sat dem tilbage. Det gik igien løs med at spotte, drille, og efterabe, og man blev bestandig mere bitter og uretsfærdig.

Jeg ønskede, sagde derpaa Wilhelm, at hverken Avind eller Egenkiærlighed stak frem giens

nem Eders Ytringer, og at I betragtede hine Personer og deres Forhold fra den rette Synspunkt. Det er en egen Sag, ved Fødselen at være sat paa en ophøiet Plads i det menneskelige Samfund. Den, som arvede Rigdomme have skaffet en fuldkommen Lethed i at leve, den, som, hvis jeg saa kan udtrykke mig, fra Ungdom af finder sig rigelig omgivet af alle Menneskets Viting, vænner sig som oftest til at betragte disse Fordeele, som det første og største; og en af Naturen skiont udstyret Menneskeheds Værdie bliver ham ikke saa tydelig. De Fornemmes Adfærd mod Ringere, og ogsaa indbyrdes, er asmaalt efter udvortes Fortrin; de tillade enhver at gjøre sin Titel, sin Rang, sine Klæder, og sin Equipage gjældende, kun ikke sine Fortienester.

Disse Ord gav Selskabet et umaadeligt Bifald. Man fandt det affkyeligt, at Manden af Fortieneste stedse maatte staae tilbage, og at

der i den store Verden intet Spor af naturlig og hiertelig Omgang var at finde. Især om denne sidste Punkt kom de fra det ene ud i det andet.

Skield dem ikke for det, raabte Wilhelm: beklag dem hellere. Thi hiin Lykke, som vi er kiønde for den høieste, som flyder af Naturens indre Rigdom, have deielden en ophøiet Gælle af. Kun os fattige, som eie lidet eller intet, er det undet, i riig Naade at nyde Venskabs Lykke. Vi kunne hverken ved Naade have, eller ved Gunst forfremme, eller ved Gaver berige vore Elskede. Vi have intet andet end os selv. Dette heele Selv maae vi hengive, og skal det have nogen Værdie, forsikre vor Ven dette Gode for stedse. Hvilken Nydelse; hvilken Lykke for Giveren og Modtageren! i hvilken salig Tilstand sættes vi ved Trost; den giver det hengaaende Menneskeliv en himmelsk Vished; den udgjør Hovedcapitalen af vor Rigdom.

Mignon havde under disse Ord nærmet sig ham, slog sine spæde Arme om ham, og blev staaende med sit lille Hoved lagt op til hans Bryst. Han lagde Haanden paa Barnets Hoved, og blev ved; hvor let bliver det en Stormand at vinde Gemytterne, og hvor let tilegner han sig Hjertene. Et faaeligt, mageligt, kun nogenlunde menneskeligt Udsærd gjør Mirakler, og hvor mange Midler har han til at holde de engang vundne Hjærter fast? Os kommer Alt sjældnere, os bliver Alt tungere, og hvor naturligt er det, at vi sætte større Pris paa det, vi erhverve og gjøre. Hvilke rørende Exempler af troe Tienere, der opoffrede sig for deres Herrer! hvor skönt har Shakspear skildret os sige. Trofskab er i dette Tilfælde en ædel Siæls Bestræbelse at blive en Større liig. Ved varende Bedhængenhed og Kiærlighed til sin Herre, bliver Tieneren sin Herre liig, da denne ellers er berettiget til blot at ansee ham, som en betalt Slave. Ja! disse Dyder der ere

kun for den ringe Stand; den kan ikke undvære dem, og de flørde den flønt. Hvo let kan købe sig fri, bliver saa let frisket til, ogsaa at fritage sig for Erkiændelighed. Ja i denne Betydning troer jeg at kunde paastaae, at en Stormand vel kan have Venner, men ikke selv være Ven.

Wignon trykkede sig bestandig fastere til ham.

Du godt! faldt een af Selskabet ind: vi behøve ikke deres Venkab, og have heller aldrig forlangt det. Kun skulde de forstaae dem bedre paa Kunster, som de dog vil beskytte. Naar vi have spilt bedst, har ingen hørt paa os; alt var lutter Partiskhed. Den, man var gunstig, han behages, og den, der fortiente at behage, ham var man ikke gunstig. Det var utilladeligt, hvortit det flaae og urimelige tildrog sig Opmærksomhed og Bifald.

Naar jeg fraregner, svarede Wilhelm, hvad der tør have været Skadefryd og Ironie, mener jeg, det gaaer i Konst, som i Kiærlighed! hvor vil Verdensmanden ved sit adspredte Levnet bevare

den Guderlighed, som en Kunstner maae blive i, hvis han tænker at frembringe noget fuldkomment; og som ikke engang maae være den fremmed, der i et Værk vil tage saadan Deel, som Kunstneren ønsker og haaber.

Troer mig, mine Venner! det er med Talerterne, som med Dyden; man maae elske dem for deres egen Skyld, eller ganske give dem op. Ogsaa blive begge ikke anderledes erkjendte og belønnede, end naar man kan øve dem, som en farlig Hemmelighed i Lønden.

Midlertid; til en Kiænder finder os, kan vi sulste ihjel, raabte een fra Krogen.

Ikke just saa strax! svarede Wilhelm. Jeg har seet, saalænge en lever, og rører sig, finder han bestandig sit Ophold, om det end ikke er det rigeligste. Og hvad have I da at besvare Eder over? ere vi ikke ganske usformodentlig, just da det saae værst ud for os, blevet godt optagne og besørgede? og nu, da vi endnu ikke mangle nogen Ting, falder os det da nu ind at gjøre noget til

at øve os? og blot i nogen Maade at stræbe videre? vi tage os uvedkommende Ting for, og bortskyde, som Skolebørn, alt hvad der kun kuns de minde os om vor Lexie.

Virkelig! sagde Philine, det er usforsvarligt! lad os vælge et Stykke! vi vil spille det paa staaende Fod. Hver maae giøre sit bedste, som han stod for det største Auditorium.

Man overlagde ikke længe; Stykket blev bestemt. Det var et af dem, som dentid fandt meget Bisald i Tydskland, og nu ere hensarne. Nogle skættede en Symphonie, hver besindede sig hurtig paa sin Rolle, man begyndte, og spille Stykket igjennem med største Opmærksomhed, og virkelig over Forventning vel. Man applaudrede hinanden verelviis. Man havde stæden holdt sig saa vel.

Da de vare færdige, felte de alle en overvættets Fornøielse, deels over deres vel tilbragte Tiid, deels fordi enhver især kunde være tilfreds med sig.

Wilhelm udlod sig vidtløftig til deres Roes, og Samtalen var blid og munter.

J skulle see, raabte vor Ven, hvorvidt vi maatte komme, naar vi fortsatte vore Øvelser paa denne Maade, og ikke blot mechanist, pligt og haandværksagtig indskrænkede os til at lære udens ad, prøve, og spille. Hvor megen mere Berømmelse fortjene Tonekunstnerne, hvor hoilig fornøiede dem, hvor nøiagtige ere de ikke, naar de foretage deres Øvelser sammen? Hvor stræbe de at faae deres Instrumenter til at stemme, hvor nøie holde de Takt, hvor fint vide de at udtrykke Tonens Styrke og Svaghed! ingen falder det ind ved en andens Solo at vilde indlægge sig Værelse med overlydt Accompanement. Hver søger at spille i Componistens Aand og Tanke, og hver at udtrykke godt, hvad ham er overdraget, det være lidet eller meget.

Skulde vi ikke gaae med ligesaa megen Nøisøgtighed og Aand tilværks, da vi drive en Kunst, der er endnu meget finere, end hvert Slags Mu-

sit, da vi ere kaldede smagfuldt og forlystende at
 fremstille Menneskehedens sædvanligste og sjælds-
 neste Yttringer. Kan noget være affskyeligere, end
 at stusse paa Prøverne, og ved Forestillingen at
 overlade sig til Lune og god Lykke! Vi skulde sætte
 vor største Lykke og Fornøielse at stemme overeens,
 for gienfædig at behage hinanden, og ogsaa kun
 for saavidt sætte Priis paa Publikums Bisald,
 som vi ligesom selv indbyrdes alt havde garanter-
 ret hinanden det. Hvorfor er Capelmesteren vis-
 sere paa sit Orkester, end Directeuren paa sit
 Skuespil? fordi der enhver maae skamme sig ved
 et Feilgreb, som fornærmer det udvortes Øre;
 men hvor sjælden har jeg seet en Skuespiller ved-
 kjændes tilgivelige og utilgivelige Misgreb, som
 det indvortes Øre saa haanlig fornærmes ved, el-
 ler skamme sig ved dem. Jeg ønskede kun, at
 Theatret var saa smalt, som Liniedandsereens Vi-
 nie, saa ingen Uduelig vovede sig derop, istæden
 for nu enhver føler Ævne nok hos sig selv at pa-
 radere derpaa.

Selskabet tog denne Apostrophe vel op, da hver var overbevist, at Taler ikke kunde være om ham, da han endnu nyelig med de øvrige havde holdt sig saa brav. Man blev tvertimod eenig, at man i den Aand, man havde begyndt, paa denne Reise, og for Fremtiden, naar man blev sammen, vilde lade en selskabelig Bearbejdelse finde Sted. Man fandt blot, at da det var en god Lønes og fri Villies Sag, maatte egentlig ingen Directeur blande sig deri. Man antog som afgjort, at blandt gode Menneſker den republikanske Form var den bedste; man paastod, Directeurembedet maatte gaae rundt; han maatte vælges af alle, og et Slags lidet Senat bestandig være ham tilforordnet. De vare saa indtagne af denne Tanke, at de ønskede, strax at sætte den i Værk.

Jeg har intet imod, sagde Melina, om I paa Reisen vil giere et saadant Forsøg; jeg suspenderer gierne mit Directeurskab, til vi igjen komme paa vort Sted. Han haabede at spare

derved, og vælte manges Udgifter paa den nye Republik eller Interims-Directoren. Nu slog man meget levende tilraads, hvorledes man paa det bedste vilde indrette den nye Stats Form.

Det er et vandrende Rige, sagde Laertes, vi faae i det mindste ingen Grændsestridigheder.

Man skreed strax til Tingen, og valgte Wilsheim til første Director. Senatet blev udnævnt, Fruentimmerne fik Sæde og Stemme; man foreslog Love, man forkastede, man antog. Tiden gik under denne Leeg umærket hen, og fordi man tilbragde den behagelig, troede man ogsaa virkelig at have gjort noget nyttigt, og ved den ny Form aabnet en ny Udsigt for Fædrelandets Skuespads.

Tredie Capitel.

Wilhelm haabede nu, da han saa Selskabet i
 saa god Stemning, ogsaa at kunde tale med det,
 om Stykkernes digteriske Fortieneste. Det er ikke
 nok, sagde han til dem, da de anden Dagen kom
 sammen igien, at en Skuespiller saa loselig seer
 paa et Stykke, bedømmer det efter første Inds-
 tryk, og uden Prøvelse giver sit Behag eller Mis-
 hag tilkiænde. Det er vel Tilskueren tilladt, der
 vil være rovt og møret, men ikke egenlig domme.
 Skuespilleren skal derimod kunde gjøre Regnskab
 for Stykket og for Marsagerne til sin Nøds og Dads
 del: og hvorledes vil han det, naar han ikke for-
 staaer at trænge ind i sin Autors Mening, ind i
 hans Hensigter. Den Feil at bedømme et Stykke
 af een Rolle, at betragte een Rolle kun i sig selv,
 og ikke i Sammenhæng med de øvrige, har jeg i
 disse Dage saa levende mærket hos mig selv, at
 jeg vil fortælle Eder Exemplet, naar I vil øns-
 ke mig gunstigt Øre.

J kiænder Shakspeare's uforlignelige Hamlet fra en Forelæsning, der endnu paa Slottet gjorde Eder den største Fornøielse. Vi satte os fore at spille Stykket, og jeg havde uden at vide, hvad jeg gjorde, paataget mig Prindsens Rolle, jeg troede at studere den, medens jeg begyndte at memorere de stærkeste Steder, Monologerne og hine Scener, hvor Stærkekræft, Aands Oploftelse, og Liv have frit Spillerum, hvor det bevægede Sind kan vise sig i et følelsesfuldt Udtryk.

Ogsaa troede jeg ret at trænge ind i Rolens Aand, naar jeg ligesom tog den dybe Tungsinds Byrde paa mig selv, og under dette Tryk søgte at følge mit Forbillede giennem saa mange Luners og Synderligheders sølsomme Labyrinth. Saaledes memorerede jeg, og saaledes øvede jeg mig, og troede efterhaanden at blive til een Person med min Helt.

Men jo længere jeg kom, jo vanskeligere blev Forestillingen af det heele mig, og tilsidst syntes det mig ganske umueligt at komme til et Over-

syn. Nu gik jeg Stykket i uafbrudt Folge igiennem, og der vilde desværre heller meget ikke passe mig. Snart synes Charactererne, snart Udtrykket modsigende, og jeg fortvivlede næsten om, at finde en Tone, hvori jeg kunde foredrage heele min Rolle med alle dens Afvigelser og Skatteringer. I disse Labyrinthier stræbte jeg længe forgæves, til jeg endelig ad en ganske besynderlig Wei haarede at nærme mig mit Maal.

Jeg opsogte hvert Spor, der viiste sig af Hamlets Character i tidligere Dage for hans Faders Død; jeg lagde Mærke til, hvad, uafhængig af denne sorgelige Begivenhed, uafhængig af de følgende skrækkelige Tildragelser, denne interessante Ungling havde været, og hvad han uden dem maaskee havde blevet.

Slid og ædel oprunden fremvorte den kongelige Blomst under Majestættens umiddelbare Indflydelse; Begrebet om Ret, og om fyrstelig Bærdighed, Følelsen af det Gode og Anstændige med Bevidstheden af hans høie Byrd, udvikledes

paa eengang hos ham. Han var en Fyrste, en
 fød Fyrste; han ønskede at regiere blot, paa det
 det Gode uhindret kunde skee. Behagelig af Udvor-
 tes, sødelig af Natur, søielig af Hierte, skulde
 han være Ungdommens Mynster, og blive Ver-
 dens Fryd.

Uden nogen fremstikkende Videnskab var hans
 Kierlighed til Ophelia en stille Forsølelse af søde
 Fornødenheder; hvis Iver for ridderlige Øvelser
 var ikke ganske original, meget mere maatte den
 ne Lyst ved den Roes, man gav en Trediemand,
 flærpes og forheies; reent selende kiændte han de
 Redelige, og vidste at sætte Preis paa den Roe,
 som et oprigtigt Gemyt nyder ved en Vens aabne
 Varm. Til en vis Grad havde han i Kunster
 og Videnskaber lært at erkiænde og vurdere det
 Gode og Skionne; det Smagløse var ham imod,
 og kunde Had fremspire i hans omme Siæl, var
 det kun netop saameget, som behov gøres for at
 foragte ustadige og falske Hofvæsnere, og spodst
 leege med dem. Han var roelig i sit Væsen, li-

gesfrem i sit Udseende, hverken tilfreds i Økesløshed, eller altfor begierlig efter Syffel. Et academisk Driverie syntes han ogsaa at fortsætte til Høve. Han havde mere glad Lune end glad Hjerte, var en god Selskabsbroder, eftergivende, beskedden, omhyggelig, og kunde tilgive og glemme en Fornærmelse; men aldrig kunde han eenes med dem, der overtraadde det rettes, godes, anstændiges Grænses.

Naar vi læse Stykket samlede igien, vil I kunde bedømme, om jeg er paa rette Wei. I det mindste haaber jeg at kunde belægge min Meening heelt igiennem med Stæder.

Man gav Skildringen lydeligt Bisald; man troede at forudsee, at nu Hamlets Handlemaade saare godt vilde lade sig forklare; man glædede sig over denne Maade at trænge ind i Skribentens Aand. Enhver tog sig for, ogsaa at studere et eller andet Stykke paa denne Maade, og udvikle Forfatterens Mening.

Fjerde Capitel.

Run nogle Dage maatte Selskabet blive liggende paa det Sted, og strax viiste sig for adskillige af dets Lemmer ikke ubehagelige Eventyr; især blev Laertes lokket af en Dame, der havde et Gods i Naboeilanden, men hvem han førte sig overmaade foldt ja uartig op imod, og derover maatte taale mange Spotterier af Philine. Hun greb Leiligheden at fortælle vor Ven den ulykkelige Kiærligheds historie, hvorover den arme Yngling var bleven heel Qvindekjønnet fiendsk. Hvo vil tage ham det ilde op, udraabte hun, at han hader et Kion, der har handlet ham saa ilde, og givet ham alle de Ulykker, Mandfolk nogensinde have at befrygte af Fruentimmer, at synke i een meget concentrert Drif. Forestil Dem: inden 24 Timer var han Elsker, Brudgom, Egtemand, Hahnrei, Patient og Enkemand. Jeg vidste ikke, hvad man Kulde gjøre een værre.

Laertes løb halv leende, halv fortrædelig ud af Stuen, og Philine begyndte i sin allertidigste Maneer at fortælle Historien, hvorledes Laertes, som et ungt Menneske paa 18 Aar, ligesom han var kommet til et Theaterselskab, havde fundet en deilig fiorten Aars Pige, der just var i Begreb med at reise bort med sin Fader, der var blevet ueens med Directeuren. Han havde da paa staaende Fod dødelig forelsket sig, gjort Faderen alle muelige Forestillinger for at blive, og endelig lovet at ægte Pigen. Efter nogle behagelige Brudestands Timer var han da bleven viet, havde tilbragt en lykkelig Nat som Ægtemand, derpaa havde hans Kone anden Morgen, da han var paa Prove, efter Standstilbehør bærer ham med en Hornkrone; men da han af overvættets Rivalighed var kommet meget for tidlig hjem, havde han desværre fundet en ældre Elsker i sit Sted, flaaet til med affindig Lidenskab, fordret Elsker og Fader ud, og var sluppet med et taaleligt Saar. Fader og Datter var derpaa endnu reist samme

Mat, og han havde desværre været dobbelt saaret. Hans Ulykke havde bragt ham til den usleste Feldstær i Verden, og den Arme var desværre med sorte Tænder og rindende Vane kommet fra dette Eventyr. Han var at beklage, da han forresten var saa brav en Dreng, som der kunde gaae paa Guds Jord. Især, sagde hun, gjør det mig ondt, at den arme Mar nu hader Fruentimmer; for den, der hader Fruentimmer, hvor kan han leve?

Melina afbrød dem med den Efterretning, at alt var fuldkommen istand til Transporten, og at de næste Morgen tidlig kunde tage bort. Han overgav dem en Fordeeling, hvordan de skulde kiøre.

Naar kun en god Ven vil tage mig paa Skibet, sagde Philine, saa er jeg tilfreds med, at vi sidde knap og uselt, forresten kommer alting ud paa eet.

Det siger intet, sagde Laertes, der ogsaa kom til.

Det er fortrædeligt, sagde Wilhelm, og flyndte sig bort. Han fandt for sine Penge end

nu en meget magelig Vogn, som Melina havde nægtet. Der blev gjort en anden Fordeeling, og man glædede sig til, at kunde reise magelig bort, da den betænkkelige Efterretning indløb, at der paa den Wei, de vilde, lod sig see et Fricorps, som man ikke ventede meget godt af.

Paa Stædet selv var man meget opmærksom paa denne Tidende, hvorvel den kun var vakflensde og tvetydig. Efter Armeernes Stilling syntes det ummeligt, at enten et fiendtligt Corps havde kundet snige sig igiennem, eller at et Corps Benner blive saa langt tilbage. Enhver var ivrig i at beskrive Selskabet den Fare, der ventede paa dem, ret farlig, og raade dem til en anden Wei.

De fleeste vare herover satte i Uroe og Frygt, og da efter den nye republikanske Form Statens samtlige Lemmer bleve sammenkaldte at raadslaae om dette overordentlige Tilfælde, vare de næsten eenstemmig af den Meening, at man maatte slyde det Onde, og blive der paa Stædet, eller undvige det, og vælge en anden Wei.

Kun Wilhelm, der ikke var indtaget af Frygt, holdt det for skammeligt, nu paa et blot Nygte at opgive en Plan, man med saa meget Overlæg havde indgaaet. Han talte Mod i dem, og hans Grunde vare mandige og overtydende.

Endnu, sagde han, er det ikke andet end et Nygte, og hvor mange slige opkomme ikke i Krigstid! forstandige Folk sige, at dette Tilfælde er heist usandsynligt, ja næsten umueligt. Skulde vi i saa vigtig en Sag blot lade os bestemme ved saa uvis en Folkesnak? den Route, Hr. Greven har anvist os, den, vort Pas lyder paa, er den korteste, og vi finde der den bedste Veie. Den fører os til den By, hvor I seer Bekændtskaber, Venner for Eder, og have en god Modtagelse at vente. Omveien bringer os ogsaa derhen, men hvad for slemme Veie bringer den os ikke ind i, hvor langt fører den os ikke afsteds. Kan vi have Haab om i denne sildige Nærstid at slippe ud igien? og hvad Tiid og Penge vil vi ikke sætte til imes

dens? Han sagde endnu meget, og foredrog Sagen fra saa mangehaande fordeelagtige Sider, at deres Frygt formindskedes, og deres Mod tiltog. Han vidste at sige dem saa meget om de regulære Troppers Disciplin, og skildre dem Marodeurerne og det sammenløbne Paf saa foragteligt, og fremsætte dem selve Faren saa elskelig og lystig, at alle Gemytter opmuntredes.

Laertes var fra første Øieblik af paa hans Side, og svor paa, han vilde ikke vakkle eller vige. Den gamle Bulderbasse fandt i det mindste nogle Udtryk, der stemmede overeens med hans Maneer, Philine lode dem ud allesammen, og da Madam Melina, der, uagtet hun var hoifrugtsom melig, ikke havde mistet sin naturlige Behiertyghed, fandt Forslaget heroisk, kunde Melina, der rigtig nok haabede at spare meget paa den nærmeste Vej, som han var accorderet om, ikke modstaae, og man samtykkede Forslaget af ganske Hjerte.

Nu begyndte man paa alle Tilfælde at indrette sig til Forsvar. Man klobte store Hirschfængere, og hængte dem i vel udhyede Remme over Skuldrene. Wilhelm stak endnu desuden et Par Terzeroler i Bæltet, Laertes havde desuden en god Flint hos sig, og man gav sig med en høj Munsterhed paa Weien.

Anden Dagen foreslog Vognmandene, der vare velkendte derad Weien, at de vilde holde Middagsbeden paa en skovrig Biergplads, da Landsbyen laae langt borte, og man paa gode Dage gierne tog den Wei.

Weiret var smukt, og enhver samtykkede let det Forslag. Wilhelm tilte til Guds foran giennem Bierget, og enhver, der mødte ham, maatte studse over hans synderlige Udseende. Han tilte med hastige og tilfreds Skridt op ad Skoven, Laertes sløttede affted bag ham; kun Fruentimmerne lod sig sløbe i Vognen. Mignon løb liges

ledes med, stolt af en Hirschfænger, man, da Selskabet rustede sig, ikke kunde nægte hende. Om hendes Hat havde hun vundet den Perlesnoer, Wilhelm havde af Marianes Reliquier beholdt tilbage. Fredrik den blonde bar Laertes Flint, Harspessilleren havde det fredeligste Udseende. Hans lange Klædning var fuffet i Beltet, og saaledes gik han friere. Han støttede sig paa en Knortes Klæp, hans Instrument var bleven ved Vognene.

Efterat de ikke ganske uden Besværlighed havde bestegget Høien, kiændte de strax den anviiste Plads paa de skønne Bøgetræer, der omgav og bedækkede den. En stor, jævnt straaende Skovslette indbød til at blive; en indfattet Kilde tilbød den yndigste Bedersvælgelse, og paa den anden Side viiste sig giennem Fjeldgab og Skovsrygge en fiern Flod og haabesuld Udsigt. Der laae Bøndebyer og Møller i Grundene, Smaabyer i Sletten, og nye langt borte mædende Bierge gjorde Udsigten endnu haabesuldere, i det de blot traadde ind, som en mild Indfatning!

De forstkommende tog Egnen i Besiddelse, hvilte ud i Skyggen, gjorde Ild paa og oppes biede syslende og syngende det øvrige Selskab, som lidt efter lidt kom til, og med een Mund helste Pladsen, det skønne Weir, den uudsigelig skønne Egn.

Femte Capitel.

Havde man tit mellem fire Bægge nydt Glæde og
 lykkelige Timer tilsammen, var man naturlig mes-
 get mere opvakt her, hvor den frie Himmel og
 den skønne Egn syntes at luttre hvert Sind. Alle
 søgte sig hinanden nærmere, enhver ønskede paa et
 saa behageligt Opholdssted at tilbringe heele sit Liv.
 Man misundte Jægerne, Kulsvierne, og Bræns-
 dehuggerne, Folk, som deres Kald holder fast paa
 disse lykkelige Boepæler; fremfor alt priste man en
 Faterfløks yndige Levemaade. Man misundte
 disse underlige Kompaner, der i salig Ørkesløss-
 hed ere berettigede at nyde alle Naturens eventyr-
 lige Undigheder; man glædte sig paa en Maade
 at være dem liig.

Midlertid havde Fruentimmerne begyndt at
 faaage Kartofler, og at pakke den indbragte Mad
 ud, og lave dem til. Nogle Potter stod ved Is-
 den; i Grupper leirede Selskabet sig under Træer:

ne og Bøstene. Den sølsomme Paaklædning, og de mangehaande Baaben gav dem et fremmed Udseende. Hestene bleve forede affides, og havde man vildet skule Bognene, havde denne liden Hordes Udseende været romantisk indtil Illusion.

Wilhelm nød nu aldrig sølt Fornøielse. Han kunde her tænke sig en vandrende Colonie, og sig, som dens Anfører. I denne Tanke talte han med enhver, og uddannede Øieblikkets Drøm saa poetisk som mueligt. Selskabets Følelse forhøiedes, man spiste, drak, og jublede, og tilstod eengang efter en anden, man aldrig havde havt skønnere Øieblikke.

Ikke længe havde Fornøielsen taget til, for Virksomheden vaagnede hos de unge. Wilhelm og Laertes greb til Fleuretterne, og begyndte dens Gang deres Øvelser i theatralisk Hensigt. De vilde fremstille den Evkamp, hvori Hamlet og hans Medbeiler tage saa tragisk en Ende. Begge Benner vare overtydede om, at det i denne Scene ikke, som paa Theatre vel pleier at skee, var

nos, at man blot ubehændig stødte frem og tilbage; de haabede, at fremstille et Mynster, hvoreledes man med Opsørselen ogsaa havde at give en Kiænder i Fægtekunsten et værdigt Skuespil. Man slog en Kreds om dem; begge fægtede med Iver og Indsigt; Tilskuernes Interesse tiltog ved hver Dyst.

Med eet saldt i næste Buss et Stød, og strax derpaa eet til, og Selskabet flai forstrækket fra hinanden. Snart saae man bevæbnede Folk, der trængte hen til det Sted, hvor Hestene, ikke langt fra de bepakkede Vogne, fortærede deres Foder.

Et almindeligt Skrig foer af Fruentimmersne, vore Helte kastede Fleuretterne, greb til Pistolerne, iilte Røverne imøde, og fordrede under levende Trudsel Regnskab for deres Foretagende.

Da man svarte dem laconisk med et Par Muffetstød, trykkede Wilhelm sin Pistol af paa en Kruushoved, der var krøbet op paa Vognen,

og skar Lougene op, som Tøiet var pakket paa med. Vel trussen styrkede han strax ned. Laertes havde heller ikke skudt feil, og begge Bennerne trak behiertet deres Sidegevær, da en Deel af Røverflokken med Brøl, og Banden brød løs paa dem, gjorde nogle Skud efter dem, og med blinkende Sabler satte sig imod deres Dristighed. Bore unge Helte holdt sig tapperlig; de raabte til deres andre Kammerater, og opmuntrede dem til et almeent Forsvar. Men snart tabte Wilhelm Synet af Dagens Lys, og Bevidstheden af, hvad der foregik. Døvet af et Skud, der ramte ham mellem Brystet og den venstre Arm, og et Hug, der kløvede hans Hat, og gik næsten lige ned til Hierneskallen, faldt han til Jorden, og maatte først siden af Fortælling erfare Oversældets ulykkelige Ende.

Da han slog Øinene op igien, befandt han sig i den underligste Stilling. Det første, der i den Skumring, der endnu var for hans Øine, lyste ham imøde, var Philines Ansigt, som boiede

sigl'hen over hans. Han f'elte sig svag, og da han gjorde en Bevægelse for at reise sig i Weirer, fandt han sig i Philines Skød, hvor han og igien sank tilbage. Hun sad i Græsset, havde trykket den forved hende udstrakte Ynglings Hoved lempelig til sig, og saa godt hun kunde i sine Arme bereedt ham et blodt Leie. Mignon knælede med udslagne blodige Haar for hans Fødder, og omsavnede hans Knæe.

Da Wilhelm saae paa sine blodige Klæder, spurgte han med brudt Stemme, hvor han var, hvad der var hændet ham og de andre? Philine bad ham at være roelig; de andre, sagde hun, var alle i Sikkerhed, og ingen uden han og Læretes saaret. Videre vilde hun ikke fortælle, og bad ham indstændig, han maatte holde sig roelig, da hans Saar kun slet og i Hast vare forbundne. Han rakte Mignon Haanden, og spurgde om Hærsagen til, at Varnets Haar var blodigt, da han troede, hun ogsaa var saaret.

For at beroelige ham, fortalte Philine, at denne godhiertige Skabning, da hun saae sin Ben

saaret, havde i den Hastighed ikke besindtet sig paa noget at stille Blodet med, men taget sine egne Haar, der sloi om Hovedet, at stoppe Saaret med; men havde da snart maattet opgive dette forgiæves Foretagende. Siden forbandt man ham med Svamp og Mos, Philine havde givet sit Halsklæde til det.

Wilhelm blev vaer, at Philine sad med Rygsen op til sin Kuffert, der saae ud til, endnu at være ganske vel tilluftet, og uskadt. Han spurgde, om de andre ogsaa havde været saa lykkelige, at redde deres Eiendeele; hun svarte med at trække paa Skuldrene, og kaste Pinene ud paa Engen; hvor opbrudte Skrine, sønderlagne Kofferter, sønderkaarne Badsække, og en Mængde Smaasram, laae adspredt hist og her. Ikke et Menneske var at see paa Pladsen, og den underlige Gruppe befandt sig allene i denne Ensomhed.

Wilhelm erfoer nu bestandig mere, end han vilde vide; de andre Mandfolk, som i al Fald endnu havde kundet gjøre Modstand, vare strax

satte i Skræk, og overvældede; en Deel flygtede, en Deel saae med Skræk til ved Ulykken. Vognmændene, der endnu for deres Hestes Skyld havde holdt sig meest haardnakket, bleve kastede ned og bundne, og i et Øieblik var alting reent udplyndret og bortslæbt. De beængstede Rejsende begyndte, saasnart Frygten for deres Liv var forbi, at bejamre deres Tab, tilte i mueligste Hast til den nærliggende Landsbye, førte den letsaarede Paertes med sig, og bragde kun faa Ruiner af deres Eiendom deraf. Harpespilleren havde sat sit bestadigede Instrument op til et Træ, og var illet til Byen med, at søge en Saarløge, og saas meget mueligt at hjælpe sin Belgiorer, hvem de lod blive tilbage som død.

Siette Capitel.

Bore tre forulykkede Eventyrere blev endnu en
 Tidlang i deres sælsomme Forsatning, ingen tilte
 dem til Hielp. Aftenen kom, Natten truede at
 overfalde dem; Philines Ligegyldighed begyndte
 at gaae over til Uroe, Mignon løb frem og tils
 bage, og Barnets Utaalmodighed tog hvert Øies
 Blik til. Endelig da deres Ønske opfyldtes, og
 de hørte Mennesker nærme sig, overfaldt dem en
 ny Skræk. De hørte ganske tydelig en Trop Heste
 komme op ad den Wei, de ogsaa vare komne af,
 og vare bange for, at igien et Selskab ubudne
 Gæster torde besøge denne Balplads og holde Es
 terstæt.

Hvor behagelig overraskedes de derimod, da
 fra Bussene et Kruentimmer, der reed paa en
 Skimmel, kom dem for Øie, ledsaget af en gam
 melagtig Herre, og nogle Cavalierer. Rideknægte,
 Tienere, og en Trop Husarer kom bag efter.

Philine, der gjorde store Wine ved dette Syn, var just i Begreb med at kalde, og anraabe den skionne Amazone om Hielp, da denne forundret vendte sine Wine til den underlige Gruppe, strax dreiede sin Hest, reed til, og holdt stille. Hun spurgte ivrig til den saarede, hvis Leie i den letfærdige Samaritanerindes Skød syntes at forkomme hende høit besynderligt.

Er det hendes Mand? spurgde hun Philine. Det er kun en god Ven! svarte denne i en Tone, der var Wilhelm høist imod. Han havde hæftet sine Wine paa den Tilkomnes blide, høie, stille, deeltagende Ansigtstræk; han troede aldrig at have seet noget ædlere eller elskværdigere. En viid Mandfolkeoverkiole dulgte ham hendes Skabning; hun havde, som det lod, laant den mod den klørlige Aftenluft af en af hendes Selskab.

Rytterne vare imidlertid ogsaa kommet nærmere; nogle stod af, Damen gjorde det samme, og spurgde med menneskelig Deeltagelse om alle Omstændigheder ved de Baneheld, der havde

truffet de Reisende, men især om den udstrakte
Ynglings Saar. Derpaa vendte hun sig hurtig,
og gik med en gammel Herre afsides til Bognen,
som kom langsomt op af Bierget, og holdt stille
paa Valpladsen.

Efterat den unge Dame en kort Tiid havde
staaet ved Slaget ved den ene Bogn, og talt
med de Tilkommende, stod en Mand af unders-
sat Figur ud, og hun førte ham til vor saarede
Helt. Paa det lidet Skrin, han havde i Haans
den, og paa Skindposen med Instrumenter,
kændte man ham snart for en Saarlæge. Hans
Manerer vare mere rue, end indtagende, men
hans Haand let, og hans Hielp velkommen.

Han undersøgte nøie, og erklærede, intet af
Saarene var farligt, han vilde paa Stødet for-
binde dem, saa kunde man bringe den Syge til
næste Landsbye.

Den unge Dames Uroelighed syntes at tils-
tage. Vil De kun see, sagde hun, da hun nogle
Gange var gaaet frem og tilbage, og igjen bragde

den gamle Herre hid, vil De see, hvor man har tilreedt ham, og liber han ikke for vor Skyld? Wilhelm hørte disse Ord, men forstod dem ikke. Hun gik uroelig frem og tilbage; det lod, som hun ikke kunde rive sig løs fra at see paa den saare rede, og som hun dog tillige var bange for at overtræde Belansthændighed, hvis hun blev staaende paa en Tid, da man skændt med Mæie begyndte at klæde ham af. Chirurgus skar just det venstre Ærme op, da den gamle Herre traadde til, og i en alvorlig Tone forestilte hende Nødvendigheden af at fortsætte Reisen. Wilhelm havde henvendt sine Blikke paa hende, og var saa indtaget af hendes Diefast, at han neppe følte, hvad der foregik med ham.

Philine var imidlertid staaet op for at kysse den naadige Dame paa Haanden. Da de stod ved Siden af hinanden, troede vor Ven aldrig at have seet saadan en Afstand. Philine var endnu aldrig forekommet ham i saa ugunstigt et Lyk. Hun skulde, syntes han, ikke nærme sig til hiin ædle Natur, langt mindre røre ved den.

Damen spurgte Philine om adskilligt men sagte. Endelig vendte hun sig til den gamle Herre, der endnu bestandig tør stod hos, og sagde: kiære Onkel! tør jeg være gavmild paa Deres Bekostning? Hun trak i det samme Overkiolen af, hendes Hensigt at give den til den saarede og uklædte, var ikke at miskiænde.

Wilhelm, som hendes Dies velgiørende Kraft hidtil havde holdt fast, var nu, da Overkiolen faldt, overrasket af hendes deilige Skabning. Hun traadde nærmere til, og lagde Overkiolen sagte over ham. I dette Øieblik, da han vilde aabne Munden, og stamme nogle Taksigelses Ord, virkede det levende Indtryk af hendes Nærværelse saa syndelig paa hans alt angrebne Sanser, at det med eet kom ham for, som hendes Hoved var omgivet med Straaler, og over hendes heele Vilsede udbredte sig lidt efter lidt et glimrende Lys. Chirurgen berørte ham i det samme haardt, i det han gjorde Anstalt til at trække Ruglen ud, der var bleven i Saaret. Den

Hellige forsvandt for den hensynkendes Øine; han tabte al Bevidsthed, og da han kom til sig selv igjen, var Ryttere og Vogne, den Skienne med samt hendes Felge forsvundne.

Syvende Capitel.

Efterat vor Ven var bleven forbundet og paa Klædt, tilte Chirurgen bort, just i det Harpespilleren kom til med nogle Bønder. De gjorde i en Hast af afhugne Grene og flettet Riis en Baare, lagde den saarede derpaa, og bragte ham under Anførsel af en ridende Jæger, som Hersekabet havde ladet blive tilbage, sagte ned af Bierget. Harpespilleren, stille og hensunken i sig selv, bar sit beskadigede Instrument, nogle Folk slæbte Philipsnes Kuffert, hun drev af bag efter med en Bylt, Mignon sprang snart foran snart ved Siden gienem Skov og Krat, og saae længselsfuld over til sin syge Beskytter.

Denne laae indsvøbt i sin varme Overkiole, roelig paa Baaren. En electrisk Varme syntes fra den fine Uld at gaae over i hans Krop; nok, han folte sig sat i den behageligste Følelse. Overkiolens skionne Besidderinde havde virket magtig paa ham. Han saae den endnu falde af hens

des Skuldre, den ædelste Skabning omgivet af Straaler staae for sig, og hans Sial ilede giennem Klipper og Skove efter den forsvundne.

Først i det Matten faldt paa, kom Toget i Landsbyen uden for det Værts-huus, hvor det øvrige Selskab befandt sig, og fuldt af Fortvivlelse beklagede det uoprettelige Tab. Den eneste liden Stue der i Huset var propsfuld af Folk, nogle laae paa Straae, andre havde optaget Bænkene, nogle puttede sig ind bag Kaffelovnen, og Madam Melina ventede i et Kammer næst ved, angstelig paa sin Nedkomst. Skrækken havde fremskyndet denne, og under Bistand af Bertinden, en ung uerfaren Kone kunde man vente lidet godt.

Da de nye tilkomne forlangte at inblades, opstod en almindelig Knurren. Man paastod nu, at man eene paa Wilhelms Raad under hans særdeles Ansørsel have taget denne farlige Vej, og udsat sig for dette Vanheld. Man skød Skylden for det slette Udfald paa ham, satte sig ved Døren imod, at han maatte komme ind, og paastod,

han maatte see til at komme andensteds an; Philine behandlede man endnu haanligere, Harpes spilleren og Mignon maatte ogsaa doe deres Part.

Ikke længe hørte Jægerne, som det af hans deilige Herskab alvorlig var anbefalet at sørge for de forladte, taalmodig paa denne Strid; han foer med Vanden og Trudsler løs paa Selskabet, besalte dem at rykke sammen, og giøre Plads for de Nykommende. Man begyndte at finde sig i det. Han beredde Wilhelm Plads paa et Bord, han skød op i en Krog, Philine lod sin Ruffert sætte hen ved Siden, og satte sig paa den. Hver puttede sig hen, det bedste, han kunde, og Jægeren forsoiede sig bort, for at see, om han ikke kunde skaffe bedre Qvarkeer for Ægteparret.

Neppes var han borte, før Uvillien igien begyndte at blive lydelig, og een Bebreidelse fulgte paa den anden. Hver fortalte, og forsøgede sit Tab; man skældte paa den Fervovenhed, man havde tabt saameget ved, man dulgte ikke engang sin Skadefryd over vor Vens Sag, man haan-

nede Philine, og vilde gjøre hende den Naade, hun havde reddet sin Kuffert paa, til en Forbrydelse. Af alleslags Spidser og Gloser skulde man sluttet, hun under Plyndringen og Nederlaget havde søgt at vinde Røveransførerens Gunst, og havde, hvem vidste, ved hvad for Kunster og Foiesligheder, formaaet ham til at give hendes Kuffert frie. Man vilde have savnet hende en heel Stund. Hun svarte ikke, og klapprede kun med de store Laase paa sin Kuffert, for ret at overttyde sine Misundere om dens Værdi, og ved sin Lykke formere Hobens Fortvivlelse.

Ottende Capitel.

Hvorvel Wilhelm, ved det meget Blod, han havde mistet, var blevet svag, og efter at hiin hielsperige Engel havde ladet sig see, var bleven mild og bliid, kunde dog tilsidst ikke holde sig fra at blive fortræden over de haarde og uretsfærdige Taler, der ved hans Tavshed af det misfornøiede Selskab stedse fornyedes. Endelig følte han sig styrket nok til at reise sig op, og forestille dem den Uartighed, de foruroeligede deres Ben og Fødder med. Han løftede sit forbundne Hoved i Veivet, og begyndte, medens han med nogen Moie stattede sig, og hældede sig op til Væggen, at tale saaledes:

Jeg tilgiver den Smerte, enhver føler over sit Tab, at I fornærme mig i et Øieblik, da I skulde beklage mig, at I modstaae mig, og støde mig fra Eder, den første Gang jeg kunde vente Hielp af Eder. For de Tjenester, jeg gjorde Eder, de Willigheder, jeg viiste Eder, har jeg hidtil ved Eders Tak, Eders venstabelige Forhold

fundet mig noksom belønnet. Forleder mig ikke, tvinger ikke mit Gemyt til at gaae tilbage og betænke, hvad jeg har gjort for Eder. Denne Beregning vilde kun være mig piinlig. Tilfals det har bragt mig til Eder, Omstændigheder og en hemmelig Tilboielighed have holdt mig hos Eder. Jeg tog Deel i Eders Arbejder i Eders Fornoielser; mine saa Kundskaber var til Eders Tjeneste. Giv I mig nu paa en bitter Maade Skyld for det Vanheld, der har truffet os, saa erindre I eder ikke, at det første Forslag til at tage denne Wei kom fra fremmede Folk, blev prøvet af Eder alle, og blev billiget saa godt af enhver af Eder, som af mig.

Var vor Reise bleven lykkelig fuldbragt, vilde enhver rose sig af det gode Indfald, at han havde tilraadet denne Wei, foretrukket den. Han vilde med Glæde erindre sig vore Raadslagninger, og sin udsøvede Stemmeret; nu gjør I mig eene ansvarlig, I paatvinge mig en Skyld, som jeg villig vilde paatage mig, hvis den reeneſte Beviſthed ikke frikendte mig

ja, hvis jeg ikke kunde beraabe mig paa Eder selv. Har I noget at sige imod mig, saa kom ordentlig frem med det, og jeg skal vide, at forsvare mig, har I intet grundet at angive, saa tie, og plag mig ikke, nu da jeg trænger saa høilig til Ro.

I Stæden for alt Svar gav Pigerne sig igien til at græde, og omstændelig at fortælle deres Tab. Melina var reent ude af Fatning; thi han havde rigtig nok tabt meest og mere, end vi kunne tænke. Som en Rasende tumlede han frem og tilbage i det snevre Bærelse, løb med Hovedet mod Væggen, bandede, og skældte paa det uansædligste, og da nu ovenikøbet paa samme Tid Bertinden traadde ud af Kammeret med den Tidende, at hans Kone var kommet ned med et dødt Barn, tillod han sig de hæftigste Udbrud, og eenstemmig med hain hylede, streeg, brummede og larmede alle i Munden paa hinanden.

Wilhelm, der paa eengang af medlidende Deeltagelse i deres Forsatning, og Fortrydelse over deres nedrige Tænkemaade var bevæget til sit

Jnderste, følte uagtet sin Legemssvagthed sin Siæls
 hele Kraft levende. Næsten, raabte han, maae
 jeg foragte Eder, saa ynkværdige I end kan være.
 Ingen Ulykke berettiger os til at bebyrde en Ustkyl-
 dig med Bebreidelser; har jeg Deel i dette Feils-
 skridt, lider jeg og min Part. Jeg ligger her
 saaret, og har Selskabet tabt, saa taber jeg meest.
 Hvad der er røvet af Garderoben, hvad der er
 gaaet til Grunde af Decorationer, var mit; thi
 De, min Hr. Melina! har endnu ikke betalt mig,
 og jeg giver Dem herved ganske frie for denne
 Fordring.

De har godt ved at give bort, raabte Mes-
 sina, hvad ingen faaer mere at see for sine Pæne.
 Deres Penge laae i min Kones Kuffert, og det
 er Deres egen Skyld, at De bliver af med dem.
 Men — o! hvis det var Alt! — Han begyndte
 paa ny at stampe, skælde, og skrige. Enhver ers-
 indrede sig de skionne Klæder af Grevens Garderobe,
 de Spænder, Uhre, Daaser, Hatte, som Mes-
 sina saa lykkelig havde tilhandlet sig af Kammers

tieneren. Enhver kom med det samme i Erindring om sine egne hvorvel langt ringere Skatte; man saae fortrydelig paa Philines Kuffert, man gav Wilhelm at forstaae, han havde sandelig ikke gjort ilde i, at associere sig med denne Smukke, og ved hendes Lykke ogsaa at redde sine Effekter.

Troer I da, raabte han endelig, at jeg vil have noget for mig, saalænge I lide Nød, og er det vel første Gang, jeg i Nød deeler ærlig med Eder? Man aabne Kufferten, og hvad der er mit, vil jeg nedlægge til offentligt Brug.

Det er min Kuffert, sagde Philine, og den lukker jeg ikke op, før jeg behager. Deres Par Pialter, jeg har giemt for Dem, kan ikke beløbe stort, om de saa blive solgte til den ærligste Jæde. Tænk De paa, hvad det vil koste Dem at blive cureret, hvad der kan møde Dem i et fremmed Land.

De vil ikke, svarte Wilhelm, forholde mig noget, Philine! hvad mit er; og det lidet vil redde os ud af den største Forlegenhed. Men Mennesket besidder endnu mange Ting, han kan hjælpe sine Venner med, og som just ikke behøver at være den reede Skilling. Alt, hvad der er i mig, skal være disse Ulykkelige helliget, der sikkert lig, naar de komme til dem selv igien, vil angre deres nærværende Opførsel. Ja! blev han ved: Jeg føler, at I trænge, og hvad jeg kan, vil jeg gjøre for Eder, skænker mig Eders Fortroelighed paa ny, heroeliger Eder for dette Øies blik, modtager, hvad jeg lover Eder! hvo vil i Alles Navn modtage dette Ord af mig?

Her udtrakke han sin Haand, og raabte: jeg lover, at jeg ikke vil vige fra Eder, ikke forlade Eder, for enhver seer sit Tab to og trefold oprettet, for I fuldkommen have glemt den Tilstand, I befinde Eder i, Skylden være nu, hvis den vil, og ombyttet den med en lykkeligere.

Han holdt endnu bestandig sin Haand udstrakt, og ingen vilde tage den. Jeg lover det eensgang endnu, raabte han, i det han sank tilbage paa sin Pude. Alle blev stille. De vare bestaemmede, men ikke trostede, og Philine sad paa sin Kuffert, og knækkede Nodder, hun havde fundet i sin Lomme.

Niende Capitel.

Jægeren kom tilbage med nogle Folk, og gjorde Anstalter til at skaffe den saarede bort. Han havde overtalt Præsten der paa Stædet, at tage imod Egteparret; Philines Kuffert blev baaret bort, og hun fulgte ganske naturlig. Mignon leeb i Forveien, og da den syge kom i Præstes gaarden, blev en rummelig Brudsfeng, der alt længe stod færdig, som Gæst- og Stadsefeng — indrømmet ham. Her mærkede man først, at Saaret var brudt op, og havde blødt stærkt. Man maatte sørge for et nyt Forbind. Den Syge faldt i en Feber. Philine passede han troelig, og da Træthed overmandede hende, løste Harpespilleren hende af; Mignon var med det samme Forsæt at vaage, faldet i Søvn i en Krog.

Om Morgenens, da Wilhelm var kommet sig lidet igjen, fik han at vide af Jægeren, at det Herskab, der i Gaar var kommet dem til Hielp,

for kort siden havde forladt sine Godser, for at undvige Krigsuroelighederne, og indtil Freden opholde sig i en roeligere Egn. Han navngav den gammelagtige Herre og hans Niece, opgav det Sted, de først vilde tage hen til, og erklærede Wilhelm, hvor Frøkenen havde paalagt ham, at sørge for de forladte.

Den indtrædende Saarlæge afbrød de levende Taksigelser, Wilhelm udgik sig i mod Jægeren, gjorde en omstændelig Beskrivelse over Saarsrene, og forsikrede, de vilde let heeles, naar Patientten holdt sig roelig, og gav Tiid.

Da Jægeren var redet bort, fortalte Phisline, han havde efterladt hende en Pung med 20 Louisdorer, givet Præsten en Douceur for deres Tøis, og nedlagt Penge til Chirurgus for, hvad Curen kunde koste, hos ham: at hun ansaaes overalt for Wilhelms Kone, introducerede sig een for alle Gange hos ham i denne Qualitet, og vilde ikke tilstæde, at han saa sig om anden Oplosning.

Philine, sagde Wilhelm, jeg er ved det Vanheld, der har mødt os, allerede blevet Dem megen Tak skyldig, og jeg ønskede ikke at see mine Forbindeligheder til Dem foregedede. Jeg er uroelig, saalange De er om mig; thi jeg veed ikke, hvormed jeg kan giengielde Deres Uleilighed. Ghye De mig de Sager ud, De har reddet i Deres Kuffert; hold Dem til det øvrige Selskab, søg Dem et andet Logis, modtag min Tak, og dette Gulduhr, som en liden Erkiændelighed, men forlad mig blot; Deres Nærværelse foruroeliger mig mere, end De troer.

Hun loe ham i Øinene, da han havde udtalt. Du er en Tøffe, sagde hun, du bliver aldrig flog. Jeg veed bedre hvad der tiener dig; jeg bliver, jeg gaaer ikke af Stædet. Mandes Tak har jeg aldrig regnet paa, altsaa heller ikke paa din; og om jeg holder af dig, hvad kommer det dig ved?

Hun blev, og havde snart smiggret sig ind hos Præsten og hans Familie, da hun altid var lystig, vidste at forære enhver noget, snakke enhver efter Munden, og derhos altid gjorde, hvad hun selv vilde. Wilhelm befandt sig ikke ilde. Gaarlægen, et uvidende, men ikke udueligt Menneske lod Naturen raade, og saaledes var Patientten snart paa Vej til Bedring. Inderlig ønskede denne at see sig helbredet igien for iøvrigt at kunne forfølge sine Planer, sine Ønsker.

Uophørlig gient kaldte han sig hin Begivenhed, der havde gjort et uudsetteligt Indtryk paa hans Sind. Han saa den skønne Amazone komme ridende frem fra Buskene; hun nærmede sig ham, stod af, gik frem og tilbage, og var sysselsat for hans Skyld. Han saa det omhyllende Klædebonfalde af hendes Skuldre, hendes Ansigt, hendes Skabning skinnende forsvinde. Alle hans Ungdomsdrømme knyttede sig til dette Billede. Han troede nu med egne Øine at have seet den heltemodige Eklorinde, ham faldt igien den syge Kons

geson ind, ved hvis Leie den skionne deeltagende
Princessse med stille Vefkeedenhed træder hen.

Skulde ikke, sagde han i Stilhed til sig selv,
i Ungdommen, som i Søvn, Billeder af til-
kommende Skiabner omsvæve os, og blive vort
ubefangne Øie ahnelfesuldt synlige. Skulde Spi-
rerne til det, der skal møde os, ikke allerede være
udspredte af Skiabnens Haand, skulde en For-
smag af de Frugter, vi engang haabe at bryde,
ikke være muelig?

Hans Sygeleie gav ham Tiid til at gientage
hiin Scene tusinde Gange. Tusinde Gange giens-
kaldte han sig hiin søde Stemmes Klang, og hvor
misundte han Philine, at hun havde kysset hiin
hielperige Haand. Ofte forekom den Historie ham
som en Drøm, og han vilde holdt det for et Evens-
tyr, var ikke Overkiolen bleven tilbage, der fors-
sikrede ham om Wissheden af dette Syn.

Med den stærste Omhye for dette Klædebon var den meest levende Langsel forbunden, efter at Klæde sig deri. Saasnart han stod op, kastede han det over sig, og var heele Dagen hange for, det skulde faae en Plet, eller paa anden Maade komme til Skade.

Tiende Capitel.

Laertes besøgte sin Far. Hans Hustru stille anstændigt tilskuede ved hans kærester Scene i Damskabet, thi han laar i et Sædse overpaar. Det Talt var han meget trøstet over, og hængte sig med sit sædsvanlige: hvad siger det? Hans fortælling afsluttede latterlige Takt om Selskabet, hvor gav han Madam Melina Skyld for, at hun begynder bliver Tærbet af sin Datter, fordi hun ikke kunde have den gammeltidske Fornæmhed, at lade en Marchese hilde de. Hvad hendes Mand angik, da var det sig nu, at han havde haft mange Dødsfald, og alt dengang ikke havde behøvet den Forskud, han afstøfede Wilhelm. Melina vilde nu tage bort med nogle Poesier, og forlange en Altes solingskrivelse af Wilhelm til hans Far, Datteren Carlo, hvis Selskab han nu, da hans egen Entreprijs var gaaet tilgrunde, hævdede at hævde an ved. Nogen havde nogle Døds anstændigt meget stille, og da man tænkte ind paa hemmeligt, til

stod hun endelig, at hendes høire Arm var forvredet. Det kan du takke din Forvovenhed for, sagde Philine, og fortalte, hvordan Barnet havde trukket sin Hirschfanger, og da hun saae sin Ven i Fare, hugget dygtig løs paa Fribytterne. Endelig havde de taget hende ved Armen, og kastet hende tilside. Man skældte paa hende, at hun ikke havde aabenbaret det Onde før, dog mærkede man nok, hun havde været bange for Eaarlægen, der hidtil bestandig havde holdt hende for en Dreng. Man søgte at have det Onde, og hun maatte gaa med sin Arm i et Bind. Herover var hun atter ømfindelig, for det hun maatte overlade Philine den bedste Deel af hendes Vens Pleie og Opvartning, og den angennemme Synderinde viste sig blot saameget virksommere og opmærksommere.

En Morgen, Wilhelm vaagnede, fandt han sig i en synderlig Nærhed ved hende. I Sovnens Uroe var han paa sit vide Leie tumlet reent over paa den inderste Side. Philine laae udstrakt tværs over det forreste; hun syntes at være falden

i Søvn, medens hun sad, og læste paa Sengen. En Bog var falden af Haanden paa hende, hun var sunket tilbage, og med Hovedet nær op til hans Bryst, som hendes blonde opløste Haar i Volger spredte sig over. Søvnens Uorden forhøiede mere end Kunst og Forsæt hendes Yndigheder, en barnlig smilende Roelighed svævede over hendes Ansigt. Han saae en Tidlang paa hende, og syntes at laste sig selv for den Fornøielse, han saae paa hende med, og vi vide ikke, om han signede eller dadlede sin Tilstand, der gjorde ham Noe og Naadehold til Pligt. Han havde en Tidlang betragtet hende opmærksom, da hun begyndte at røre sig. Han lakte Pinene sagte til; dog kunde han ikke bære sig for at titte, og see efter hende, da hun gjorde sig tilrette igien, og gik ud at spørge om Frokosten.

Efterhaanden havde nu samtlige Skuespillere mældt sig hos Wilhelm, fordret Anbefalingskrivelser og Reisepege, mere eller mindre

uavtig og hæftig, og altid til Philines Uergjælske faaet dem. Forgjæves forestilte hun sin Ven, at Jægeren ogsaa havde efterladt disse Folk en anseelig Summa, at man blot havde ham til Nar. Meget mere kom de derover i en levende Tvist, og Wilhelm paastod nu eens gang for alle, at hun ligeledes skulde staae sig til det øvrige Selskab, og prøve sin Lykke hos Gerlo.

Kun nogle Øieblkke forlod hendes Sind: roe hende, derpaa fattede hun sig hurtig igien, og raakte: havde jeg bare min Blonde igien, vilde jeg ikke bryde mig om eder allesammen. Hun meente Frederik, der var bleven borte fra Baipsladsen, og ikke havde viist sig siden.

Anden Morgen bragde Mignon ham den Efterretning paa Sengen, at Philine var reist om Natten; i Sideværelset havde hun lagt alt, hvad der hørte ham til, meget ordenlig sammen. Han sølte hendes Gravværelse; han havde mistet en troe Oppasserinde, og et munter Sels

skab i hende. Han var ikke mere vant til at være ene. Men Mignon udfyldte snart denne Rist igien.

Siden hiin letfærdige Skionne i sine venslige Bestræbelser omgav den syge, havde den Lille lidt efter lidt trukket sig tilbage, og var blevet stille for sig selv; men da hun nu igien fik Marken frie, traadde hun frem med Opmærksomhed og Rærlighed, var ivrig til at tie ne ham, og munter til at holde ham med Selskab.

Ellevte Capitel.

Med levende Skridt nærmede han sig til sin Bedring. Han haabede nu om faa Dage at kunde tiltræde sin Reise. Han vilde ikke plansløst fortsætte et Driveliv, men hensigtsfulde Skridt skulde efterdags beregne hans Vane. Først vilde han opsoge det hjælperige Hershof, for at lægge sin Taknemmelighed for Dagen, saa ile til sin Ven Directeur Serlo, for at sørge paa det bedste for det forulykkede Selskab, og tilslige besøge de Handelsvenner, han var forsynet med Adresser til, og forrette, hvad ham var overdraget. Han gjorde sig Haab, at Lykken ogsaa herefter, som hidtil, vilde staae ham bi, og skaffe ham Leilighed ved en lykkelig Spekulation at oprette sit Tab, og igjen fylde Hullet i sin Casse.

Hans Længsel efter at see sin Frelserinde igjen, tog hver Dag til. For at bestemme sin Reiseroute, gik han paa Raad med den geist-

lige, der havde skønne geographiske og statistiske Kundskaber, og besad en artig Samling Bøger og Landkort. Man søgte efter det Sted, den ædle Familie under Krigen havde valgt til sit Sæde, man op søgte Efterretninger om Familien selv; men Stedet var ikke at finde i nogen Geographie, paa noget Kort, og de genealogiske Haandbøger talte intet om nogen saadan Familie.

Wilhelm blev uroelig, og da han lod sin Betyrning bryde ud, aabenbarede Harpespilleren ham, han havde Marsag at troe, at Jægeren, af hvad Marsag det saa var, havde forstiet det sande Navn.

Wilhelm, der nu cengang troede sig i Nærheden af sin Elskanne, haabede at faae nogen Efterretning om hende, naar han sendte Harpespilleren ud; men ogsaa dette Haab skuffedes. Saameget endog den Gamle hørte sig for, kunde han dog ikke komme paa noget Spor. I hiine Dage var der foresaldet adskillige levende Bes

væggelser, og uventede Giennemmarscher i disse Egne, ingen havde givet Ngt paa det reisende Selskab i Særdeleshed, saa at det udsendte Bud, for ikke at blive anseet for en jødisk Spyion, maatte vende tilbage, og uden Olieblad komme for sin Herre og Ven. Han aflagde strengt Regnskab, hverledes han havde søgt at udrette sit Erinde, og gjorde sig Umage for at fralægge sig al Mistanke for Skidesløshed. Han søgte paa alle Maader, at lindre Wilhelms Bedrøvelse, besindede sig paa alt, hvad han havde saaet at vide af Jageren, og frembragde mangehaande Gissninger, hvorved da endelig forekom en Omstændighed, hvoraf Wilhelm kunde udtyde nogle gaadefulde Ord af den skienne forsvundne.

Næverbanden havde nemlig ikke lurt paa den vandrende Truppe, men paa hiint Herskab, som de med Rette formodede mange Penge og Kostbarheder hos, og hvis Tog de maatte have havt nøie Efterretning om. Man vidste ikke, om man skulde tillægge et Frie-corps, eller Marau-

beurer eller Støvere denne Handling. Nok, til Lykke for den fornemme og rige Caravane, vare de fattige og ringe først komne paa Stedet, og havde lidt den Skiæbne, der var tiltænkt hine. Dertil sigtede den unge Damens Ord, som Wilhelm endnu fuldkommen vel erindrede sig. Kunde han nu være fornøiet og lykkelig over, at en forsigtig Genius havde bestemt ham til Offer for at redde en fuldkommen Dødelig, var han derimod nærved Fortvivlelse, da alt Haab om at finde, at see hende igjen, i det mindste for det Øieblik, ganske var ham forsvundet.

Hvad der foregik denne synderlige Beværgelse hos ham, var den Liighed, han troede, at have opdaget mellem Grevinden, og den deilige Ubekjændte. De lignede hinanden, som to Søstre kan ligne hinanden, af hvilke ingen maae kaldes den ældre eller den yngre; thi de synes at være Tvillinger.

Erindringen om den elskværdige Grevinde var ham uendelig sød. Kun Alt forgierne kaldte han

sig hendes Billede igien i Minde. Men nu traadte den ædle Amazones Billede strax derimellem, et Særsyn forvandlede sig i det andet, uden at han havde været istand til at holde noget af den fast.

Hvor underlig maatte derfor Liigheden mellem deres Haandskrift være ham? thi han glemte en tryllende Sang af Grevindens Haand i sin Tegnebog, og i Overkiolen havde han fundet en liden Sæddel, hvori man med megen om Oms hue forespurgde sig om en Onkels Befindende.

Wilhelm var overtydet, at hans Frelserinde havde skrevet denne Sæddel; at den paa Reisen i et Værtshuus var bleven sendt fra et Værelse i et andet, og Onklen havde stukket den i Lommen. Han holdt begge Skrifterne mod hinanden; og havde Grevindens ziirlig stillede Bogstaver tilforn behaget ham saa meget, da fandt han i den Ubeskiændtes lignende men friere Træk en usigelig flydende Harmonie. Billethen indeholdt intet, og

alt Trækkene syntes, som forhen den Skionnes
Nærværelse, at hæve ham.

Han hensaldt i en drømmende Længsel, og
hvor eensstemmende med hans Følelser var den
Sang, som just paa samme Mignon og Harpes
spilleren sang som en uregelret Duet med det hier-
teligste Udtryk.

Min Marter veed kun den,

Der Længsel kiænder

Her fiern fra Fryd og Ven

Jeg eensom brænder.

Til Firmamentet hen

Mit Øie vender.

Alt langt fra mig er den,

Mig elsker, kiænder.

Jeg svimler, segner hen,

Mit Indre brænder.

Min Marter veed kun den,

Som Længsel kiænder.

Tolvte Capitel.

Den kiære Skyttsaands blide Lokken, istæden for at føre vor Ven paa nogen Wei, nærede og foreegede den Uroe, han forhen havde følt. En hemmelig Ild sneeg sig i hans Aarer, bestemte, og ubestemte Gienstande afverlede i hans Siæl, og vakte en uendelig Higen. Snart ønskede han sig en Hest, snart Vinger, og imedens det syntes ham umueligt at blive, saae han sig først om, hvorhen han da egentlig længtes.

Hans Glæbnes Traad havde saa besynderlig forknyttet sig; han ønskede at see de sælsomme Knuder løste eller overskaarne. Tit, naar han hørte en Hest trave eller en Vogn rulle, saae han hastig ud af Vinduet, i det Haab, det kunde være nogen, der søgte ham, og om det saa kun var af en Hændelse, bragte ham Esterretning, Visshed, og Glæde. Han fortalte sig Historier, hvorledes hans Venner kunde komme i denne Egn og overraske ham, at Mariane maaskee kunde lade sig

see. Lyden af ethvert Posthorn satte ham i Besværgelse. Melina skulde give ham Efterretning om sin Skæbne, men for Alting skulde Jægeren komme igien, og indbyde ham til hiin tilbødte Skionhed.

Uf alt dette skeede desværre intet, og han maatte tilsidst blive eene med sig selv, og medens han igien gik det forbigangne igiennem, blev een Omstændighed, jo mere han betragtede, og belyste den, ham stedse modbydeligere og utaaleligere. Det var hans forulykkede Hærførerskab, som han ikke uden Uergrelse kunde tænke paa. Thi hvorvel han om Aftenen efter hiin onde Dag for Selskabet saa temmelig havde snakket sig fradet, kunde han dog ikke nægte sig selv sin Skyld. I hypochondriske Øieblikke tilregnede han sig tværtimod allene den heele Tildragelse.

Egentliærligheden gjør, at saavel vore Dyrder som vore Feil forekomme os langt mere betydelige, end de ere. Han havde vaft Tillid til

sig, boiet de øvriges Villie, og var, ledet af Uersfarenhed og Forvoventhed, gaart foran; en Fare greb dem, som de ikke vare vorne. Lydelige og stille Bebreidelser forfulgte ham, og da han havde tilsagt det vildleedte Selskab efter det sølelige Tab, ikke at forlade dem, før han havde erstattet dem det tabte med Rente, havde han en ny Forvoventhed at bebreide sig, hvormed han formastede sig at tage en almeen uddeelt Ulykke paa sine Skuldre. Snart forekastede han sig, at han ved Dieblikkets Spænding og Trængen havde gjort et saadant Løfte; snart sølte han, at hiin godmodige Henrækning af hans Haand, som ingen havde værdiget at modtage, kun var en ubetydelig Formalitet mod det Løfte, hans Hjerte havde gjort. Han pønsede paa Midler til at være dem veldædig og nyttig, og fandt al Aarsag til at skynde paa sin Reise til Serlo. Han pakkede nu sine Ting sammen, og tilede uden at oppebie sin fuldkomne Helbredelse, uden at høre paa Præstens

og Saarlægens Raad, i Mignons og den Gamles underlige Selskab at undflye den Uvirkelighed, som atter hans Skiebne kun alt for længe havde holdt ham i.

Trettende Capitel.

Serlo modtog ham med aabne Arme, og raabte ham imøde: seer jeg Dem, erkiænder jeg Dem igien? De har lidet eller intet forandret Dem; er Deres Kiærlighed til den ædelste Kunst endnu bestandig saa stærk og levende? Saa høilig glæder jeg mig over Deres Ankomst, at jeg selv ikke mere føler en Mistroe, Deres sidste Brev have opvaakt hos mig.

Wilhelm bad overrasket om en nærmere Forsklaring.

De har, svarede Serlo, ikke baaret Dem ad med mig som en gammel Ven; De har behandlet mig som en stor Herre, man med god Samvittighed tør anbefale ubrugelige Folk. Vor Skiebne beroer paa Publikums Meening, og jeg er bange for, at Deres Hr. Melina med Sine vanskelige torde blive vel optaget hos os.

Wilhelm vilde tale noget til deres Fordeel, men Serlo begyndte at gjøre saa ubarmhiertig en

Skildring af dem, at vor Ven var meget vel tilfreds, da et Fruentimmer traadde ind i Værelset, afbrød Samtalen, og strax som Søster Aurelia blev ham foreskilt af hans Ven. Hun modtog ham paa det venstabeligste, og hendes Samtale var saa behagelig, at han ikke engang blev et afgjort Rummerstræk vaer, der endnu gav hendes aandsfulde Ansigt en særdeles Interesse.

Første Gang paa lang Tiid fandt Wilhelm sig igjen i sit Element. Ved sine Samtaler havde han hidtil kun nedtorstig fundet gunstige Tilhørere, da han nu havde den Lykke at tale med Kunstnere og Kiændere, der ikke blot fuldkommen forstod ham, men ogsaa lærerigt besvarede hans Tale. Med hvilken Hurtighed giennemgik man de nyeste Stykker? med hvilken Sikkerhed bedømte man dem? hvor vidste man at prøve og vurdere Publikums Dom? hvor hurtig oplyste man hinanden?

Nu maatte ved Wilhelms Forkiærlighed for Shakspear, Samtalen naturlig dreies hen paa

denne Skribent. Han vilste det meest levende Haab til den Epoke, disse fortreffelige Stykker i Tydskland maatte giøre, og snart bragde han sin Hamlet frem, der havde syffelsat ham saa meget.

Serlo forsikkrede, at han for længe siden, naar det blot havde været mueligt, havde spilt Stykket, at han gierne vilde paatage sig Polonius Rolle. Nu tilføiede han med et Smil: og Ophelie findes vel ogsaa, naar vi kun først have Prindsen.

Wilhelm mærkede ikke, at Broderens Spøg syntes at mishage Aurelia; han blev meget mere efter sin Waade vidtloftig og lærerlig om, i hvad Aand han vilde have Hamlet spilt. Han foreslagde dem omstændelig de Resultater, vi ovenfor have seet ham syffelsat med, og gav sig al Umage for at giøre sin Meening antagelig, saameget endog Serlo indvendte mod hans Hypothese. Nu godt! sagde denne tilsidst, vi indrømme dem alt dette, hvad vil De saa videre forklare deraf?

Meget, Alt! svarede Wilhelm. Tænk Dem en Venndes, som jeg har skildret ham, hvis Fader døer uventet. Uergjerrighed og Herksesygge ere ikke de Videnskaber der beståle ham; han havde fundet sig at være en Konges Søn; men nu er han først nød til at være mere opmærksom paa den Afstand der skiller Konge fra Undersaat. Netten til Kronen var ikke arvelig, og dog havde Faderens længere Liv mere besæstet den eeneste Søn. Forbringer, og betrygget hans Haab om Kronen. Derimod seer han sig nu ved sin Onkel, uagtet sinneende Løfter, maaskee udelukket for stedse, han føler sig nu saa fattig paa Raade, paa Gods, og fremmed i det, han fra Ungdom af kunde betragte som sin Eiendom. Her tager hans Gemyt den første sørgelige Bending. Han føler, at han er ikke meer, ja ikke saa meget, som enhver Adelsmand, han giver sig ud for enhver Diener; han er ikke høflig, ikke nedladende, nei nedstunken, og trængende til Hjælp.

Efter sin forrige Tilstand seer han blot, som efter en forsvunden Drom. Forgieves, at hans Onkel vil opmuntre ham, vise ham hans Stilling fra en anden Synspunkt; Sølsken af hans Intet forlader ham aldrig.

Det andet Slag, der traf ham, saarede dybere, boiede end mere. Det er hans Moders Giftermaal. Han, en om og troe Son, beholdt, da hans Fader døde, endnu en Moder tilbage, han haabede i Selskab med sin efterladte ædle Moder at hædre hin store Hensarnes Heltestygge. Men han mister ogsaa sin Moder, og det er værre, end om Døden havde røvet ham hende. Det tilforladelige Billede, et velartet Barn, saa gierne gjar sig af sine Forældre, forsvinder; hos de Døde er ingen Hielp, og hos de Levende intet Hold. Hun er og en Kvinde, og under det almeene Kionsnavn Skrøbelighed er og hun indbesattet.

Nu føler han sig først ret bøiet, nu først sader; og moderløs, og ingen Lykke i Verden kan erstatte ham, hvad han har tabt; ikke sorgmodig,

ikke tankesuld af Naturen, bliver Sorg og Efters tanke ham til en tung Byrde. Saaledes see vi ham træde frem. Jeg troer ikke, jeg lægger noget ind i Stykket, eller overdriver noget Træk.

Serlo saae paa sin Søster, og sagde: har jeg givet dig et falskt Billede af vor Ven? han begynder godt, og vil endnu fortælle os mange Ting, og overtale os meget. Wilhelm svor høit og dyrt, han vilde ikke overtale, men overtyde, og bad endnu kun om et Diebligs Taalmodighed.

Tænk Dem, raabte han, denne Yngling, denne Fyrsteføn ret levende, gjør dem hans Stilling nærværende, og giv da Agt paa ham, naar han faaer at vide, hans Faders Skygge lader sig see, staae hos ham i den skrækkelige Nat, naar den ærværdige Aand træde frem for ham. En uhyre Rædsel griber ham; han taler til den undersulde Gestalt, seer den vinke, følger, og hører — Den skrækkeligste Anklage mod hans Onkel lyder i hans Øre; Opfordring til Hævn og den indstændige gentagne Bøn: kom mig ihu!

Og da Manden er forsvunden, hvem-see vi da staae for os? en ung Helt, der snuser efter Havn? en fød Fyrste, der soeler sig lykkelig at opfordres mod sin Krones Usurpator? Nei! Studsen og Tungssind overfalde den Eensomme; han bliver bitter mod de smilende Niddinger; sværger ikke at glemme den Hensarne, og slutter med det betydende Suk: Tiden er af Led, vee mig, at jeg føddes til at sætte den istand igien.

I disse Ord synes mig, ligger Nøglen til Hamlets heele Udsærd, og mig er det tydeligt, at Shakspear har vildet skildre en stor Handling lagt paa en Siæl, der ikke er Handlingen voren. Og i denne Aand finder jeg Stykket heelt igiennem arbeidet. Her plantes et Egetræ i en kostelig Vase, som kun skulde modtage yndige Blomster i sit Skød, Rodderne sprede sig; Vasen tilintetgjøres.

Et skönt, reent, ædelt, høist moralsk Væsen uden den sandselige Styrke, der gjør Helten, gaaer Grilt unde under en Byrde, som det hverken kan

bære eller afkaste, hver Pligt er det hellig; denne
 for tung. Det umuelige fordres af ham, ikke
 det absolut umuelige; men det, der er ham umue-
 ligt. Hvor han kommer, vridder, ængster sig,
 træder frem, og tilbage, stedse erindres, og stedse
 erindrer, og tilsidst næsten taber sit Maal af Tan-
 ke, uden dog nogensinde mere at blive glad.

Tiortende Capitel.

Adskillige Personer traadde ind, som afbrød Samtalen. Det var Virtuoser, der gemeenlig eens gang om Ugen samlede sig hos Serlo til en liden Concert. Han elskede Musik meget, og paaastod at en Skuespiller uden denne Kiærlighed aldrig kunne komme til et tydeligt Begreb og Følelse af sin egen Kunst. Ligesom man agerede meget lettere og anstændigere, naar Gebarderne ledsagedes, og lededes af en Melodie, saaledes maatte Skuespilleren ogsaa i Tankerne ligesom componere sig sin prosaiske Rolle; at han ikke blot monotoniisk kludrede den af efter sin individuelle Skik og Maade, men behandlede den i vedborlig Afveksling efter Takt og Rhythmus.

Aurelia syntes at tage lidet Deel i alt, hvad foregik; meget mere farte hun tilsidst vor Ven i et Sideværelse, og i det hun traadde til Winduet, og saae til den stjernede Himmel, sagde hun til ham: De er blevet os meget skyldig an-

gaaende Hamlet; jeg vil vel ikke være fremfusende, og ønsker at min Broder ogsaa maae høre med paa, hvad De endnu har at sige os; men lad mig dog høre Deres Tanker om Ophelie.

Om hende lader sig ikke sige meget, svarte Wilhelm, thi kun med saa Mestertræk er hendes Character fuldbragt. Hendes heele Væsen svæver i moden sed Sandselighed. Hendes Tilbøielighed for Prindsen, hvis Haand hun tør giøre Fordring paa, flyder saaledes af Kilden, det gode Hierte overlader sig saa ganske til sin Attraae, at Fader og Broder begge frygte, begge ligesnem og ubeskedent advare. Velanstændigheden, kan som det lette Flor paa hendes Varm, ikke dølge hendes Hiertes Bevægelse, meget mere forraades denne lette Bevægelse ved den. Hendes Indbildningskraft er anstuet, hendes stille Beskedenhed aander en elskovsuld Begierlighed, og skulde den bekvemme Gudinde Leilighed ryste Træt, vilde Frugten strax falde.

Og nu, sagde Aurelia, naar hun seer sig forladt, forskudt, og forsmaaet, naar i hendes vans

Wittige Elskedes Siæl det Høieste vender sig om til det Dybeste, og han istæden for Rørlighedens søde Vægger rækker hende Lidelsens bittere Kalk —

Hendes Hierte brister, udraabte Wilhelm, hendes Tilværelses heele Bygning kommer af sine Galjer; hendes Faders Død stormer ind, og den skionne Bygning styrter fyldest sammen.

Wilhelm havde ikke lagt Mærke til, med hvilket Udtryk Aurelia talte sine sidste Ord. Kun henvendt paa Kunstværket, dets Sammenhæng og Fuldkommenhed, anede han ikke, at hans Veninde følte en ganske anden Virkning; ikke, at en egen dyb Smerte ved disse dramatiske Skyggebilleder levende vakttes hos hende.

Endnu bestandig hvile Aurelia sit Hoved paa sine Arme, og vendte sine Øine, der løbe fulde af Taarer mod Himlen. Endelig holdt hun ikke sin dulgte Smerte længere tilbage; hun greb begge Vennens Hænder, og raabte, medens han studefænde stod for hende: tilgiv, tilgiv et ængstet Hierte; Selskabet smører og presser mig sammen;

min ubarmhiertige Broder maae jeg søge at skule mig for; nu har Deres Nærværelse løst alle Baand. Min Ven! blev hun ved, først for et Øieblik siden blev vi kiændte, og alt er De min Fortroelige. Hun kunde neppe faae Ordene ud, og sank paa hans Skulder. Tænk ikke værre om mig, sagde hun hulkende, fordi jeg aabner mig saa hurtig for Dem, for det De seer mig saa svag. Vær De, bliv De min Ven, jeg fortjener det. Han talte hende hiertelig til, forgiæves! hendes Taare flød, og qualte hendes Ord.

I dette Øieblik traadde Serlo meget uvelkommen ind, og meget uventet Philine, som han holdt ved Haanden. Her er Deres Ven, sagde han til hende, det vil være ham kiært at helse paa Dem.

Hvorledes? raabte Wilhelm forundret: Skal jeg see Dem her? Med et beskedent sat Bæsen gik hun mod ham, bad ham velkommen, roste Serlos Godhed, at han uden hendes Fortjeneste, blot i det Haab, hun vilde danne sig, havde optaget

hende i hans fortreflige Truppe. Tillige var hun venlig mod Wilhelm, dog i en ærbødig Frastand.

Men denne Forstillelse varede ikke længere, end de andre to var tilstade. Thi da Aurelie gik bort for at skjule sin Smerte, og Gerlo blev kaldt ud, saae Philine først ret nøie efter Dørrene, om begge ogsaa vist var afsted, og gav sig derpaa til at hoppe om i Stuen, som hun var toffet, satte sig paa Gulvet, og var færdig at gaaes af Leen og Grinen, derpaa sprang hun op, og kjaeledes for vor Ven, og glædede sig over al Maade, at hun havde været saa klog at gaae i Forveien, og recognoscere Terrainet, og liste sig ind.

Her gaaer det broget til, sagde hun, just efter mit Sind. Aurelia har havt en ulykkelig Elskovs Handel med en Adelsmand, som maae være et prægtigt Menneske, og som jeg gad selet seet engang. Han har efterladt hende en Erindring, eller jeg skulde tage meget feil. Der løber der en Dreng omkring, omtrent paa en tree

Nar, deilig som Solen; Papaen maae være al-
lerkiæreste; jeg kan ellers ikke lide Børn, men
den Dreng glæder mig. Jeg har regnet efter
med hende. Hendes Mands Død, det nye Kiænde-
skab, Barnets Alder, alt træffer sammen.

Nu er den gode Ven gaaet sin Vej. Paa
et Nar seer han hende ikke mere. Derover er
hun ude af sig selv og utrokelig. Den Fiante!
— Broderen har i Truppen en Dandsferinde, han
gior Cour til, en Emule Actrice, han er for-
troelig med, og i Byen endnu nogle Damer,
han gior Opvartning, og nu staaer jeg ogsaa paa
Listen. — Den Nar! De øvrige skal du høre om
i Morgen. Og nu endnu et lille Ord om Phis-
line, som du kiænder; den Erkefiante er forelsket
i Dig. Hun svor paa, det var sandt, og for-
sikrede, det ret var Løier. Hun bad Wilhelm
indstændig, han skulde forelske sig i Aurelia, saa
vilde Jagten først gaae ret løs. Hun løber efter
sin Troeelse, du efter hende, jeg efter dig, og
Broderen efter mig. Om det ikke giver et halvt

Nars Woerftab, vil jeg doe af den forfte Epifode, der taster fig til denne faa mangfoldig indviklede Roman. Hun bad ham, han maatte ikke fordærve hende Leegene, og vise hende faa megen Agtelse, fom hun ved fin offenlige Opførsel vilde fortjene.

Femtende Capitel.

Den næste Morgen agtede Wilhelm at besøge Madam Melina, han fandt hende ikke hjemme, spurgte om de øvrige Lemmer af det vandrende Selskab, og fik at vide: Philine havde bedet dem paa Frokost. Af Nysgjærighed gik han ogsaa hen, og fandt dem alle meget opromte og trostes de. Den kloge Pige havde samlet dem, tracteret dem med Chokolade, og givet dem at forstaae, endnu var al Udigt ikke lukket; hun haabede ved sin Indflydelse at overtøye Directeuren, hvor forbeelagtigt det var for ham, at optage saa dygtige Folk i sit Selskab. De hørte opmærksomme paa hende, søbede en Kop efter den anden, fandt Pigen slet ikke ond, og foretog dem, at tale meget vel om hende.

Troer De da, sagde Wilhelm, der var blevet ene med Philine, at Serlo endnu vil beslutte sig til, at beholde vore Kammerater? Ingenlunde! svarte Philine; der ligger intet heller ingen

Lag paa; jeg vilde ønske, de var affied jo før jo hellere! Den eeneste Laertes ønskede jeg at beholde, de øvrige skal vi nok efterhaanden faae tilside.

Herpaa gav hun sin Ven at forstaae, at hun var vist overtydet om, han nu ikke længere vilde nedgrave sit Talent, men under en Serios Direction gaae paa Theatret. Hun kunde ikke nok som rose den Orden, den Smag, den Aand, der herskede her; hun talte saa smiggrende til vor Ven, saa smiggrende om hans Talenter, at hans Hierte og hans Indbildningskraft ligesaameget nærmede sig til dette Forslag, som hans Forstand og Fornuft trak sig derfra. Han dulgte sin Tilbøielighed for sig selv og for Philine, og tilbragde en uroelig Dag, paa hvilken han ikke kunde beslutte sig til, at gaae til sine Handelscorrespondenter, og hente de Breve, der torde ligge til ham der. Thi hvorvel han heele Tiden kunde forestille sig sin Uroelighed, var han dog bange for at faae deres Bekymringer og Vebredelser omkændelig at vide, saa meget mere, som han denne

Aften lovede sig en stor og reen Nydelse af et nyt Stykkes Forestilling.

Serlo havde vægget sig ved, at lade ham komme paa Proven. De maae, sagde han, først lære at lignde os fra den bedste Side, inden vi tillade, at De ligger os i Kortet.

Men med største Fornøielse bivaanede og vor Ben Forestillingen Aftenen derpaa. Det var første Gang, han saae et Theater i saadan Fuldkommenhed. Man tiltroede samtlige Skuespillere fortreflige Gaver, lykkelige Anlæg, og et høit og klart Begreb om deres Kunst, og dog vare de ikke hinanden lige, men de holdt og hævede hinanden indbyrdes, opflammede hinanden, og var i deres heele Spil meget bestemte og nøiagtige. Man følte snart, at Serlo var Siælen i det heele, og han udmærkede sig meget til sin Fordeel. En blid Lune, en dampet Fyrighed, en bestemt Følelse af det sømmelige maatte man, saasnart han traadde paa Theatret, saasnart han aabnede Munden, beundre hos ham. Hans Tilværelses indre

Tilfredshed syntes at udbrede sig over alle Tilhørere, og den aandfulde Naade, hvorpaa han med største Lethed udtrykte Røllernes fineste Skatteringer, opvakte saamegen mere Glæde, som han vidste at følge den Kunst, han ved en vedholdende Øvelse havde gjort sig egen.

Hans Søster Aurelia blev ikke under ham, og fik end større Bifald, i det hun vorte Menneskenes Gemytter, som han i saa høj Grad vidste at opmuntre og fryde.

Efter nogle Dage, der vare tilbragte paa en behagelig Naade, forlangte Aurelia at tale med vor Ven. Han tilte til hende, og fandt hende liggende paa Canopeen, hun syntes at lide af Hovedpine, og hendes heele Væsen kunde ikke følge en febrilsk Bevægelse. Hendes Pine blidnedes, da hun saae paa den Indirædende. Tilgiv, raabte hun ham imøde, den Tillid, De indskød mig, har gjort mig svag. Hidtil kunde jeg i Stilhed underholde mig med mine Smerter, ja De gav mig Styrke og Trost; nu har De, jeg veed ikke,

hvorledes det er tilgaaet, løst Tænderens Bånd, og vil nu selv mod Deres Villie tage Deel i den Kamp, jeg strider mod mig selv.

Wilhelm svarte hende venlig og forbindtlig. Han forsikrede, at hendes Villedes og hendes Smerter bestandig havde sværet ham for Sjælen, at han bad hende om hendes Fortroelighed, at han hengav sig hende til Ven.

Medens han talte saaledes, tildroges hans Øine af den Dreng, der sad forved hende paa Jorden, og kylede alle slags Vegetoi mellem hinanden. Han kunde, som Philine alt havde angivet, omtrent være tre Aar gammel, og Wilhelm forstod nu først, hvorfor den overgivne, i sine Udtryk sjælden ophøiede Pige havde lignet Drengen med Solen. Thi om de aabne brune Øine og det fulde Ansigt krusede sig de deiligste gyldne Løkker, paa en blændende hvid Pande viiste sig fine, mørke, blideboiede Øienbryne, og Sundhedens levende Farve glimrede paa hans Kinder. Sæt Dem til mig,

sagde Aurelia, De seer paa det lykkelige Barn med Forundring; sikkerlig, jeg har taget det med Glæde paa mine Arme, jeg bevarer det med Omfarg; kun kan jeg og ret paa det erkjende Graden af mine Smertor, siden jeg kun stælden følger en saadan Gaves Vardie.

Tillad mig, blev hun ved, at jeg nu ogsaa taler om mig og min Skiebne, thi der ligger mig megen Magt paa, at De ikke misstaaer der mig. Jeg troede at have nogle rolige Øieblikke, derfor lod jeg Dem kalde, nu er De der, og nu har jeg tabt min Traad.

Een forladt Skabning mere i Verden, vil De sige. De er en Mand, og tænker: hvor teer hun sig ved et nødvendigt Onde, der vissere end Døden svæver over en Kvinde, ved en Mandes Utrofskab, den Daare! — O min Ven! var min Skiebne hverdags, vilde jeg gierne taale hverdags Onde; men den er saa overordentlig! hvorfor kan jeg ikke vise Dem det i et Speil, hvorfor kan jeg ikke overdrage nogen at fortælle Dem det? O var

jeg forført, overrasket, og da forladt! da vilde der endog være Trøst i Fortvivlelsen; men jeg er langt værre faren, jeg har bedraget mig selv, sveeget mig selv mod mit Vidende; det er, hvad jeg aldrig kan tilgive mig.

Bed en ædel Tankemaade, som Deres, svarte Bennen, kan De ikke være ganske ulykkelig.

Og veed De, hvem jeg er min Tankemaade skyldig? spurgte Aurelia: den allerfletteste Opdragelse, nogeninde en Pige har skulde været fordærvet ved, det værste Exempel til at forføre Sandser og Tilboielighed.

Efter min Moders tidlige Død tilbragte jeg Udviklingens skønneste Aar hos en Tante, der gjorde sig det til Lov at foragte Uerbarheds Love. Blindt overlod hun sig til enhver Tilboielighed, hun maatte saa raade over Gjenstanden, eller være dens Træl, naar hun kun i vild Nydelse kunde glemme sig selv.

Hvad maatte vi Børn med Uskylds reene og tydelige Blik giøre os for Begreber om Mands

Kionnet? hvor slov, paaatragende, dristig og plump var enhver, hun tillokkede, hvor mat overmodig, tom og væmmelig derimod, saasnart hans Øster ere tilfredsstillede. Saaledes har jeg seet denne Rone heele Aar fornødret uader de lumpneste Menneskers Herredømme; hvad for Behandlinger maatte hun ikke taale, og med hvilken Pande, vidste hun at finde sig i sin Skiebne, ja paa hvilken Maade at bære disse skændige Panker.

Saaledes lærte jeg at kiende Deres Kion, min Ven! og hvor reent habede jeg det, da jeg syntes at mærke, at selv taalelige Mandfolk i Forshold til vort Kion syntes at forsage hver god Følelse, Naturen ellers endnu kunde gjort dem skillede til.

Desværre maatte jeg og ved flige Leiligheder gjøre mange sørgelige Erfaringer om mit eget Kion, og virkelig, som en sextens Aars Pige var jeg klogere, end jeg nu er, nu, da jeg neppe forstaaer mig selv. Hvorfor ere vi saa kloge, naar vi ere unge, saa kloge for sledse at blive daarlige?

Drengen gjorde Alarm, Aurelia var utaalmodig, og ringede. En gammel Kone kom ind at hente ham bort. Har du endnu bestandig ondt i Tænderne? sagde Aurelia til den Gamle, som havde Ansigtet indbundet. Saa det knap er at holde ud, svarte denne med dump Stemme, tog Drengen op, der syntes gjerne at gaae med, og gik med ham.

Neppe var Barnet kommet af Veien, før Aurelia begyndte bitterlig at græde. Jeg kan ikke andet end jamre og klage, raabte hun, og jeg skammer mig ved at ligge for Dem som en usel Dorn. Min Befindelse er alt borte, og jeg kan ikke fortælle mere. Hun standsede, og taug. Hendes Ben, der intet almindeligt vilde sige, og intet besynderligt vidste at sige, trykte hendes Haand, og saae en Tidlang paa hende. Endelig tog han i den Forlegenhed en Bog, han fandt liggende for sig paa Bordet, det var Shakespears Bærker, og Hamlet laae opslaaet.

Serlo, der kom lige ind af Døren, spurgte til sin Søsters Befindende, saae i Vogen, vor Ben

havde i Haanden, og raabte: finder jeg Dem igjen over Deres Hamlet? just ret! der er faldet mig overmaade mange Tvivl paa, der høilig synes at formindske den canoniske Anseelse, De saa gierne vilde give Stykket. Have dog Engelskmændene selv tilstaaet, at Hovedinteressen sluttet med den tredje Akt, at de to sidste Akter kun kummerlig holde det heele sammen; og det er dog sandt, Stykket vil mod Enden hverken frem eller afsted.

Det er meget mueligt, sagde Wilhelm, at nogle Lemmer af en Nation, der har saamange Mesterstykker at fremvise, ved Fordomme, eller Indskrænkning ledes paa falske Domme, men det kan ikke hindre os i, at see med egne Øine, og være retfærdige. Jeg er langt fra, at badle dette Stykkes Plan, jeg troer meget mere, at ingen større nogensinde er udtænkt. Ja! den er ikke udtænkt; det er saa.

Hvorledes vil De lægge det ud? spurgde Gerlo.

Jeg vil intet udlægge, svarede Wilhelm, jeg vil kun forestille Dem, hvad jeg tænker mig.

Aurelia lettede sig op af sin Pude, støttede sig paa sin Haand, og saae paa vor Ven, der med største Forvisning, at han havde Ret, blev ved at tale saaledes: Det behager os saa vel, det smigrer saameget, naar vi see en Helt, der handler ved sig selv, der elsker og hader, naar hans Hjerte byder ham, der foretager, og udfører, afvender Hindringer, og opnaaer et stort Maal. Historieskriveren og Digteren vilde gierne overtale os, at saa stolt en Lod kunde tilfalde Mennesket. Her læres vi anderledes; Helten har ingen Plan, men Stykket er planfuldt. Her bliver ikke maaskee ved en stift og egenfindigt giennemdrevet Idee om Hævn en Udaadsmand straffet, nei! der skeer en uhyre Handling, den vælter sig afsted i sine Følger, henriver Uskyldige med sig; Forbryderen synes at vilde undvige den ham bestemte Afgrund, og styrter i den, just der, hvor han troer lykkelig at løbe sin Wei tilende.

Thi det er Ugerningens Natur, at den og udbreder Ondt over den Uskyldige, som den gode

Handlings, at den udbreder mange Godeelse endog
 over den Ufortiente, uden at begges Ophavsmand
 tit, enten straffes eller belønnes. Her i vort Styk-
 ke, hvor undersuldt! Skjærsilden sender sin Aand,
 og fordrer Havn, men forgjæves. Hverken Jord-
 disse eller Underjordiske kan det lykkes, hvad eene
 er Skiabnen forbeholdet. Domstimen kommer.
 Den Onde falder med den Gode. En Slægt
 bortmeies, og den anden fremspirer.

Efter en Pause, hvori de saae paa hinan-
 den, tog Serlo Ordet: De gjør ikke Forsynet
 nogen synderlig Compliment, i det De ophøier
 Digteren, ogsaa, synes De mig igien Deres
 Digter, ligesom andre Forsynet, til Vre at til-
 lægge ham Niemeed og Planer, han ikke har
 tænkt paa.

Sextende Capitel.

Lad nu mig, sagde Aurelia, ogsaa gøre et Spørgsmaal. Jeg har igjen seet paa Ophelias Rolle, jeg er tilfreds med den, og jeg troer mig under visse Omstændigheder til at spille den? Men sig De mig, havde Digteren ikke skulde lagt sin Vanvittige andre Viser i Munden? Kunde man ikke vælge Fragmenter af melancholske Ballader? hvad skal Tvetydigheder, og lystne Flaaheder i denne ædle Piges Mund.

Bedste Veninde! svarede Wilhelm, jeg kan heller ikke her give en Tøddel efter. Ogsaa i disse Synderligheder, ogsaa i denne tilfyneladende Upassenhed, ligger en stor Tanke. Vide vi dog strax ved Stykkets Begyndelse, hvormed det gode Varns Sind er syffelsat. Stille levede hun hen for sig, men neppe skjulte hun sin Længsel, sine Ønsker. Hemmelig klang Lystenhedens Toner i hendes Siæl, og hvor tit maae hun have forsøgt, som

en uforsigtig Barnepige at synge sin Sandfælsighed i Sovn med Viser, som kun maatte holde den meere vaagen. Tilfæddst, da enhver Magt over sig selv er hende røvet, da Hiertet svæver paa hendes Tunge, bliver denne Tunge hendes Forræderste, og i Banvittighedens Ufkyld forlyster hun sig for Kongen og Dronning ved Gienklangene af hendes elskede letfæindige Sange: om Pigen, der blev vundet; om Pigen, der til Knæsen smigrede sig, og saa videre.

Han havde endnu ikke udtalt, da med eet for hans Øine, et underligt Optrin foregik som han paa ingen Maade kunde forklare sig.

Cerlo var gaaet nogle Gange op og ned af Bærelset, uden at lade sig mærke med nogen Hensigt. Med eet traadde han til Aurelias Natbord, greb hurtig efter noget, som laae derpaa, og iilte med sit Bytstykke til Døren. Aurelia lagde neppe Mærke til, hvad han gjorde, før hun soer op, kastede sig i Veien for ham, greb ham an med utroelig Vidskab og var behændig nok til at faae fat i en Ende af

den rovede Gienstand. De brødes og strebes meget haardnakket, snoede og dreiede sig levende om med hinanden, han loe, hun blev ivrig, og da Wilhelm tilste til at faae dem fra hinanden, og stille dem tilfreds, saae han med eet Aurelia med et blot Dolk i Haanden springe tilside, medens Serlo kastede Skeeden, som han havde beholdt igien, fortrædelig paa Jorden. Wilhelm traadde overrasket tilbage, og hans stumme Forundring syntes at spørge om Aarsagen, hvorfor saa syn-
derlig en Striid havde kunnet opkomme imellem dem om saa underligt et Boeskab.

De skal, sagde Serlo, være Boldgiftsmand mellem os to. Hvad har hun med det skarpe Staal at bestille? Lad hende vise Dem det. Denne Dolk er ikke for nogen Skuespillerinde; spids og skarp, som Naal og Kniv. Hvortil de Narres streger? saa hæftig, som hun er, gjør hun endnu en Ulykke paa sig engang af Vanvare. Jeg har et inderligt Had mod flige Synderligheder, en als

vorlig Tanke af dette Slags er daarlig, og et saa farligt Legetoi urimeligt.

Jeg har den igien! raabte Aurelia, i det hun holdt den blanke Klinge i Beiret, jeg vil nu bedre forvare min troe Ven. Forlad mig, raabte hun, i det hun kyste Staalet, at jeg saaledes forsamte dig.

Serlo synes at blive vreed for Alvor. — Tag det, som du vil, Broder! blev hun ved, kan du da vide, om der ikke maa skee under denne Form er beskrevet mig en kostelig Talisman? om jeg ikke i min værste Tiid finder Raad og Hielp hos den! maae da alt det være skadeligt, der seer farligt ud?

Saadan Tale, som der ingen Meening er i, kan giøre mig rasende, sagde Serlo, og forlod med hemmelig Harme Bærelset. Aurelia glemte omhyggelig Dolken i Skeden, og stak den hos sig. Lad os nu fortsætte den Samtale, den ulykkelige Broder forstyrrede, kaldt hun ind, da Wil-

helm kom med nogle Spørgsmaal om den synderlige Striid.

Jeg maa vel lade Deres Skildring af Ophelia staae ved Magt, blev hun ved: jeg vil ikke miskiænde Digterens Hensigt; kun kan jeg mere beklage hende, end soe med hende. Men nu tillade De mig een Anmærkning, De i den korte Tiid ofte har givet mig Anledning til; med Besundring mærker jeg hos Dem det dybe og rigtige Dickast, hvormed De bedømmer Digtning, særdeles dramatisk Digtning. Opfindelsens dybeste Afgrunde ere Dem ikke skjulte, og Udførelsens fineste Træk ere Dem mærkelige. Uden nogensinde at have øinet Genstandene i Naturen erkænder De Sandheden i Billedet; der synes i Dem at ligne en Forfølelse af heele Verden, som ved Digtekunstens harmoniske Beværelse vækkes og udvikles. Thi sandelig, blev hun ved, udenfra kommer intet ind i Dem, jeg har ikke let seet nogen, der saalidet kiænder, fra Grunden miskiænder de Mennesker, han lever med. Tillad mig at

fige Dem, naar man horer Dem forklare Deres
 Shakspeare, troer man, De kom lige fra Guders
 nes Raad, og havde hørt til, hvorledes man der
 talte af at danne Menneſker; naar De derimod
 omgaaes med Folk, ſeer jeg i Dem ligesom Skab-
 ningens forſte voxentfødde Barn, der med ſynder-
 lig Forundring og opbyggelig Godmodighed gaaber
 paa Løver og Aber, Haar og Elephanter, og troer
 hiertig tiltaler dem, ſom ſine Lige, ſiden De
 juſt ogſaa ere til, og bevæge ſig.

Denne Folelſe af mit Pøblingevaſen, dyres
 bare Veninde! ſvarte han, er mig ofte til Byrde,
 og jeg ſkal takke Dem, hvis De vil hielpe mig til
 meere Lys om Verden. Jeg har fra min Ung-
 dom af vendt mine Aands Pine mere indad end
 udad, og da er det meget naturligt, at jeg til en
 vis Grad har lært at kende Menneſket, uden i
 mindſte Maade at forſtaae eller begribe Menne-
 ſkene.

Sikkerlig, ſagde Aurelia, jeg havde Dem i
 Begyndelſen miſtænkt for, De vilde drive Gaaſt

med os, da De sagde saa meget Godt om de Folk, De har sendt til min Broder, naar jeg sammeneholdt Deres Breve med disse Menneffers Fortienester.

Aurelias Anmærkning, saa rigtig den end kunde være, og saa gierne hendes Ven ved sig selv tilstod denne Mangel, forte dog noget trykkende ja endog fornærmende med sig, saa han blev stille, og samlede sig, deels for ikke at lade sig mærke med nogen Ømsindelighed, deels for at randsage i sin egen Varm, om Rigtigheden af denne Vebreidelse.

De behøver ikke at være forlegen derover, blev Aurelia ved, Forstandens Lys kan vi altid komme til, men Hjertes Fylde kan ingen give os. Er De bestemt til Kunstner, kan De ikke lange nok bevare dette Mærke, denne Ufkyld, den er det skionne Dække over den unge Knop; Uheld nok, naar vi for tidlig drives ud. Sikkerlig er det godt, naar vi ikke altid kende dem, vi arbeide for.

O! jeg var ogsaa engang i denne lykkelige Tilstand, da jeg med det høieste Begreb om mig selv og min Nation betraadde Skuepladsen. Hvad vare ikke de tydske i min Indbildning, hvad kunde de ikke være? til denne Nation talte jeg, over hvilken en liden Forhøining hævede mig, fra hvilken en Rød Lamber adskilte mig, og ved deres Glands og Damp hindrede mig næie at skielne Gienstandene forved mig. Hvor velkommen var mig Bisfaldets Klang, der led op fra Mængden? hvor taknemmelig modtog jeg den Gave, der bragtes mig fra saamange Hænder? længe hendyskede jeg mig saaledes; som jeg virkede, virkede igien Mængden paa mig tilbage; jeg var i bedste Forstaaelse med mit Publikum, jeg troede at føle en fuldkommen Harmonie, og altid see de ædelste og bedste af Nationen for mig.

Ulykkeligviis var det ikke Skuespillerinden eene, hvis Natur og Kunst interesserede Theaters vennerne, de gjorde ogsaa Fordringer paa den unge levende Pige. De gav ikke utydelig at forstaae,

at det var min Pligt, ogsaa personlig at deele de
 Høielser med dem, jeg havde opvaft hos dem.
 Desværre var det ikke min Sag; jeg ønskede at
 have deres Siæle; men paa det, de kaldte deres
 Hjerte, havde jeg ikke mindste Fordring; og nu
 bleve alle Stænder, Aldrer, og Characterer mig
 een efter den anden til Byrde, og intet var mig
 fortrædeligere, end at jeg ikke som en anden skikkelig
 Pige kunde lukke mig ind paa mit Værelse, og
 saaledes spare mig mangen Uleilighed.

Mændene viste sig for det meeste, som jeg
 var vant til at see dem hos min Tante, og de
 vilde ogsaa denne Gang kun igjen have vaft
 Affkye hos mig, naar ikke deres Særheder, og
 Flaaheder havde møret mig. Da jeg ikke kunde
 undgaae at see dem, snart paa Theatret, snart
 paa offentlige Stæder, snart hiemme, tog jeg mig
 for at lufte dem ud alle, og min Broder hjalp
 mig dygtig dertil. Og naar De betænker, at fra
 den ledeløse Kramboeckarl, og den indbildske Riob;
 mandssøn til den smidige afveyende Verdensmand

den dristige Soldat, og den raske Prinds, alle esters
 haanden har gaaet Wynstringen igiennem hos mig,
 og hver efter sin Maade tænkt at knytte sin Roman,
 vil De tilgive, om jeg bildte mig ind, at være
 saa temmelig kjendt med min Nation.

Den phantastiske opstudsede Student, den
 ydmygstolt forlegne Lærde, den trindfodede selv-
 tilfredse Domherre, den stive opmærksomme For-
 retningsmand, den plump Landbaron, den vens-
 lig glatplatte Hofmand, den unge af Banen fris-
 dende Geistlige, den rolige, saavel som den hastige
 og virksom speculerende Kiøbmand, alle har jeg
 seet i Bevægelse, og ved Himlen, Saa fandtes der
 iblandt, der blot havde været istand til at ind-
 flyde mig almindelig Interesse; meget mere var
 det mig høist fortrædeligt, enkelt med Besvær-
 lig-
 hed og Keedsomhed at indcassere Daarernes Bifald,
 som i det heele havde behaget mig saavel, som jeg
 i det store saa gierne tilegnede mig.

Naar jeg ventede en fornustig Compliment
 for mit Spil, naar jeg haabede, de skulde rose

en Autor, jeg agtede høit, saa gjorde de een flau Anmærkning efter den anden, og nævnte et ufelt Stykke, hvori de ønskede at see mig spille. Naar jeg lyttede omkring i Selskabet, om ikke maaskee et ædelt, sindrigt, vittigt Træk gjenlød, og til rette Tid igien kom tilsyne, kunde jeg stælden opdaget noget Spor deraf. En Feil, der var forefaldet, naar en Bluespiller fortalte sig, eller lod en Provincialismus høre, det var de vigtige Punkter, de holdt sig fast ved, de ikke kunde komme fra igien. Jeg vidste tilsidst ikke, hvor jeg skulde vende mig; de holdt dem for kloge til at lade dem underholde, og de troede forundringsværdig at underholde mig, naar de hævlede omkring mig. Jeg begyndte at foragte dem alle af Hjertet, og det forekom mig netop, som heele Nationen ret forfættelig ved sine Uffendte havde villet prostituere sig hos mig. Den forekom mig i det heele saa bagvendt, saa ilde opdraget, saa slet underrettet, saa tom for behagelig Væsen, saa smagløs. Ofte udraabte jeg: der kan dog ikke en Tydsker spænde en

Skoe, naar han ikke har lært det af en fremmed Nation.

De seer, hvor forblindet, hvor hypochondrisk uretsfærdig jeg var, og jo længere det varte, jo mere tiltog min Sygdom. Jeg kunde taget Livet af mig selv; men jeg faldt til et andet Extremum, jeg gistede mig, eller rettere, jeg lod mig gifte. Min Broder, der havde paataget sig Theatret, ønskede meget at have en Medhielp. Hans Valg faldt paa en ung Mand, der ikke var mig imod, der fattedes alt, hvad min Broder besad, Genie, Liv, Aand, og rask Bæsen, men hos hvem ogsaa sandtes alt, hvad hiin fattedes: Kiærlighed til Orden, Gliid, en kostelig Gave til at holde Huus, og omgaaes med Penge.

Han blev min Mand, uden at jeg veed, hvorledes, vi have levet sammen, uden at jeg veed ret, hvorfor. Nok, vore Ting gik godt. Vi havde megen Indtægt, det var min Broders Virksomhed Aarsag i; vi havde godt Udkomme, og det var min Mands Fortieneste. Jeg tænkte ikke

mere paa Verden og Nation. Verden havde jeg intet at skaffe med, og Begrebet om Nation havde jeg tabt. Naar jeg traadde frem, gjorde jeg det blot for at leve, jeg aabnede blot Munden, fordi jeg ikke maatte tie, fordi jeg dog var kommet frem for at tale.

Dog — for ikke at giøre det alt for galt — egentlig havde jeg ganske hengivet mig i min Broders Hensigter; ham var det om Bisald og Penge at giøre; thi mellem os sagt han horer sig gierne rose, og behøver meget. Jeg spillede nu ikke mere efter min Følelse, efter min Overbeviisning, men som han anviste mig, og naar jeg havde gjort ham tilpas, var jeg tilfreds. Han rettede sig efter alle Publikums Svagheder; der kom Penge ind, han kunde leve efter sit Hoved, og vi havde gode Dage med ham.

Jeg var imidlertid faldet hen til en haands værksmæssig Glendrian. Jeg hendrev mine Dage uden Glæde og Deeltagelse, mit Ægteskab var barnløst, og varede kun kort. Min Mand blev

syg, hans Kræfter tog synlig af, Om sorgen for ham afbrød min almindelige Ligeegyldighed. I disse Dage gjorde jeg et Kiendskab, hvormed et nyt Liv begyndte for mig, et nyt og hurtigere; thi det vil snart være forbi.

Hun taug en Tidlang stille, derpaa blev hun ved: med eet standser min snaksomme Lune, og jeg trøster mig ikke mere til at aabne Munden. Lad mig udhvile lidet: De skal ikke gaae herfra, uden udførlig at vide heele min Ulykke. Kald dog imidlertid Mignon ind, og hør, hvad hun vil.

Barnet havde under Aurelias Fortælling adskillige Gange været inde i Bævelset. Da man talte sagtere, saasnart hun kom ind, havde hun løstet sig bort igien, sad stille paa Galen, og ventede. Da man kaldte hende ind igien, bragte hun en Bog med, som man paa Form og Indbinding snart kiendte at være et lidet geographisk Atlas. Hun havde undervejs hos Præsten med stor Forundring seet de første Landkort, spurgt ham me-

getjud om dem, og underrettet sig, saavidt! Klee kunde. Hendes Attraae, efter at lære noget, syntes ved denne nye Kundskab endnu at blive meget mere levende. Hun bad Wilhelm indstændig at kiope hende denne Bog. Hun havde sat sine store Sølvspænder hos Billedmanden for den, og vilde, da det var saa sildt i Aften, i Morgen tidlig løse dem ind. Det blev hende bevilget, og nu begyndte hun deels at sige op, hvad hun vidste, deels efter sin Naade at giøre de underligste Spørgsmaal. Man kunde ogsaa her igien mærke, at hun med megen Anspænding kun fattede turgt og maisomt. Saaledes var og hendes Skrift, som hun gjorde sig megen Umage med. Hun talte endnu bestandig meget brøkket tydt, og blot, naar hun aabnede Munden til at synge, naar hun rørte Eitharen, syntes hun at betiene sig af det eneste Organ, hun kunde aabne og meddeele sit Jnderste ved.

Vi maae, da vi nu tale om hende, ogsaa nævne den Forlegenhed, hun paa nogen Tid tilsatte vor Ven i. Naar hun kom eller gik, sagde god Morgen, eller god Nat, sluttede hun ham

saa fast i sine Arme, og kyskede ham med saadan
 en Ild, at denne opspirende Naturs Hæstighed
 tit gjorde ham angst og bange. Den frampag-
 tige Fyrighed syntes daglig at tage til, hendes
 Udfærd, og hendes heele Væsen bevægede sig i en
 aldrig hvilende Stilhed. Hun kunde ikke være til,
 uden at vende et Seglgarn i Hænderne, knytte
 et Klæde, tygge paa Papir eller Træe. Hver
 af hendes Leege syntes blot at aflede en indvortes
 hæstig Rystning. Det eneste, som syntes at give
 hende nogen Munterhed, var Nærheden af den
 lille Felix, som hun meget artig vidste at give
 sig af med.

Aurelia, der efter nogen Hvile var stemt til,
 endelig at forklare sig med sin Ven om en Siens-
 stand, der laae hende saameget paa Hjerte, blev
 denne Gang utaalmelig over den Lilles Paahæng-
 genhed, og gav hende at forstaae, at hun skulde
 forsaie sig; og man maatte endelig, da ingen
 Ting vilde hielpe, udtrykkelig og mod hendes Villie
 skille hende bort.

Nu eller aldrig, sagde Aurelia, maae jeg fortælle Dem Resten af min Historie. Var min inderlig elskede uretsfærdige Den kun saa Vilde herfra, vilde jeg sige: sæt Dem til Hest, sæg paa en eller anden Naade Riandskab med ham, og naar De kommer igien, har De vist tilgivet mig, og beklager mig af Hjertet. Nu kan jeg kun med Ord sige Dem, hvor elskværdig han var, og hvor høilig jeg elskede ham.

Just i den kritiske Tiid, da jeg maatte være bekymret for min Wands Dage, lærte jeg at kende ham. Han var just kommet tilbage fra Amerika, hvor han, i Selskab med nogle Franskmænd, med Udmærkelse havde tjent under de forenede Staters Fane.

Han omgikkes mig med en roelig Anstand, med en aaben Godmodighed, talte om mig selv, min Stilling, mit Spil, som en gammel Bekendt, saa deeltagende, og saa tydelig, at jeg første Gang kunde glæde mig over, saa klarlig igien at erkende min Eksistens i et fremmed Væs

sen. Hans Domme vare rigtige uden at være myndige, træffende, uden at være ufiarlige. Han viiste ingen Haardhed, og hans Overgivenhed var tillige behagelig. Han syntes at være vant til Lykke hos Fruentimmer; det gjorde mig opmærksom, han var i ingen Maade smiggrende eller paatrængende, det gjorde mig sorgløs.

I Wien omgikkes han med Saa, var meest til Hest, besøgte sine mange Bekjendte der i Eggen, og besørgede sit Huusets Anliggender. Kom han tilbage, stod han af hos mig, behandlede min stedse sygere Mand med varm Omsorg, skaffede den Lidende Lindring ved en duelig Læge, og ligesom han tog Deel i alt, hvad der angik mig, lod han mig ogsaa tage Deel i sin Skiæbne. Han fortalte mig sin Campagnes Historie, om sin uovervindelige Tilbøielighed til Soldaterstanden, om sine Familieforhold; han fortroede mig sine nærværende Sygler. Nok han havde ingen Hemmelighed for mig; han udviklede mig sit Inderske, lod mig see ind i sin Siæls forborgneste Bræa-

er, jeg lærte at kende hans Væner, hans Liden-
skaber. Det var første Gang i mit Liv, jeg nød
en hiertelig aandrig Omgang. Jeg blev tildras-
get, henrevet af ham, inden jeg kunde anfille
Betragtninger over mig selv.

Midlertid mistede jeg min Mand, omtrent
som jeg havde faaet ham. De theatraiske For-
retningers Byrde faldt nu ganske paa mig. Min
Broder, der er uforbederlig paa Theatret, duede
aldrig i Husholdning; jeg besørgede alt, og
studerede tillige mine Roller flittigere end nogens
sinde. Jeg spillede igjen som i gamle Dage, ja
med ganske anden Kraft og nyt Liv, vel ved ham
og for hans Skyld; dog ikke altid lykkedes det
mig paa det bedste, naar jeg vidste min ædle Ven
paa Comedie; men nogle Gange belurede han mig,
og hvor behagelig hans ufornødede Bisfald over-
raskede mig, kan De tænke.

Tilforladelig, jeg er en fælsom Skabning.
Ved hver Rolle jeg spillede, var jeg egentlig bestan-
dig kun tilmode, som jeg rørte ham, og talte ham

til Ere; thi det var mit Hjertes Stemning, Ordene maatte forresten være, som de vilde. Vidste jeg ham blandt Tilhørerne, dristede jeg mig ikke til at tale med al min Styrke, ret ligesom jeg ikke vilde paatvinge ham min Kiærlighed, min Noelsige i Minene; var han fraværende, da havde jeg frit Spil, da gjorde jeg mit Bedste med en vis Noelighed, med en ubeskrivelig Tilfredshed. Bisfaldet glædede mig igien, og naar jeg gjorde Publikum Fornøielse, havde jeg gierne tillige raabt ned: det have I ham at takke.

Ja mig var som ved et Underværk mit Forhold til Publikum og til heele Nationen forandret. Den forekom mig paa eensgang igien i det fordeelagtigste Lys, og jeg studsede ret over min hidtilværende Forblindelse.

Hvor uforstandigt, sagde jeg til mig selv, var det, at du forhen skældte paa en Nation, just fordi det er en Nation. Naar da, kan da enkelte Mennesker være saa interessante? ingens lunde! Spørgsmaalet er, om, blandt den store Masse

en Mængde Anlæg, Kræfter, og Evner er fordeelt, der ved gunstige Omstændigheder kunne udvikles, ved udmærkede Mennesker ledes til et fælles Maal? Jeg glædede mig nu ved at finde saaliden fremstikkende Originalitet hos mine Landsmænd; jeg glædede mig, at de ikke forsmaaede at modtage en Røtning udenfra. Jeg glædede mig at have fundet en Anfører.

Lothar — lod De mig nævne min Ven ved hans elskede Fornavn — havde altid forestilt mig de tydske fra Tapperhedens Side, og viist mig, at der ingen fiækkere Nation var paa Jorden, naar den ret blev anført, og jeg skammede mig ved, aldrig at have tænkt paa et Folks første Egenskab. Ham var Historien bekendt, og med de fleste fortreffeligheder i hans Tidsalder stod han i Forbindelse. Saa ung han var, havde han et Øie paa sit Fædrelands haabefulde fremspirende Ungdom, paa de i saa mange Sag sysselsatte og virksomme Mænds stille Arbejder. Han lod mig gjøre et Oversyn over Tydskland, hvad det var, og hvad det kunde,

være, og jeg flammede mig ved at have bedømt en Nation efter den forvirrede Mængde, der kan trænge sig i en Theatergarderobe. Han gjorde mig det til Pligt, ogsaa i mit Fag at være sand, aandrig, og oplivende. Nu syntes jeg mig selv begejstret, saa tit jeg traadde paa Theatret. Midtmaadige Stæder bleve til Guld i min Mund, og havde da en Digter hensigtpassende staaet mig bi, jeg havde frembragt de undersuldeste Virkninger.

Saaledes levede den unge Enke heele Maas neder. Han kunde ikke undvære mig, og jeg var hoist ulykkelig, naar han udeblev. Han viiste mig sine Breve fra sine Paarørende, fra sin fortreffelige Søster, han tog Deel i de mindste Omstændigheder af mine Forhold; inderligere, fuldkommnere lader sig ingen Eenighed tænke. Riareligheds Navn blev ikke nævnt. Han gik og kom, og kom, og gik — og nu, min Ven! er det høi Tid, De ogsaa gaaer.

Syttende Capitel.

Wilhelm kunde nu ikke længere opsætte Besøget hos sine Handelsvenner. Han gik ikke uden Forlegenhed derhen, thi han vidste, han maatte forefinde Breve fra Sine. Han frygtede for de Beskæftigelser, disse maatte indeholde. Rimeligviis havde man ogsaa givet Handelshuset Efterretning om den Forlegenhed, man var i for ham. Han undsaae sig efter saamange ridderlige Eventyr for det Skolepogsubseende, han vilde sees i, og forestog sig at tee sig ret trodsig, og paa denne Maade skjule sin Forlegenhed.

Men til hans store Forundring og Tilfredshed gik alt meget godt og taaleligt af. I det store levende og sysselsatte Contoir havde man neppe Tid at søge hans Breve op, og hans længere Udeblivelse blev kun omtalt i Forbigaaende. Og, da han aabnede sin Faders og sin Ven Berners Breve, fandt han dem samtlig af meget taaleligt Indhold. Den Gamle syntes i Haab om en vidtløftig Dags

bog, som han ved Afskæden havde omhyggelig anbefalet sin Søn at føre, og hvortil han havde medgivet ham tabellarisk Schema, temmelig beroliget over den første Tids Taushed; som han kun besværede sig over det gaadesfulde i det første og eeneste Brev, der endnu var affendt fra Grevens Slot. Werner spogte kun paa sin Viis, fortalte lystige Byhistorier, og udbad sig Efterretning om Venner og Bekjendte, som Wilhelm nu i den store Handelsstad hyppig vilde lære at kende. Vor Ven, der var overordenlig glad over at slippe saa let dersfra, svarte strax i nogle meget muntre Breve, og lovede Faderen en udførlig Reisejournal med alle forlangte geographiske, statistiske, og merkantilske Anmærkninger. Han havde seet meget paa Reisen, og haabede deraf at kunde skrive et taaleligt Hæfte sammen. Han mærkede ikke, at han næsten var i samme Tilfælde, som han besandt sig i, da han for at opføre et Skuespil, der ikke var skrevet, og end mindre udenad lært, havde tændt Lys, og sammenkaldet Tilskuere. Da han derfor virkelig begyndte at gaae til sin

Composition, blev han desværre var, at han kunde tale og fortælle om Følelser og Tanker, om mange Hjertes og Aands Erfaringer, kun ikke om udvortes Gjenstande, som han, efter hvad han nu mærkede, ikke havde skænket mindste Opsmærksomhed.

I denne Forlegenhed kom hans Ven Laertes Kundskaber ham godt tilpas. Sædvanen havde forbundet disse to unge Mennesker, saa ulige de vare hinanden, og han var med alle sine Feil, med sine Synderligheder virkelig et interessant Menneske. Begavet med en munter lykkelig Sandselighed, havde han kunde blevet gammel, uden nogensinde at tænke over sin Tilstand. Men nu havde hans Ulykke og hans Sygdom røvet ham den reene Følelse af hans Ungdom og derimod aabnet ham eet Blik-paa det sorgfængelige, det søndrede i vor Tilværelse. Deraf var kommet en Lunnefuld rhapsodisk Naade at tænke over Gienstandene, eller rettere at yttre deres umiddelbare

Indtryk. Han var ikke gierne ene, blev om paa alle Kaffehuse, paa alle Episequarterer, og blev han endelig hjemme, var Reisebeskrivelser hans kiæreste ja hans eeneste Læsning. Denne kunde han da nu, da han fandt et stort Leiebibliothek, fyldestgiøre efter Ønske, og snart spogte den halve Verden i hans Hukommelse.

Hvor let kunde han derfor tale Mod i sin Ven, da denne aabenbarede ham sin fuldkomne Mangel paa Forraad til den af ham saa høitidelig lovede Relation. Der vil vi giøre et Kunststykke, sagde han, der ikke skal have Mage. Er ikke Tydskland fra den ene Ende til den anden, giennemreist, giennemdraget, giennemkrydset, giennemkrobet og giennemflojet, og har ikke hver tydsk Rejsende den herlige Fordeel igien at lade sig sine store eller smaa Udgifter erstatte af Publikum? Giv du mig kun din Reiseroute, inden du kom til os, Resten veed jeg. Kilderne og Hjælpe midlerne til dit Værk vil jeg søge dig op. Kvadrat Milse, der ikke ere opmaalte, og Folkemængde,

der ikke er talt, maae vi ikke lade det fattes paa; Landenes Indkomster, tage vi af Lommebøger og Tabeller, der, som bekendt, ere de tilforladeligste Documenter. Derpaa grunde vi vore politiske Raisonnements. Sideblik til Regjeringerne skal der ikke fattes paa. Et Par Fyrster beskrive vi, som sande Fædrelandets Fædre, at man desfor skal troe os, naar vi sætte en Klif paa nogle andre; og naar vi ikke ligesvem reise giennem nogle berømte Mænds Boepæl, saa møde vi dem i et Værtshuus, lade dem i Fortrolighed sige os det dummeeste Løi, og glemme i Særdeleshed ikke paa det yndigste at indflette en Kiærlighedshistorie med en eller anden naiv Pige, og det skal blive et Værk, der ikke blot skal fylde Fader og Moder med Henrykkelse, men som ogsaa hver Boghandler betaler dig med Glæde.

Man skreed til Værket, og begge Vensnerne havde megen Fornøielse af deres Arbejde, medens Wilhelm om Aftenen i Skuespillet, og i

Omgang med Gerlo og Nuvelia fandt den største
Tilfredshed, og daglig videre udbredede sine Ideer,
der kun alt for længe havde snoet sig om i en sne-
ver Kreds.

Attende Capitel.

Ite uden største Interesse horte han stykkevis Serlos Levnedsløb, thi det var ikke denne sældne Mands Maade at være fortrolig, og tale om nogen Ting i Sammenhæng. Han var saa at sige fød og opvokset paa Theatret. Alt, som et stumt Barn maatte han ved sin blotte Nærværelse røre Tilfuerne, da ogsaa allerede dengang Forfatterne kiendte disse naturlige og ufskyldige Hjelpemidler, og hans første: *Fader og Moder!* bragte i hans dede Stykker ham alt det største Bisald tilveie, inden han vidste, hvad Haandklap betydede. Som Amor kom han meere end eengang zittrende ned i Flugtværk, udviklede sig som Harlequin af Ægget, og gjorde som liden Skorsteensfeier alt tidlig de artigste Streger.

Desværre maatte han i Mellemtiderne byre betale det Bisald, han paa glimrende Aftener fik. Hans Kader overtydet, at et Barns Opmærksomhed blot ved Hug kunde opvækkes, og fastholdes, prygs

kede ham ved hver Rolle, han lærte, til bestemte
 Tiider; ikke fordi Drengen var uskicket, men for
 det han desvissere og stadigere skulde vise sig skicket.
 Saaledes gav man fordum, i det en Brændsesteen
 blev sat, de omstaaende Børn dygtige Ørefigen,
 og de ældste erindrede sig endnu noiagtig Sted og
 Plet. Han voxte til, og viste overordenlige Hands
 Verker og Legemesfærdigheder, og derhos en stor
 Vsielighed saavel i Forestillingsmaade som i
 Handlinger og Gebærder. Hans Efterlignesses
 gave overgik al Troe. Alt som Dreng eftergiorde
 han Personer, saa man troede at see dem, hvors
 vel de af Udseende, Alder, og Væsen var ham
 fuldkommen ulige, og indbyrdes forskiellige. Der
 hos fattedes ham ikke paa Gaver til at skikke
 sig i Verden, og saasnart han kun nogenlunde
 var sig sine Kræfter bevidst, fandt han intet nar
 turligere, end at løbe fra sin Fader, der, eftersom
 Drengens Fornuft tog til, og hans Duellighed
 forøgedes, fandt det fornødent endnu at hielpe
 dem efter ved en haard Medfart.

Hvor lykkelig solte den vilde Dreng sig i den frie Verden, da hans Ugelspeilsloier allevegne skaffede ham god Modtagelse. Hans gode Stierne førte ham først ved Fastetid i et Kloster, hvor han, da den Pater, der havde Omgangene at besørge, og den christelige Menighed at fornøie med geistlige Maakerader just var død, fremtraadde som en hjælperig Skytsengel. Ogsaa paatog han sig strax Gabriels Rolle i Rebudelsen, og mishagede ikke den smukke Pige, der som Maria modtog hans forbindtlige Helsen med ubvortes Ydmyghed og indvortes Stolthed meget ziirlig. Han spille derpaa successive i Mysterierne de vigtigste Roller, og bildte sig ikke lidt ind, da han endelig endog som Verdens Frelser blev spottet, hudstreget, og naglet til Korset.

Møgle Krigsknægte havde maaskee spilt deres Rolle for naturlig ved denne Leilighed, hvorefter han, for paa den passeligste Maade at hævne sig paa dem, ved Leilighed af den yderste Dom, fik dem i de prægtigste Klæder, som Keisere og Kon-

ger, og i det Øieblik, de meget vel fornøiede med deres Roller tog Skridt for ogsaa at gaae ind i Himlen for alle andre, mødte dem uformodentlig i Diavlesfikkelse og til hierteligste Opbyggelse for samtlige Tilskuere og Tiggere dygtigt med Ildgaffelen pryglede dem igiennem, og ubarmhiertig styrtede dem tilbage i Graven, hvor de saae sig overmaade ilde modtagne af en frembrydende Ild.

Han var flog nok til at indsee, at de kronede Hoveder ikke vel vilde optage hans frække Foretagende, og selv ikke vilde have nogen Respekt for hans privilegerede Anklager: og Profos Embede; han passede sig derfor, inden endnu det tusend Aars Rige begyndte, i al Stilhed derfra, og blev i en Maboestad med aabne Arme modtaget af et Selskab, som man dengang kaldte Glædens Børn. Det var fornuftige sindrige levende Mennesker, som vel indsaae, at Summen af vor Eksistens divideret med Fornuften aldrig gif fuldkommen op, men at der altid blev en underlig Brøk tilbage.

Denne hinderlige Brøf, og som, naar den deeler sig i heele Massen, er farlig, søgte de til bestemte Tider forsætlig at blive qvit. De vare een Dag om Ugen ret forsætlig Narre, og straffede paa den gienfædig ved allegoriske Forestillinger, hvad naragtigt de i de øvrige Dage havde lagt Mærke til for hos sig og andre. Var end den Maade raaere, end en Følge af Uddannelse, hvori det sædelige Menneske daglig pleier at agte paa sig selv, advare, og straffe sig; var den dog lystigere og sikkrere, thi i det man ikke fornægtede en vis Skiodenar, tracterede man ham og kun for det, han var, istæden for han ad den anden Wei ved Selvbedragets Hielp ofte kommer til Herredom i Huset, og tvinger Fornuften, der bilder sig ind, længe at have forjaget ham, til hemmelig Trældom. Narremasken gik om i Selskabet, og det var enhver tilladt paa sin Dag characteristisk at udpynte den med egne eller fremmede Attributer. I Karnavaltiden tog man sig den største Frihed, og da kappedes man med de Geistlige

ge i den Bestræbelse at moere og tilloffe Folket. De høitidelige allegoriske Optog af Dyder og Laster, Kunster og Videnskaber, Aarstider og Verdensdeele sandseliggjorde Folket en Mængde Begreber, og gav det Ideer om fierne Siensstande, og saaledes var dette Spøg ikke uden Nytte, da paa den anden Side de geistlige Nummerier kun mere befæstede en urimelig Overtroe.

Den unge Cerlo var ogsaa her igien ganske i sit Element; egenlig Opfindelseskraft havde han ikke, men derimod den største Duelighed til at nytte, hvad han fandt for sig, sætte det tilrette, og give det Udseende. Hans Indsald, hans Efterlignelsesgave, ja hans vidende Vitetighed, som han i det mindste een Dag om Ugen torde øve fuldkommen frit selv mod sine Belgiorere, gjorde ham heele Selskabet kjær, ja uundværlig.

Dag drev hans Uroe ham snart af denne fordeelagtige Forsarning i andre Egne af Fæ-

drelandet, hvor han igien havde en ny Skole at giennemgaar. Han kom i den dannede men og dannelseløse Deel af Tydskland, hvor der til det Godes og Skionnes Hylding vel ikke fattes paa Sandhed, men ofte paa Aand; han kunde intet mere udrette med sine Masker, han maatte søge at virke paa Hjerte og Aand. Kun kort Tiid opholdt han sig hos smaa og store Selskaber, mærkede ved denne Leilighed familige Stykker og Skuespillere deres Egenheder af, den Monotonie, der dengang herskede paa det tydske Theater; Alexandrinernes flauue Fald og Klang, den opskræuet platte Dialog, det tørre og hverdags hos de umiddelbare Moralprædikanter havde han snart fattet, og tidlige lagt Mærke til, hvad der rørte og behagede.

Ikke een Rolle i de gangbare Stykker, men heele Stykkerne blev let i hans Hukommelse, og tillige den Skuespillers egne Tone, der med Bifald havde foredraget dem. Nu kom han

tilfældigviis paa sine Streiseries, da hans Peng
ge recent vare slupne, paa det Indfald, ene at
forestille heele Stykker især paa Herregaarde og
i Landsbyerne, og derved overalt strax at er
hverve sig Køde og Nattequarteer. I hver
Kroestue, hvert Bærelse, og hver Hauge var
hans Theater strax opsat, med en skalkagtig Al
vorlighed og tilsyneladende Enthusiasmus vidste
han at vinde sine Tilskuers Indbildningskraft,
skuffe deres Sandser, og for deres aabne Øine
omskabe et gammel Skab til en Borg, og en
Biste til en Dolk. Hans Ungdomsvarme er
stattede Savnet af dyb Gølelse, hans Hæstighed
syntes Styrke, og hans Smigger Ømhed. Dem,
der alt kiendte Theatret, erindrede han om
alt, hvad de havde seet og hørt, og hos de
øvrige opvakte han en Aehnelse om noget Un
derligt, og det Ønske, nærmere at blive be
kiendt dermed. Hvad paa eet Sted gjorde Virke
ning, forseemte han ikke at gientage paa det
andet, og havde den hierteligste Skadeglæde

naar han kunde paa samme Maade paa staaens
de Fod spille Glæk med alle Mennesker.

Ved hans levende frie, og ved inter hins
brede Aand forbedrede han sig, i det han tit
gientog Roller og Stykker, meget hurtig. Snart
reciterede, og spillede han mere efter Tingens
Aand, end de Mynstre, han i Begyndelsen blot
havde efterlignet. Paa denne Maade kom han
esterhaanden saavidt, at spille naturlig, og dog
stedse være forestilt. Han syntes henrevet, og
lurede paa Virkningen, og hans største Stolt-
hed var gradeviis at sætte Mennesker i Bevæ-
gelse. Selv det gale Haandværk, han drev,
nødde ham snart at gaae frem med et vist Maades
hold, og saaledes lærte han, deels nødtvunget,
deels af Instinkt, det, som saa saa Skuespils-
lere synes at have Begreb om, at være huus-
holddrift med Organ og Gebærder.

Saaledes vidste han at tamme raue og
uvenlige Mennesker, og interessere dem for sig,
og da han overalt var tilfreds med Føde

og Huuslye, taknemmelig modtog hver Gave man rakte ham, og mangengang endog afflog Penge, naar han syntes, han havde nok, sendte man ham til hinanden med Anbefalings-skrivelser, og saaledes vandrede han en lang Tid fra en Herregaard til den anden, hvor han gjorde megen Fornøielse, nød megen, og ikke blev uden de behageligste og artigste Eventyr.

Med sit indvortes kolde Gemæt elskede han egentlig ingen, med sit klare Blik kunde han ingen agte, thi han saae bestandig kun Menneskenes udvortes Egenheder, og førte dem ind i sin minste Samling. Men derhos var hans Selvfiarlighed overmaade fornærmet, naar han ikke behagede enhver, og naar han ikke overalt rakte Bifald. Hvorledes det var at naae, havde han efterhaanden givet saa noie Agt paa, og saaledes skærpet sin Sands, at han ikke bløt ved sine Fremstillinger, men og i det daglige Liv ikke kunde andet end smiggre. Og saaledes arbeidede hans Gemætsart, hans Talent, og hans

Levemaade saadan imod hinanden, at han uformæret saae sig uddannet til enfuldkommen Skuespiller. Ja ved en sælsom ladende men ganske naturlig Virkning og Modvirkning, steg ved Indsigt og Øvelse hans Recitation, Declamation, og Gæbberder til en høi Grad af Sandhed Frihed og Aabenhed, medens han i Liv og Omgang syntest stedsse at blive meere tilluft, kunstig, ja forstilt og ængstlig.

Om hans Selskab og Eventyr tale vi maaskee paa et andet Sted, og anmærke blot her saas meget, at i senere Dage, da han alt var en heel Mand i Besiddelse af et afgjort Navn, og i en meget god skiondt ikke fast Forsatning, havde han vant sig til i Samtalen paa en fin Maade deels ironisk deels spodsig at spille Sophist, og derved næsten tillotetgiøre hver alvorlig Samtale. Især brugte han denne Maneer mod Wilhelm saasnart denne, som ofte gik ham over, havde lyst at knytte en almindelig theoretisk Samtale. Desuagtet vare de gierne sammen, da ved deres

gjenfærdige Tankemaade Samtalen maatte blive levende. Wilhelm ønskede at udvikle alt af de Begreber, han havde fattet, og vilde have Kunsten behandlet i Samrænhæng. Han vilde fastsætte afgjorte Regler, bestemme, hvad der var ret, skiont, og godt, og hvad der fortiente Bisald; nok, han behandlede alt paa det alvorligste. Serlo tog derimod Tingen meget let, og ved det han aldrig svarte lige paa et Spørgsmaal, vidste han ved en Historie eller Pudseerlighed at anbringe den artigste og forneieligste Oplysning, og oplyste Selskabet, medens han opmuntrede det.

Rittende Capitel.

Medens Wilhelm nu paa denne Maade tilbragte meget behagelige Timer, besøgte Melina og de øvrige sig i en desfortrædeligere Forsatning. De besøgte dem mangengang for vor Ven, som onde Aander, og gjorde ham ikke blot med deres Nær-
værelse, men og tit med sure Ansigter og Taler mangt et fortrædeligt Øieblik. Serlo havde ikke engang ladet dem komme til Gæsteroller, endfælgelig han skulde givet dem Haab om Engagement, og havde desuagtet efterhaanden lært at kende samtlige deres Duelighed. Saattit Skuespillere selskabelig forsamledes hos ham, havde han den Eædvane, at lade læse, og mangengang at læse selv med. Han foretog Stykker, der endnu skulde gives, der længe ikke vare givne, og det for det mæeste kun en Deel ad Gangen. Saaledes lod han og efter en første Forestilling de Stæder, han havde noget at erindre ved, tage igjen, forsøgte derved Skuespillernes Indsigt, og styrkede

deres Sikkerhed i at træffe den rette Punkt. Og som en ringe men rigtig Forstand kan virke mere end et forvirret og uluttret Genie, til andres Tilfredshed, saa havde han middelmaadige Talender, ved den tydelige Indsigt han skaffede dem, til en beundringsværdig Færdighed. Ikke lidet bidrog det dertil, at han og lod læse Digte, og hos dem bevarede Følelsen af den Pirring, en vel foredraget Rhythmus vækker i vor Siæl; istædet for, man ved andre Selskaber alt begyndte kun at foredrage den Prosa, som hver havde Næb til.

Ved slige Leiligheder havde han og lært at kende samtlige nykomne Skuespillere, bedømt, hvad de vare, og hvad de kunde blive, og i Stilhed foresat sig, ved en Revolution, der truede hans Selskab, strax at drage Nytte af deres Talenter. Han lod Sagen en Tidlang hvile hos sig, afvendte alle Wilhelms Forord for dem med at trække paa Skuldrene, til han saae sin Tid, og ganske uventet gjorde vor unge Ven det Forslag, han skulde dog selv gaae paa Theatret hos ham,

og paa det Vilkaar vilde han og engagere de andre.

De Folk maae dog altsaa ikke være saa ubrugbare, som De hidtil har skildret mig dem, svarte nu Wilhelm, naar de nu kunne antages paa eens gang, og jeg synes, deres Talenter maatte ogsaa uden mig blive de samme.

Cerlo aabenbarede ham nu under Tavsheds Egl sin Forsatning, hvorledes hans første Elsker gjorde Mine til ved Contractens Fornyelse at drive ham op, og at han ikke var findet, at give efter, især da Publikums Gunst for ham ikke var saa stærkt længer. Lod han ham gaae, vilde heele hans Tilhæng følge med, hvorved Selskabet da tabte nogle gode, men og nogle maadelige Ledsmer. Derpaa viste han Wilhelm, hvad han derimod i ham i Laertes, i den gamle Bulderbasse, og selv i Madam Melina haabede at vinde. Ja han lovede at skaffe den arme Pedant som Tøde, Minister, og overalt som Rixstring, et afgjort Bisald.

Wilhelm studsede, og fornam det Fordrag ikke uden Uroe, og blot for at sige noget, sagde han, efter et dybt Aandedrag: De taler paa en meget venlig Maade blot om det Gode, De finder hos os og haaber af os; men hvorledes seer det ud med de svage Sider, som sikkerlig ikke ere undgaaede Deres Skarpsindighed.

Dem vil vi snart ved Glib, Øvelse og Eftertanke gjøre til stærke Sider, svarede Serlo. Der er blandt Eder alle, som dog kun ere NatURALISTER og FUSKERE, ikke een eeneste, der jo gav mere eller mindre Haab; thi saavidt jeg kan bedømme alle, er der ikke een eeneste Klods dersiblandt, og Klodse ere ene de usforbederlige, enten det nu er af Selvflogskab, Dumhed eller Hypochondrie de ere ubøvelige og uhandelige.

Serlo forelagde derpaa med saa Ord de Betingelser, han kunde og vilde indgaae, bad Wilhelm om hastig Afgiørelse, og forlod ham i ikke ringe Uroe.

Ved det underlige og ligesom kun for Spøg foretagne Arbeid med den fingerede Reisebesti- velse, han udarbejdede med Laertes, var han ble- vet mere opmærksom paa den virkelige Verdens Tilstande, og daglige Liv, end han ellers pleiede været. Han begreb nu selv først sin Faders Hensigt, da han saa levende havde anbefalet ham at føre Journalen. Han følte for første Gang, hvor behageligt og nyttigt det kunde være, at gisre sig til Wellemmand for saa mange Haandterin- ger og Fornødenheder, og hielpede at udbrede Liv og Driftighed lige ned i det faste Lands dybeste Bierge og Skove. Den levende Handelsstad, han befandt sig i, gav ham ved Laertes Uroelighed, der flæbte ham om med alle vegne, det meest bes- fluende Begreb af en stor Middelpunkt, hvorfra alt udvælger, og hvorhen alt vender tilbage, og det var den første Gang, at hans Aand virkelig fornaiede sig i Beskuelsen af dette Slags Virksom- hed. I denne Forfatning havde Gerlo gjort ham Tilbudet, og igien oplivet hans Ønske, hans Til-

bøvelighed, hans Tillid til hans medfødte Talent, og hans Forpligtelse mod det hjælpeløse Selskab.

Der naar jeg nu, sagde han til sig selv, igien paa Korsvejen mellem de tvende Qvinder, der i min Ungdom lode sig tilsyne for mig. Den eene seer ikke mere saa kummerlig ud som den Gang, og den anden ikke saa prægtig. Gaavel til at følge den eene som den anden følger du et Slags indvortes Kald, og fra begge Sider ere de udvortes Anledninger stærke nok; det synes dig umueligt at bestemme dig, du ønske, at nogen Overvægt udenfra maatte bestemme dit Valg, og dog, naar du undersøger dig ret, saa er det kun udvortes Omstændigheder der indskyder dig en Tilbøvelighed til Haandtering, Erhverv og Besiddelse, men din inderligste Trang avler og nærer det Ønske, stedse mere at udvikle og uddanne de Anlæg, der kunne ligge i dig til det Gode og Skionne; det være legemlige eller aandelige. Og maae jeg ikke tilbede Skæbnen, der uden min Medvirkning fører mig hid til alle mine Ønskers Maal?

sker ikke alt, hvad jeg forhen har udtænkt og
 foresat mig, nu tilfældig uden min Medvirkning.
 Cynderlig nok! Mennesket synes ikke at være for-
 troligere med noget end med sine Forhaabninger
 og Ønsker, som han længe har næret og bevaret
 i sit Hjerter, og dog, naar de nu møde ham, naar
 de ligesom paanøde sig ham, erkjender han dem
 ikke, og viger tilbage for dem. Alt hvad jeg
 for hiin ulykkelige Nat, som bragte mig fra Ma-
 riane, kun drømte, staaer nu for mig, og til-
 byder sig mig selv. Hid vilde jeg flygte, og er
 ganske sagte ledet hid; hos Serlo vilde jeg søge
 at komme an; han søger nu mig, og tilbyder mig
 Betingelser, jeg som Begynder aldrig kunde vente.
 Var det da blot Kierlighed til Mariane, der
 fængslede mig til Theatret? eller var det Kier-
 lighed til Kunsten, der knyttede mig til Pigen?
 Var hiin Udsigt, hiin Udvej til Skuepladsen blot
 et uordentligt uroeligt Menneske velkommen, der en-
 skede at fortsætte et Liv, som den borgerlige Verdens
 Forhold ikke tilstødede ham? eller var det alt an-

anderledes, reener, værdigere? Og hvad skulde
 kunde bevæge dig til at forandre dine daværende
 Tanker? Har du ikke meget mere hidtil selv uvi-
 dende forfulgt din Plan, og er ikke nu det sidste
 Skridt endnu mere at billige, da ingen Vihens-
 sigter ere derved i Spillet, og da du tillige kan
 holde et høytidelig givet Ord, og paa en ædel
 Maade frie dig fra en tung Gæld!

Alt, hvad der bevægede sig i hans Hierte,
 og Indbildningskraft, afvejede nu indbyrdes
 paa det livagtigste. At han kunde beholde sin
 Mignon, at han ikke behøvede at forskyde Hars
 pespilleren, var ingen liden Lod paa hans Vægt-
 skaal, og dog vakkede den endnu frem og tilbage,
 da han efter sin Sædvane gif hende at besøge sin
 Veninde Aurelie.

Tyvende Capitel.

Han fandt Hende paa hendes Sopha; hun syntes stille. Troer De endnu at kunne spille i Morgen? spurgde han. Oja! svarte hun levende; deri veed De, hindrer ingen Ting mig; — Vidste jeg blot et Middel til at bortvende vort Parterres Bisald fra mig; de meene det godt, og de tage endnu Livet af mig. I Forgaars, troede jeg, mit Hierte skulde briste! ellers kunde jeg nok lide det, da jeg behagede mig selv, naar jeg længe havde studeret og tilberedet mig, da glædede jeg mig, naar det velkomne Tegn: nu var det lykset! gienløb fra alle Sider. Nu siger jeg ikke, hvad jeg vil, intet, som jeg vil, jeg henrives, jeg forvirrer mig, og mit Spil gjør et langt større Indtryk. Bisaldet bliver lydeligere, og jeg tænker; vidste I, hvad der henrykker Eder! de dunkle hæftige ubestemte Anklang røre Eder, af

tvinge Eder Beundring, og I føle ikke, det er Smer-
tetoner af den Ulyksalige, I have skænket Eders
Velvillie.

I Dag tidlig har jeg lært, nu repeteret,
og prøvet. Jeg er træt, knuust, og i Mor-
gen begynder det igien forfra. I Morgen Afs-
ten skal der spilles; saaledes slæber ieg mig
frem og tilbage, det er mig liedsommeligt at
staae op, og fortrædeligt at gaae i Seng. Alt
gør en evig Cirkel i mig. Da træde de
leedagtige Erøsninger frem for mig, saa kaster
jeg dem bort, og forbander dem. Jeg vil ikke
hengive mig — ikke hengive mig i Nødvæn-
digheden, hvorfor skal det være nødvendigt, der
adelægger mig? kunde det ikke og være ander-
ledes. Jeg maae just betale, at jeg er tydsk;
det er de tydskes Caracteer, at de blive tunge
over Alt, at Alt bliver tungt over dem.

O min Veninde! faldt Wilhelm i Ordet,
kunde De dog holde op, selv at hvæsse den
Dolk, de uafsladelig saarer Dem med? har De

intet tilbage? er Deres Ungdom, Deres Skabning, Deres Helbred, Deres Talenter Intet? har De uforskyldt tabt et Gode, naar De da kaste al Resten bag efter? er det og nødvendigt?

Hun taug nogle Øieblkke, derpaa soer hun op: Jeg veed det vel, at det er Tidsspilde; blot Tidsspilde er Riislighed. Hvad havde jeg ikke kundet giøre, skuldet giøre? nu er alt blevet reent til Intet. Jeg er en stakkels forelsket Skabning intet andet end forelsket! Hav Medynk med mig, ved Gud jeg er en stakkels Skabning!

Hun sank hen i sig selv, og efter en kort Pause ndraabte hun hæftig: I ere vante til, at alting kaster sig Eder om Halsen; nei I kan ikke føle det, ingen Mand er istand til at føle Værsdien af et Fruentimmer, der veed at ære sig. Ved alle hellige Engle, ved alle Billeder af Salslighed, et reent godmodigt Hierte skaber sig, intet er meere himmelsk end et qvindeligt Væsen, der hengiver sig til den elskede Mand.

Vi ere kolde, stolte, høie, klare, kloge, naar vi fortjener at hedde Fruentimmer, og alle disse Fortrin lægge vi for Eders Fodder, saasnart vi elske, saasnart vi haabe at erhverve Gientiaerlighed. O hvor har jeg saa med Willie og Bindende henkastet hele min Tilværelse! men nu vil jeg og forsætlig fortvivle. Der skal ikke være en Blodsdraabe i mig, der ikke straffes, ingen Fibre jeg ikke vil pine. Emil De kun, lee De kun over den theatraliske Ødslen af Videnskab.

Langt fra vor Ven var hvert Anstød af Latter. Den skrækkelige halvnaturlige halvtvungne Tilstand hos hans Veninde pinte ham kun alt for meget. Han følte den ulykkelige Anspændings Pinsler med, hans Hjerne forvirredes, og hans Blod var i febrilsk Bevægelse.

Hun havde reist sig, og gik op og ned i Værelset. Jeg siger mig alt for, raabte hun, hvorfor jeg ikke skulde elske ham. Jeg veed ogsaa, at han ikke er det værd, jeg vender mit Sind bort, hid og did, sysselsætter mig, saa godt jeg

Han. Snart tager jeg en Nolle frem, om jeg end ikke skal spille den, jeg over mig i de gamle, som jeg kender tilgrunde slittigere og slittigere i det Enkelte, og over, og over — min Ven! min Fortrolige! hvilket skrækkeligt Arbejde er det, med Magt at rive sig bort fra sig selv! min Forstand lider, min Hjerne er saa anspændt; for at frie mig fra Banvittighed, overlader jeg mig igjen til den Følelse, at jeg elsker ham. — Ja jeg elsker ham, jeg elsker ham, raabte hun under tusinde Taarer, jeg elsker ham, og saaledes vil jeg doe.

Han tog hendes Haand, og bad hende paa det indstændigste, ikke at edelægge sig selv. O! sagde han, hvor synderligt er det, at ikke blot saa meget umueligt, men endog saa meget mueligt er Mennesket nægtet. De var ikke bestemt til at finde et trofast Hjerte, der vilde have gjort hele Deres Lyksalighed. Jeg var bestemt til at knytte mit Livs heele Held til en Ulykkelig, som jeg ved Tyngden af min Troskab drog som et Rør til Jorden, ja vel endog knuste.

Han havde betroet Aurelia sin Historie med Mariane, og kunde altsaa nu tage Hensyn dertil. Hun saae ham stivt i Øinene, og spurgde: kan De sige, De endnu aldrig har bedraget et Fruens timmer, ikke søgt ved letsindig Galanterie, ved uædvet Forskæmning, ved hierteløkkende Eder at aflokke nogen hendes Gunst.

Det kan jeg, svarte Wilhelm og det uden Pralerte, thi mit Liv var meget ligesom, og jeg er aldrig kommen i den Fristelse at friste. Og hvilken Varsel, min Skionne, min ædle Veninde! er mig den sorgelige Forsatning, jeg seer Dem sat i. Tag et Løfte af mig, der gandske er efter mit Hjerte, der ved den Kærlse, De indgyder mig, bestemmer sig hos mig til Sprog og Form, og ved dette Øieblik helliges; hver flygtig Tilboielighed vil jeg undflye, og selv de alvorligste vil jeg giemme i min Varm; ingen qvindelig Skabning skal fornemme min Elfskøys Betændelse af mine Læber, naar jeg ikke kan hellige hende heele mit Liv.

Hun saae paa ham med en vild Ligeegyldighed, og gik, da han rakte hende Haanden, nogle

Skridt fra ham. Der ligger intet Lag paa, raakte hun: saamange Qvindetaarer meere eller mindre; dem voxer Havet dog ikke af. Dog — blev hun ved — een reddet blandt tusinde! det er dog noget, een redelig sundet blandt tusinde, det er at antage. Veed De ogsaa, hvad De lover?

Jeg veed det, svarte Wilhelm smilende, og rakte Haanden hen.

Jeg modtager det, svarte hun, og gjorde en Bevægelse med sin højre Haand, saa han troede, hun vilde tage hans; men hastig foer hun i Lommen, rev Dolken op som et Lyn, og foer med Spidsen og Eggen rast over hans Haand; han trak den hastig tilbage; men alt løb Blodet ned.

Man maae tegne Eder Mænd skarpt, skal I mærke, raabte hun med en vild Munterhed, der snart gik over i en hastig Travelshed. Hun tog sit Tørklæde, og svøbte om hans Haand for at stille det første frempihlende Blod. Tilgiv en halvvanvittig, raabte hun, og lad det Var

Draaber Blod ikke fortryde Dem. Jeg er forsøret, jeg er igien ved mig selv. Paa mine Knæ vil jeg gjøre Afbigt, lad mig have den Trost at læge Dem.

Hun ilede til sit Skab, hentebe Linned og nogle Ansikter, stillede Blødet, og besaae Saaret omhyggelig. Skaaret gik igiennem det tykke af Haanden ligeunder Tømmelfingeren, deelte Livslinien, og løb ud mod den lille Finger. Hun forbandt ham stille, og med en eftertænktsom Betydendhed hensunken i sig selv. Han spurgte nogle Gange: Bedste! hvor kunde De gjøre deres Ven Ondt!

Stille! svarte hun, i det hun lagde Fingerrøden paa Munden: stille.

Ende paa anden Deel.

